

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chỉ là một đảng cướp toàn diện !!!

Đại hội cộng đảng lần thứ 12 đã cho toàn dân thấy rõ thêm bộ mặt của thể lực cai trị này. Nó lộ ra qua nhiều điểm. Trước hết, phát biểu xanh rờn "Dân chủ đến thế là cùng" mà Nguyễn Phú Trọng đưa ra khi bế mạc như muốn tổng kết tinh thần cuộc bầu chọn, từ từ trụ đến bộ chính trị và giám ủy viên trung ương, câu ấy chẳng che giấu nổi sự kiện đó là một cuộc tranh giành quyền lực đầy lợi ích phe nhóm, toan tính ăn chia và mưu mô thủ đoạn trên chính cơ thể Dân tộc. Thứ đến, việc kiên định học thuyết Mác-Lê, mục tiêu tiến lên chủ nghĩa xã hội, kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa và việc bầu lại Trọng Lũ làm tổng bí thư chỉ cho thấy đảng quyết tâm bám lấy quyền lực và giữ chắc quyền lợi, bất chấp số phận điêu linh của Đất nước. Cuối cùng, việc chọn bộ trưởng công an giỏi nghề đàn áp và thao chuyên khinh luật làm chủ tịch nước, cũng như đưa nhiều tướng quân đội và công an vào hàng ngũ lãnh đạo cao cấp nhất của đảng càng bộc lộ náo trạng tiếp tục cai trị dân và quản lý nước bằng đàn áp và vũ lực. Những điểm này là cơ hội để nhìn lại và nhìn sâu vào bản chất của cái lực lượng từng hãnh diện "đã cướp được chính quyền", từng tung hoành trên đất nước hơn 70 năm qua như một đảng toàn trị, đúng hơn như một đảng cướp toàn diện.

Trước hết, xin lưu ý rằng thông thường một đảng cướp có phạm vi hoạt động hạn hẹp: một ngôi nhà, một cơ sở, hoặc cùng lắm là một vùng nào đó, và tức khắc bị nhà cầm quyền ra tay dẹp bỏ. Nhưng đảng CS thì khác, nó cướp bóc cả một quốc gia, nó khống chế cả một dân tộc, nó khuynh loát cả một xã hội. Rồi không như mọi chế độ độc tài khác, thường chỉ chú trọng phương diện kinh tế hay chính trị, đảng CS lại chủ trương toàn trị, nghĩa là cướp từ vật chất đến tinh thần, từ cá nhân đến tập thể. Phương cách cướp của nó là bạo lực và gian dối. Bạo lực hành chánh và bạo lực vũ khí. Nhồi nhét gian dối và cưỡng bức dối gian. Bạo lực hành chánh gồm những bộ luật tước đoạt mọi nhân quyền và dân quyền, bộ máy hành chánh địa phương gây khó dễ hay đòi hỏi lộ, từ khước hay chấp thuận kiểu tùy tiện. Bạo lực vũ khí gồm lực lượng trấn áp đông đảo: công an, quân đội, dân phòng, côn đồ, với dùi cui, hơi cay, còng sắt, vũ khí, nhà ngục. Nhồi nhét gian dối là bịa ra những điều không thật về lãnh tụ, về đảng; ngụy tạo những anh hùng cách mạng, vĩ nhân chế độ để khiến quần chúng tin theo. Cưỡng bức gian dối là buộc dân sống trong dối gian, không được nói lên điều mình suy nghĩ, cảm nhận, sống hai mặt, kéo gây thiệt hại cho bản thân và gia đình.

Vậy đảng CS đã cướp những gì? Lịch sử cho thấy có 7 thứ (7 là con số chỉ sự trọn vẹn)

1- Cướp quyền lực chính trị bằng bạo lực: Trước tiên, đảng CS đã cướp chính quyền từ chính phủ hợp pháp Trần Trọng Kim năm 1945 với chiêu bài "chống Pháp kháng Nhật". Sau đó, đảng thanh toán các đảng phái quốc gia như Việt Nam Quốc dân, Đại Việt (vụ án phố Ôn Như Hầu năm 1946). Tiếp đến, cướp chính quyền từ chính phủ hợp pháp Nguyễn Văn Thiệu năm 1975 với chiêu bài "chống Mỹ cứu nước" bằng một cuộc chiến hao người tốn của.

Sau khi cướp toàn bộ đất nước, đảng CS quay sang cướp chủ quyền từ tay nhân dân bằng cách áp đặt thể chế tam quyền phân công thay vì tam quyền phân lập. Hành pháp, lập pháp, tư pháp đều là công cụ của đảng. Mới đây, họp đại hội lần thứ 12, đảng lại tự tiện chọn trước thủ tướng, chủ tịch nước, chủ tịch quốc hội là những chức vụ lẽ ra phải do toàn dân gián tiếp bầu chọn qua một quốc hội được bầu chọn trực tiếp. Trong thực tế, Quốc hội này tuyệt đại đa số là đảng viên, được ngồi vào đó qua một cuộc bầu cử cưỡng bức, độc diễn và giả tạo.

2- Cướp sự thật bằng độc quyền thông tin: Con người sinh sống, xã hội vận hành nhờ tôn trọng sự thật, nhưng đảng CS lại đoạt hết sự thật. Ngay khi vừa cướp chính quyền ở Hà Nội, Việt Minh (VM) đã nắm ngay mọi báo chí, đài phát thanh, nhà máy in, thậm chí mọi cơ sở sản xuất và buôn bán giấy. Báo Sự Thật, cơ quan ngôn luận của đảng, ra đời với mục đích tuyên truyền dối trá và xuyên tạc sự thật. VM thành lập ban chỉ đạo báo chí và văn nghệ sĩ, huấn luyện cán bộ tuyên truyền để lèo lái quần chúng. Song song đó, đảng hoàn toàn cấm tiệt báo chí tư nhân. Sau khi xâm chiếm VNCH, đảng cũng làm y như vậy. Ngoài ra đảng còn mở chiến dịch thu hủy các sách báo chế độ cũ bị gọi là "văn hóa phản động Mỹ nguy", bắt bớ, cầm tù các nhà báo, nhà văn bị gọi là "lực lượng biệt kích chống cách mạng".

Đảng còn cướp sự thật bằng cách trấn áp mọi ai dám tìm hiểu, công bố hay bênh vực sự thật. Bằng nhiều bộ luật về thông tin, báo chí, internet; bằng lực lượng công an mạng, dư luận viên đủ cấp; bằng dụng cụ tường lửa, đánh sập mạng, bỏ tù kết án các ngôi bút tự do; bằng tước đoạt các phương tiện của công dân lưu giữ dấu vết tội ác của đảng; bằng bóp méo, xuyên tạc nhiều sự kiện lịch sử không có lợi cho đảng.

3- Cướp tâm hồn giới trẻ bằng độc quyền giáo dục: Đảng giáo dục giới trẻ không thành những công dân ý thức, tự do, độc lập nhưng thành những thần dân ngoan ngoãn, mù quáng và nô lệ. Đảng ưa hồng hơn chuyên, nặng chính trị hơn văn hóa. Ngay từ nhỏ, trẻ đã được dạy thói quen gian dối và lừa đảo, kỹ năng theo dõi và báo cáo, khuynh hướng báo thù và bạo lực. Chuyện cướp tâm hồn giới trẻ còn thể hiện qua việc đoàn ngũ hóa các em bằng đội thiếu nhi Tiên phong, đoàn thanh niên Cộng sản, để vừa cưỡng tâm, vừa nhồi sọ. Qua việc chính trị hóa sách giáo khoa môn công dân, văn và sử, để giới trẻ chỉ thấy đảng là đạo đức văn minh, thiên tài kiệt xuất, đỉnh cao trí tuệ, "bác Hồ" là nhân vật xuất chúng, tâm gương thập toàn, vĩ nhân số một. Đảng còn xuyên tạc lịch sử chống Tàu của dân Việt, và có âm mưu xóa dần môn sử để khiến giới trẻ không còn lòng yêu nước thương nòi, tự hào dân tộc, lòng quý chuộng các tổ tiên anh hùng, trái lại dễ dàng chấp nhận Việt Nam lệ thuộc Tàu, sát nhập vào Tàu.

4- Cướp lương tâm con người và đạo đức xã hội bằng một văn hóa mới, vô thần duy vật: Đảng đẻ ra một thứ văn hóa riêng gọi là văn hóa đảng, văn hóa xã hội chủ nghĩa. Từ nhiều năm nay, đảng phát động chủ trương tôn thờ lãnh tụ, thần thánh hóa Hồ, đặt tượng ông ta trong nhiều đình chùa, bên cạnh các thành hoàng, các vị Phật, các anh hùng dân tộc. Đảng tạo ra một thứ đạo đức riêng gọi là đạo đức cách mạng vốn có hai nguyên tắc chủ yếu: (1) mọi cái gì có lợi cho cách

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ *Chỉ là một đảng cướp toàn diện !!!*
- Trg 03** ▶ *Kiến nghị gọi các nguyên thủ tham dự Hội nghị Thượng đỉnh... -13 đại diện trong và ngoài nước*
- Trg 04** ▶ *Tuyên bố số 9: Về quyền tự ứng cử đại biểu Quốc hội của... -Hội Nhà báo Độc lập Việt Nam.*
- Trg 05** ▶ *Lời chúc tết Bình Thân cho Đồng bào trong và ngoài nước. -Giám mục Nguyễn Văn Long.*
- Trg 06** ▶ *Báo cáo tổng kết tình hình tự do tôn giáo ở VN năm 2015. -Hội Bảo vệ Quyền Tự do T.G.*
- Trg 07** ▶ *Tự do tôn giáo bị đàn áp và sự trốn chạy của đồng bào thiểu số. -Mặc Lâm RFA.*
- Trg 08** ▶ *Tết này ông Tập buồn lắm. -Bùi Tín.*
- Trg 09** ▶ *Trung Quốc bắt đầu „siết cổ“ ngành hàng không Việt Nam. -Nguyễn Đình Ấm.*
- Trg 10** ▶ *Tết và lạnh lùng tương lai Việt -VietTuSaiGon.*
- Trg 11** ▶ *Cuộc giải phẫu hiểm nghèo của đảng Cộng sản. -Nguyễn Gia Kiểng.*
- Trg 13** ▶ *Bình luận về tân Tổng Bí Thư và xu hướng phát triển VN... -Vuong Phanhat.*
- Trg 15** ▶ *Dân chủ và kỷ cương. -Nguyễn Hưng Quốc.*
- Trg 16** ▶ *Dân chủ thế này là cùng! -Ngô Nhân Dụng.*
- Trg 17** ▶ *Giết nhau chẳng cái Lưu Cần. -Lê Minh Nguyên.*
- Trg 19** ▶ *Hãy ứng cử để biến quyền hão dần dần thành quyền thực và... -Nguyễn Quang A.*
- Trg 20** ▶ *Tự ứng cử trong chế độ toàn trị -Vũ Đông Hà.*
- Trg 23** ▶ *Mấy suy nghĩ vụn về phong trào tự ứng cử vào Quốc hội. -FB Quang Phan.*
- Trg 24** ▶ *Vấn đề không phải là tự ứng cử mà là cần tẩy chay bầu cử... -Người Đưa Tin.*
- Trg 25** ▶ *Tranh cãi về quyền trưng dụng tài sản của dân ở VN. -VOA Tiếng Việt.*
- Trg 26** ▶ *”Trưng mua trưng dụng”, một thông tư vi hiến. -Mặc Lâm RFA.*

Và nhiều bài khác.....

mạng, cho đảng đều là chân, thiện, mỹ, dù trong thực chất là dối trá, xấu xa, đê tiện; (2) cứu cánh biện minh cho phương tiện, nên có thể dùng những cách thức vô đạo đức nhất để tiến đến mục tiêu.

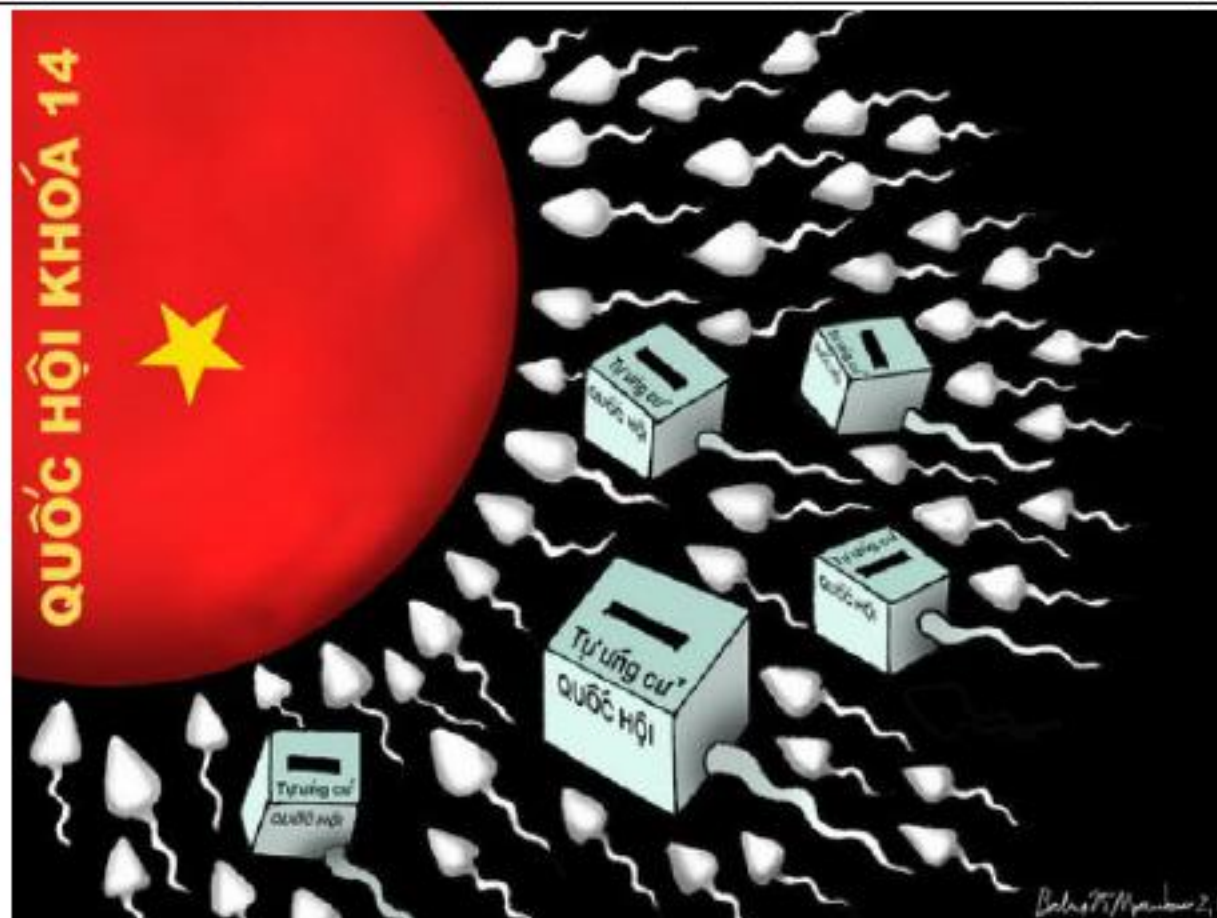
Đảng tìm cách tiêu diệt các tôn giáo bằng bạo lực hành chánh hay bạo lực vũ khí, làm cho tôn giáo đánh mất bản chất hay không còn hiện hữu. Đảng cố tạo ra những khu vực hoàn toàn vắng bóng tôn giáo, đặc biệt tại những vùng sâu vùng xa, hoặc tại những khu đô thị mới. Để ở đó chỉ còn ý của đảng, luật của đảng điều khiển lương tâm và xã hội.

5- Cướp tài sản công tư bằng độc quyền sở hữu đất đai và ưu đãi kinh tế nhà nước: Vừa nắm được chính quyền, đảng cướp tài sản bằng cách đổi tiền (3 lần), cải tạo công thương nghiệp. Tiếp đó đặt ra nguyên tắc bất công phi lý: “Tài nguyên đất đai do nhà nước sở hữu”. Cán bộ, đảng viên sở tại dùng chiêu bài quy hoạch để tước đoạt ruộng vườn nông dân giữ từ bao đời, nhằm chia chác với nhau hoặc cho ngoại nhân thuê mượn. Cưỡng chế bằng bạo lực, bồi thường kiểu giết dần mòn. Đối với công nhân, đảng cướp tài sản bằng mức lương rẻ mạt, những điều kiện sinh hoạt tồi tệ, lệnh cấm thành lập công đoàn riêng. Tiếp đến bằng việc xuất khẩu công nhân ra nước ngoài để lấy tiền đăng ký/ký quỹ của họ (cả trăm triệu), rồi bỏ mặc họ cho sự bóc lột của các ông chủ ngoại quốc. Đảng còn cướp tài nguyên quốc gia bằng cách đem lãnh hải (đảo, vùng biển), lãnh thổ (rừng, đất, cảng) nhượng bán hoặc cho ngoại quốc (đặc biệt Tàu cộng) thuê mượn dài lâu. Rồi với chủ trương kinh tế quốc doanh chủ đạo, đảng ưu đãi các công ty và tập đoàn nhà nước, cướp cơ hội kinh doanh bình đẳng của các doanh nghiệp tư nhân.

6- Cướp công lý bằng cách công cụ hóa bộ máy tư pháp: Công an điều tra, kiểm sát công tố và quan tòa xét xử hầu như luôn toa rập với nhau, để bao che cho đảng. Kết luận điều tra của công an được công tố duyệt xét rồi quan tòa cứ theo đó tuyên án, nhất là trong các vụ án chính trị. Trong giai đoạn điều tra, không cho bị can có sự trợ giúp của luật sư, trái lại dùng nhiều biện pháp để bức cung họ, ngổ hầu sớm có kết luận trong đó bị can có tội lỗi, để công an có thành tích. Công an điều tra, kiểm sát công tố, quan tòa xét xử còn thần nhiên nhận hối lộ của bên nguyên hay bên bị để làm lệch cán cân công lý. Ngoài ra, có khi không mời thân nhân, không triệu tập nhân chứng, không cho luật sư trình bày đầy đủ, không cho công dân tham dự phiên tòa, để có thể cướp công lý mà không sợ bị dò xét xỉ vả.

7- Cướp ý chí người dân bằng một bộ máy trấn áp: Bộ máy này rất đồ sộ, gồm hàng triệu binh lính, công an, thành viên MTTQ, chuyên theo dõi, kiểm soát mọi ý thức và hành vi liên quan đến chính trị. Bằng tuyên truyền: “Đề đảng và nhà nước lo!”, bằng trấn áp các cuộc biểu tình đòi công lý, chống xâm lược... Nhằm làm cho người dân đứng dưng trước những những tệ trạng và thảm nạn xã hội, câm lặng trước những sai lầm và tội ác của nhà cầm quyền, bất quan tâm trước an nguy của đất nước, trước thái độ hèn với giặc của đảng, không dám bàn chuyện chính trị và tham gia hoạt động chính trị, không dám đòi lại quyền con người, quyền công dân và quyền đất nước. Ngoài ra, đó là cướp ý chí các đảng viên khiến họ không dám bỏ đảng dù cuối cùng biết đảng chỉ là một tổ chức tội ác; cướp ý chí các nhà tu hành để họ quên bằng nhiệm vụ công bố và bênh vực sự thật và lẽ phải.

Thi hào Nguyễn Chí Thiện từng viết: “*Thế lực đồ phải đồng tâm đập nát. Để nó hoành hành, họa lớn sẽ lan nhanh. Nhưng không thể dùng bom A bom H. Phá nát địa cầu vì một lũ gian manh. Nên phải viết, phải muôn vàn kẻ viết. Những tội tày đình được bưng bít tinh vi. Nếu nhân loại mọi người đều biết. Cộng sản là gì, tự nó sẽ tan đi. Thứ sinh thành từ ấu trĩ, ngu si. Sự hiểu biết sẽ là mỏ hủy diệt.*” Cuộc bầu cử QH sắp tới sẽ là cơ hội tốt để toàn dân vạch trần bộ mặt gian trá, bản chất cướp đoạt của CS. Vậy hỏi những ai còn lòng yêu nước, đợi gì nữa mà không ra tay? **BBT**

Kiểu dân chủ đút đuôi con nòng nọc (Babui, Danchimviet.info)

HỘI ĐỒNG LIÊN KẾT QUỐC NỘI VÀ HẢI NGOẠI VIỆT NAM
KIỆN NGHỊ GỎI CÁC NGUYÊN THỦ
tham dự Hội nghị Thượng đỉnh Hoa Kỳ-ASEAN tại California
—————13 Đại diện trong và ngoài nước 10-02-2016—————

Kính thưa quý vị Nguyên thủ
Quốc gia tham dự Hội nghị,

Theo thông cáo của tòa Bạch Ốc Hoa Kỳ, chính phủ Hoa Kỳ sẽ tổ chức hội nghị thượng đỉnh Mỹ - ASEAN tại Sunnylands, Rancho Mirage, California trong hai ngày 15-16 tháng 2, 2016 nhằm mục đích tăng cường sự hợp tác giữa Hoa Kỳ và 10 nước Đông Nam Á trong mục tiêu tái cân bằng lực lượng tại vùng Á Châu Thái Bình Dương, đặc biệt trong các lĩnh vực chính trị, an ninh và kinh tế mà Hoa Kỳ đã có nhiều nỗ lực trong gần 40 năm qua.

Ngày 10-2-2016, tổ chức theo dõi nhân quyền Human Rights Watch đã liệt kê một số quốc gia vẫn tiếp tục đàn áp người dân trong đó có VN và khuyến cáo Tổng thống Obama nên đặt chủ đề nhân quyền là trọng tâm của Hội nghị.

Nhân dịp này, chúng tôi, đại diện Hội đồng Liên kết Quốc nội và Hải ngoại Việt Nam xin kiến nghị đến tất cả quý vị những vấn đề liên quan đến tình hình chính trị tại Việt Nam và sự bất an tại Biển Đông.

Kính thưa quý vị,

1- Về chính trị, hiện nay, nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam vẫn áp dụng chế độ độc tài, toàn trị, tước đoạt các quyền tự do căn bản của người dân, đàn áp, giam giữ tùy tiện và xét xử bất công các nhà hoạt động vì dân chủ, nhân quyền và công lý, vì phản đối đường lối bỏ 9 điểm vô lý trên Biển Đông. Các cơ quan quốc tế nhân quyền đã tường trình đầy đủ những vi phạm này của chính quyền cộng sản VN.

2- Về kinh tế, Hoa Kỳ đang thành hình Hiệp định Thương mại xuyên Thái Bình Dương (TPP), tạo cơ hội cho các nước tham gia phát triển, mang phúc lợi cho người dân. Tuy nhiên, Việt Nam vẫn còn tiếp tục chính sách được gọi là “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa”, với mục đích nắm giữ đặc quyền đặc lợi, làm giàu cho

đảng cầm quyền, do đó tạo bất công xã hội, khiến đa số người dân vẫn sống trong cảnh nghèo khổ. Ngoài ra nhà cầm quyền Hà Nội còn ngăn cản các công nhân thành lập công đoàn độc lập,

3- Về an ninh khu vực, nhà cầm quyền Trung Quốc đã ngang nhiên tuyên bố chủ quyền 90% tại Biển Đông, đã và đang xâm chiếm bằng vũ lực biển đảo của VN và các nước Đông Nam Á, xây cất các đảo nhân tạo bất chấp luật pháp quốc tế, tăng cường quân sự, thường xuyên đe dọa nền an ninh của các nước Đông Nam Á và Á Châu Thái Bình Dương, trong đó có Hoa Kỳ.

Ngoài ra, nhà cầm quyền Bắc Kinh còn dùng thủ đoạn nhằm lũng đoạn nền kinh tế và chính trị của các quốc gia Đông Nam Á, tạo sự bất ổn thường xuyên trong vùng.

Bởi thế, chúng tôi đại diện Hội đồng Liên kết Quốc nội và Hải ngoại của Việt Nam trân trọng kiến nghị cùng quý vị:

1- Áp lực buộc nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam phải chấp nhận các quyền tự do căn bản của người dân, trong đó có quyền tự do tôn giáo, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, để cho hơn 90 triệu người dân được sống xứng nhân phẩm thay vì chỉ củng cố quyền lực và quyền lợi cho đảng cộng sản; phải thả ngay lập tức và vô điều kiện các tù nhân lương tâm, tù nhân chính trị và những người hiện bị quản chế một cách bất công; phải trả lại tất cả tài sản đã chiếm đoạt của các tôn giáo cũng như của người dân.

2- Liên minh chặt chẽ để bảo vệ chủ quyền của các quốc gia Đông Nam Á, ngăn chặn sự bành trướng trái phép của bất cứ quốc gia nào tại Biển Đông và Biển Đông Á; mọi tranh chấp phải được giải quyết trong hòa bình và luật pháp quốc tế.

3- Cần áp dụng triệt để các điều kiện về quyền con người và quyền

công nhân trong Hiệp định xuyên Thái Bình Dương, có kèm theo biện pháp chế tài, để mọi người dân được hưởng những phúc lợi do Hiệp định mang lại.

Cuối cùng, chúng tôi kính chúc quý vị nguyên thủ quốc gia một Năm mới Bình Thân 2016 an khang, thịnh vượng và may mắn. Chúc Hội nghị thành công.

Làm tại Hoa Kỳ, 10-2-2016

TM. Hội đồng Liên kết Quốc nội
và Hải ngoại Việt Nam

Đại diện:

Hòa thượng Thích Không Tánh, đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn, Phó Viện trưởng Tăng đoàn Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất. **Linh mục Phan Văn Lợi**, đồng Chủ tịch Hội Cựu Tù nhân Lương tâm, thành viên Hội đồng Liên tôn Việt Nam. **Chánh trị sự Hứa Phi**, đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn, Ban Đại diện Khối Nhơn sanh Cao Đài Tòa thánh Tây Ninh (Chơn truyền). **Ông Lê Văn Sóc**, đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn, đại diện Phật giáo Hòa Hảo Thuần túy. **Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa**, đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn, đại diện Hội thánh Tin lành Lutheran Việt Nam. **Ô. Cao Minh Tâm**, Hội Nhà báo Độc lập, thành viên Sài Gòn báo. **BS Đỗ Văn Hội**, Cộng đồng Người Việt Quốc gia Liên bang Hoa Kỳ. **Ô. Lưu Văn Tươi**, Cộng đồng Người Việt Quốc gia Liên bang Hoa Kỳ. **Ô. Nguyễn Văn Tánh**, Cựu Chủ tịch Cộng đồng Người Việt Quốc gia Hoa Kỳ, Chủ tịch Ủy ban Tổ chức Diễn hành Văn hóa Quốc tế. **Ô. Phạm Trần Anh**, Hội Diên Hồng Thời Đại. **Phó Trị sự Trần Viết Hùng**, Tổng Thư ký Liên hiệp Hội thánh Em và Tin đồ Cao Đài Tòa thánh Tây Ninh Hải ngoại. **Ô. Trần Văn Đông**, Tổng Thư ký Liên Hội Người Việt Canada. **BS Hoàng Thị Mỹ Lâm**, Chủ tịch Liên hội Người Việt Tỵ nạn Liên bang Đức.

Địa chỉ liên lạc:

**PO Box 262066, Tampa, FL
33685.**

Tel: 407-927-0014. Email:
Lienlacqnhn@gmail.com

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

HỘI NHÀ BÁO ĐỘC LẬP VIỆT NAM TUYÊN BỐ SỐ 9

Về quyền tự ứng cử đại biểu Quốc hội của công dân

.....Việt Nam 11-02-2016.....

Hãy đứng lên, tự ứng cử!

Không thể trông chờ vào một quốc hội chỉ biết “gật”, người dân hãy tự cứu mình bằng quyền dân được hiến định.

Ngay trước kỳ bầu cử tháng 5/2016, Quốc hội phải cải cách!

Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị năm 1966, tại Điều 25 ghi rõ: Bầu cử và ứng cử trong các cuộc bầu cử định kỳ chân thực, bằng phổ thông đầu phiếu, bình đẳng và bỏ phiếu kín nhằm đảm bảo cho cử tri tự do bày tỏ ý nguyện của mình.

Tuyên ngôn Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc năm 1948 nhấn mạnh: Ý chí của nhân dân phải là cơ sở của quyền lực của nhà nước. Ý chí này thể hiện qua các cuộc bầu cử định kỳ và chân thực, tổ chức theo nguyên tắc phổ thông đầu phiếu, bình đẳng và bỏ phiếu kín hoặc bằng những tiến trình bầu cử tự do tương đương.

Vào lúc Nhà nước Việt Nam đã là một thành viên của Hội đồng Nhân quyền Liên hiệp quốc, tự ứng cử đã trở thành một trong những quyền chính trị cơ bản và thiêng liêng nhất của một con người cần phải tôn trọng triệt để. Cùng với quyền bầu cử, quyền ứng cử phải được thực hiện như một trong những quyền cơ bản nhất của con người mà thể chế cần bảo đảm.

Bầu cử chỉ thực sự tự do và công bằng khi mọi công dân thực thi quyền tự ứng cử mà không bị cản trở trong bất kỳ trường hợp nào.

Nhưng trong suốt 70 năm qua ở Việt Nam, quyền tự ứng cử của công dân vẫn chỉ là một vật trang trí bị rêu rúng, được mang ra bài trí cho “dân chủ cơ sở”, nhưng thực chất là bóp nghẹt ngay tức khắc những ai muốn tự mình cất lên tiếng nói lương tâm.

Một minh chứng rất rõ cho tình trạng bóp nghẹt đó là hình thức ứng cử thông qua tổ chức, cơ quan, đơn

vị giới thiệu luôn áp đảo so với việc ứng cử của bất kỳ cá nhân nào. Cứ gần mỗi kỳ bầu cử, các cấp từ quận huyện, tỉnh thành đến trung ương đều ra sức “vận động” và cả đe dọa những người tự ứng cử, kể cả đảng viên, để ép họ phải rút tên.

Những kỳ bầu cử quốc hội trước đây, chỉ có rất ít ứng cử viên độc lập tham dự. Kết quả ba cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội gần đây đã cho ra những con số quá thấp về tự ứng cử. Quốc hội khóa XI cả nước có 67 người tự ứng cử, kết quả chỉ có 2 người trúng cử. Quốc Hội khóa XII cả nước có 238 người tự ứng cử, chỉ duy nhất 1 người trúng cử. Còn đến Khóa XIII, dù không khí phản biện đã dâng cao trong dân chúng, công tác vận động của đảng vẫn “thành công” đến mức số người tự ứng cử chỉ còn có 15, trúng cử chỉ 4 người.

Với rất nhiều lý do, trong đó tận dụng các tiêu xảo về thủ tục ứng cử, cơ quan tổ chức bầu cử đã dùng những biện pháp tinh vi nhằm loại ứng cử viên độc lập ngay từ vòng ngoài.

Tuy vậy, đó là dĩ vãng. Còn hiện tại, bầu không khí sôi trào phản ứng xã hội cùng dư luận phản tỉnh của người dân cho thấy nếu một cuộc bầu cử tự do được chấp thuận, các ứng cử viên độc lập và trên hết là người có tinh thần yêu nước sẽ có thể chiến thắng.

Tại cuộc bầu cử quốc hội vào tháng 5-2016, nếu đảng cầm quyền dự kiến gần 900 ứng viên, trong đó có 80 ủy viên trung ương được cơ cấu theo “luật của đảng”, thì Xã hội dân sự cũng có đến vài chục thành viên có thể ra ứng cử độc lập.

Nhìn từ góc độ dân sinh và tất cả những gì thiết thân nhất với người dân thấp cổ bé miệng, quyền bảo vệ đất đai và bảo vệ môi trường sống là trên hết. Những năm qua, không phải 500 hội đoàn nhà nước cấp trung ương mà chính những thành

viên của Xã hội dân sự mới là những thành tố năng nổ và nhiệt thành nhất trong phong trào bảo vệ dân oan đất đai.

Có nhiều cái tên đặc biệt có ý nghĩa trong phong trào hoạt động nhân quyền về dân oan đất đai ở Hà Nội: Nguyễn Tường Thụy, Trương Dũng, JB Nguyễn Hữu Vinh... Đó đều là những người hoàn toàn có tiếng nói mạnh mẽ và chẳng thiếu lý lẽ trong Quốc hội Việt Nam nếu trúng cử.

Bên cạnh đó, giới trí thức độc lập có thể đóng vai trò là nhân tố đại diện cho tầng lớp dân đen để gióng lên tiếng nói trong nghị trường. Trùng hợp những nhà đấu tranh dân chủ được nhiều người dân địa phương biết đến và mến mộ như Nguyễn Quang A ở Hà Nội, Bùi Minh Quốc và Tiêu Dao Bảo Cự ở Đà Lạt là điển hình.

Tuyên bố

Hội nhà báo độc lập Việt Nam tuyên bố:

1. Yêu cầu các cơ quan, tổ chức có liên quan đến việc Bầu cử Quốc hội khóa XIV phải có trách nhiệm cao nhất trong việc tạo điều kiện thuận lợi nhất để mọi công dân được thực hiện đầy đủ quyền bầu cử, ứng cử của mình.

Xóa bỏ cơ chế “Đảng cử, dân bầu” tồn tại từ nhiều năm qua.

2. Yêu cầu truyền thông nhà nước không kỳ thị trong cách thông tin tuyên truyền bầu cử đối với những người tự ứng cử, không phân biệt đối xử trong vận động bầu cử của các ứng viên; cần thể hiện tối đa tính công bằng, khách quan; nghiêm cấm các hành vi cản trở đối với những người tự ứng cử.

3. Yêu cầu tiếp tục bổ sung, sửa đổi và hoàn thiện hơn nữa luật Bầu cử đại biểu Quốc hội, quy định rõ quyền tự ứng cử của công dân; quy trình, thủ tục, cách thức để công dân thực hiện quyền tự ứng cử của mình. Đặc biệt, bổ sung điều luật quy định cụ thể điều kiện, tiêu chuẩn, quy trình, thủ tục trong việc thực hiện quyền tự ứng cử của công dân trong Luật bầu cử Quốc hội.

4. Yêu cầu xóa bỏ sự bất công hoặc làm rõ giá trị công bằng đối với hai hình thức ứng cử trong văn

bản luật Bầu cử Đại biểu Quốc Hội, cụ thể là điều 34, 35.

5. Ứng hộ việc hồ sơ ứng cử phải có lý lịch tư pháp, kê khai tài sản. Ứng hộ người dân tự ứng cử để thể hiện thực chất ý chí nhân dân trong bầu cử.

6. Ứng hộ vai trò của các tổ chức XHDS độc lập và người dân về:

- Tự ứng cử và vận động những người có đủ tiêu chuẩn ra ứng cử;

- Những người tự ứng cử (không phải do đảng CSVN đề cử) hãy tập hợp thành Nhóm ứng viên ngay từ bây giờ cho đến 13-3-2016 để giúp nhau trong quá trình ứng cử; cho đến 22-5-2016 trong quá trình chuẩn bị bầu cử và giám sát quá trình hiệp thương, quá trình bầu cử và giám sát kiểm phiếu; cho đến ngày QH họp trong việc khiếu nại liên quan đến ứng cử, bầu cử.

Đất nước đã bước vào thời khắc sinh tử. Quốc hội VN không thể tái diễn đi ngược xu thế chung. Quốc hội và Bộ Chính trị đảng không thể mãi lũng đoạn quyền tự ứng cử của công dân. Họ cần và phải tự thay đổi. Nếu không muốn bị giải tán theo quá nhiều kinh nghiệm lịch sử ở các nước trên thế giới, họ phải để cho người dân tự ứng cử, để nhân dân tự cứu mình và cứu văn đất nước mà không thể trông chờ vào một chế độ điều hành kinh tế xã hội quá yếu kém, đầy rẫy tham nhũng và nô thuộc Trung Quốc.

Việt Nam, ngày 11-02-2016

Hội Nhà báo độc lập Việt Nam

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://www.viet.no>

<http://khai8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

LỜI CHÚC TẾT BÌNH THÂN cho Đồng bào VN trong và ngoài nước

—Giám mục Vincent Nguyễn Văn Long 05-02-2016—

Úc Châu ngày 5-2-2016

Kính chào đồng bào thân mến,

Từ Úc Châu, tôi xin được cùng với những người Việt tỵ nạn cộng sản định cư tại đây, kính chúc đồng bào khắp nơi, đặc biệt trên quê hương mến yêu một Năm mới Bình Thân an khang, hạnh phúc thịnh vượng và một mùa Xuân đầy niềm tin yêu hy vọng.

Cũng năm Thân khi xưa, khi cuộc chiến tranh Bắc Nam lên cao điểm, quân cộng sản xâm lăng đã dã tâm giết hại đồng bào tại Thừa Thiên Huế. Những mồ chôn tập thể và những cái chết của hàng ngàn người dân vô tội trong biến cố thảm sát tết Mậu Thân là những ký ức kinh hoàng về cái gọi là chủ trương bạo lực cách mạng của cộng sản. Bất chấp những thủ đoạn bóp méo lịch sử, không ai có thể phủ nhận các tội ác mà do cộng sản gây nên.

Ngày nay, tuy đã hơn 40 năm toàn trị, chế độ độc tài đảng trị vẫn tiếp tục làm cho đất nước chậm tiến, băng hoại toàn diện và nhất là hiểm họa mất chủ quyền.

Đứng trước sự xâm lấn của Trung Cộng, đảng Cộng sản Việt Nam hiện nguyên hình là một bè lũ bán nước, hèn với giặc ác với dân. Họ đặt quyền lợi bổng lộc của đảng và của chính họ lên trên cả vận mệnh của Tổ quốc. Sự tranh giành quyền lực trong Đại hội đảng 12 trước con điều linh của Tổ quốc đã chứng tỏ sự vong nô của họ.

Bánh xe lịch sử đã lần chuyển tới một khúc quanh hệ trọng. Không một thể chế độc tài nào có thể chống lại xu hướng tất yếu của thời đại. Chỉ có một Việt Nam tự do, dân chủ và một Việt Nam do dân và vì dân sẽ chiến thắng mọi thế lực xâm lược và duy trì phát triển tiền đồ Tổ quốc.

Vì sự nghiệp của tiền nhân và vì tương lai của những thế hệ nối tiếp, chúng ta hãy cùng đoàn kết trong truyền thống bảo vệ tổ quốc hào hùng mà cha ông ta đã để lại. Hãy “cùng nhau đứng lên đáp lời sông

núi” chống lại thù trong giặc ngoài và kiến tạo một Việt Nam dân chủ, văn minh, nhân ái, thái hòa cho xứng với hy sinh của tiền nhân và niềm kiêu hãnh của thế hệ tương lai.

Dấu tích oai hùng nơi đồng bào hải ngoại lẫn đồng bào quốc nội chính là những chồi non hy vọng báo hiệu một mùa Xuân đích thực cho Dân tộc. Chúng ta hãy cùng tranh đấu cho mục đích chung và cùng kiến tạo một mùa Xuân mới cho tổ quốc. Mùa Xuân đó là Việt Nam quang phục, Việt Nam dân chủ, Việt Nam tự do, Việt Nam nhân bản, VN là tiền đồ cha ông tranh đấu và trời lại, VN là niềm tự hào cho người Việt khắp nơi.

Xin trân trọng và cảm ơn toàn thể đồng bào.

Vincent Nguyễn Văn Long

Giám mục Phụ tá Melbourne, Australia

THƯ CHÚC TẾT CỦA HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM TẠI HOA KỲ (trích)

Trước thềm Năm mới, Hội đồng Liên tôn Việt Nam Tại Hoa Kỳ gồm đại diện các tôn giáo Phật giáo, Công giáo, Tin lành, Cao Đài giáo, Phật giáo Hòa Hảo và Chính thống giáo, trân trọng kính chúc:

- Quý vị Lãnh đạo Tinh thần các Tôn giáo - Quý vị Lãnh đạo Cộng đồng, Đại diện Dân cử, các Tổ chức Đoàn thể - Quý Hội trưởng các Hội Ái hữu, các Cơ quan Truyền thông Báo chí - Quý Thân hào Nhân sĩ và tất cả đồng bào trong nước và hải ngoại một năm mới được An khang Thịnh vượng, Vạn sự Kiết tường.

Nhân dịp này chúng ta hãy cầu nguyện Đấng Thượng đế, các Đấng Chí tôn, Anh linh Đức Quốc tổ Hùng Vương và Các Đấng Tiên nhân, xin hãy hộ trì cho đất nước Việt Nam được vẹn toàn lãnh thổ; dân tộc Việt Nam sớm có Tự do Dân chủ, Hạnh phúc và Nhân quyền, để mọi người dân trong nước thật sự được hưởng tất cả Quyền làm Con người và Tự do Tín ngưỡng.

Một lần nữa kính chúc Toàn thể Chư Liệt vị trong năm mới dồi dào sức khỏe, phúc lộc hanh thông, mọi điều như ý.

California, Hoa Kỳ, 8-2-2016

BÁO CÁO TỔNG KẾT

Tình hình Tự do Tôn giáo ở Việt Nam năm 2015

Hội Bảo Vệ Quyền Tự Do Tôn Giáo 05-02-2016

Phần 1: Bối cảnh

Năm 2015 là năm được đánh giá đầy biến động của Việt Nam. Đáng chú ý nhất là sự kiện Việt Nam trong quá trình đàm phán TPP (Hiệp ước Đối tác xuyên Thái Bình Dương) đây là sự kiện thu hút được rất nhiều giới quan tâm và bình luận. TPP được đưa ra với hai điều kiện tiên quyết dành cho Việt Nam, đó là Luật tôn giáo và Công đoàn độc lập. Qua đây để thấy rằng tình hình tự do tôn giáo ở Việt Nam vẫn còn bị vi phạm nghiêm trọng.

Việt Nam là quốc gia đa dân tộc, đa tôn giáo và đứng thứ ba thế giới về sự đa dạng tôn giáo, tín ngưỡng. Hiến pháp nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam năm 2013 nêu rõ: "Mọi người có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo, theo hoặc không theo một tôn giáo nào. Các tôn giáo bình đẳng trước pháp luật. Nhà nước tôn trọng và bảo hộ quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo."

Tuy nhiên, dưới sự lãnh đạo của đảng cộng sản tôn giáo không được tôn trọng ở nhiều nơi, thậm chí còn bị xâm phạm nghiêm trọng. Qua hai năm (2014-2015), Hội bảo vệ Quyền tự do tôn giáo đồng hành cùng các tôn giáo để lên tiếng về những vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo mà các cơ quan chính phủ gây ra với các tín đồ và các cơ sở tôn giáo. Chúng tôi nhận thấy rằng: VN chưa thực sự có tự do tôn giáo.

Phần 2: Tình hình tự do tôn giáo ở Việt Nam

Theo báo cáo của ban tôn giáo chính phủ, Việt Nam có 14 tôn giáo, 38 tổ chức tôn giáo, trên 24 triệu tín đồ, 78.000 chức sắc và hơn 23.000 cơ sở thờ tự.

Trong năm 2015 Hội bảo vệ Quyền tự do tôn giáo đã đưa ra 4 bản báo cáo tổng hợp những vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo. Trong 4 bản cáo ấy chúng tôi đã thống kê được những con số như sau:

Trong quý 1 (từ tháng 1 đến tháng 3) các cơ quan thuộc chính

phủ Việt Nam đã gây ra 11 vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo.

Trong quý 2 (từ tháng 4 đến tháng 6) các cơ quan thuộc chính phủ Việt Nam đã gây ra 14 vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo.

Trong quý 3 (từ tháng 7 đến tháng 9) các cơ quan thuộc chính phủ Việt Nam đã gây ra 14 vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo.

Trong quý 4 (từ tháng 10 đến tháng 12) các cơ quan thuộc chính phủ Việt Nam đã gây ra 11 vụ vi phạm quyền tự do tôn giáo.

Như vậy, chỉ tính riêng năm 2015 đã có tới 50 vụ vi phạm xảy ra. Những sự vi phạm này thể hiện qua việc sách nhiễu các tín đồ Tin Lành, các tín đồ là đồng bào khu vực thiểu số, các nhóm tôn giáo nhỏ lẻ chưa được "cho phép" hoạt động. Bằng những hình thức như ngăn cản không cho tham dự thánh lễ, đe dọa, không cho phép tụ tập đông người...

Đối với vấn đề đất đai của tôn giáo vẫn luôn là vấn đề nhức nhối. Chỉ tính riêng Công giáo trong năm 2015 các dòng tu tiếp tục bị cưỡng chế, đe dọa cưỡng chế hay đã mất đi phần đất của mình như: Vụ Hồ Ba Giang của nhà thờ DCCT Thái Hà, vụ Đan viện Thiên An ở Huế, Dòng Mến Thánh Giá Thủ Thiêm, Phật giáo có sự việc liên quan đến Chùa Liên Trì...

Đáng chú ý, trong năm 2015 này Quốc hội gửi đến các tôn giáo bản dự thảo Luật Tôn giáo số 4 và số 5 nhưng gặp phản ứng từ các tôn giáo. Cụ thể với Công giáo, hầu như tất cả các Giám mục đều có những văn thư đánh giá bản dự thảo Luật tôn giáo này là "bước thụt lùi" về quyền tự do tôn giáo ở Việt Nam, bởi nó mang nặng tính "xin-cho" hơn những văn bản và Nghị định trước đó. Đặc biệt, Hội đồng Giám mục VN cũng đã có văn thư gửi đến quốc hội và Ban Tôn giáo chính phủ chỉ ra những điểm "thụt lùi" trong bản dự thảo luật tôn giáo này.

Nhiều nhóm tôn giáo đã quan sát

và thấy rằng dự thảo luật không phù hợp với tiêu chuẩn quốc tế về tự do tôn giáo, tín ngưỡng.

Giám mục Phụ tá Phêrô Nguyễn Văn Viên của giáo phận Vinh cho biết: "Cụm từ 'được Nhà nước công nhận' được sử dụng rất nhiều lần trong các chương này như là một điều kiện cần để công nhận quyền tôn giáo của công dân, điều này là không phù hợp".

Hơn 35 tổ chức xã hội dân sự đã tham gia trong một tuyên bố chung kêu gọi chính phủ Việt Nam sửa đổi để dự thảo luật phù hợp với luật nhân quyền quốc tế, đồng thời cần tham khảo ý kiến của cả các cộng đồng tôn giáo hay tín ngưỡng độc lập lẫn được công nhận ở Việt Nam, cũng như tham khảo các chuyên gia như các Báo cáo viên đặc biệt của LHQ về tự do tôn giáo hay tín ngưỡng, ông Heiner Bielefeldt.

Hội Bảo vệ Quyền Tự do tôn giáo cũng phát động chiến dịch: kêu gọi mọi người dân tìm hiểu về quyền tôn giáo để người dân ý thức được quyền và trách nhiệm của mình đối với vấn đề tự do tôn giáo.

Phần 3: Đánh giá và nhận xét

3.1 Những tiến bộ trong lĩnh vực tự do tôn giáo

Theo báo cáo của ban tôn giáo chính phủ, Việt Nam có 14 tôn giáo, 38 tổ chức tôn giáo, trên 24 triệu tín đồ, 78.000 chức sắc và hơn 23.000 cơ sở thờ tự. Việc mở trường và đào tạo chức sắc tôn giáo đang dần được quan tâm.

Hiện đã có 13 trường đào tạo cử nhân tôn giáo của các giáo hội, 40 trường đào tạo trung cấp và cao đẳng của các tổ chức tôn giáo; khoảng 13.000 người đang học ở các trường đào tạo tôn giáo; hơn 1.000 người thuộc các tổ chức tôn giáo đang học thạc sĩ, tiến sĩ ở nước ngoài.

Và gần đây nhất, ngày 06-08-2015, tại Trụ sở Văn phòng Hội đồng Giám mục Việt Nam (HĐGM VN), số 72/12 Trần Quốc Toàn, phường 8, quận 3, TP. HCM, đã diễn ra lễ công bố và trao quyết định thành lập Học viện Công giáo VN. Đây là sự kiện đáng mừng và cũng đáng ghi nhận trong việc nhìn nhận vấn đề tự do tôn giáo.

Giáo hội Công giáo đã hiện diện từ năm 1533, đến nay trở thành một tôn giáo lớn với trên 6.800.000 giáo dân, gần 5.000 linh mục, 43 giám mục, có 4 giám mục đang phục vụ Giáo hội hoàn vũ, 6 linh mục đang phục vụ tại Giáo triều Vatican, gần 60.000 giáo lý viên, trên 3.500 giáo xứ, với 8 Đại Chủng viện và hơn 100 dòng tu.

Một số công trình phúc lợi của tôn giáo được tạo điều kiện xây dựng và có sự quan tâm giúp đỡ từ các cấp chính quyền.

Đảm bảo tình hình an ninh trật tự trong các dịp lễ Giáng Sinh, Phật Đản...

3.2 Những hạn chế còn tồn tại

Các Giáo hội đều bị nhà nước khống chế, lũng đoạn và xâm nhập.

Các quyền tự do tôn giáo chính yếu bị hoàn toàn cấm cản:

- Mọi tôn giáo không được độc lập trong việc tổ chức nội bộ. Nhà cầm quyền tìm cách kiểm soát và ảnh hưởng lên việc chiêu sinh, huấn luyện, tấn phong, bổ nhiệm và chuyển chuyển hàng ngũ chức sắc lãnh đạo.

- Mọi tôn giáo không được tự do trong sinh hoạt phụng thờ. Các sinh hoạt này chỉ được thực hiện trong những nơi thờ tự đã được nhà nước công nhận. Các lễ nghi hay lễ hội lớn đều phải xin phép nhà cầm quyền.

- Mọi tôn giáo không được truyền bá giáo lý bên ngoài các cơ sở của mình, ra xã hội, qua các phương tiện truyền thông đại chúng, lên mạng thông tin toàn cầu.

- Mọi tôn giáo không được góp phần giáo dục giới trẻ qua hệ thống giáo dục từ tiểu học đến đại học. Hiện thời, các giáo hội chỉ được mở trường mẫu giáo nhưng vẫn dưới sự kiểm soát đủ mặt của chế độ.

- Mọi tôn giáo không được có tin đồ giữ các chức vụ cao trong bộ máy cai trị (quốc hội và chính quyền), trong hàng ngũ công an, quân đội cũng như trong hệ thống giáo dục.

- Mọi tôn giáo đều bị chính quyền tước đoạt đất đai và cơ sở thờ tự từ trước đó nhưng không được trả lại. Hiện nay, các giáo hội đều không được sở hữu đất đai, và

không dễ dàng mở rộng cơ sở.

Phần 4: Khuyến nghị

Qua những bản báo cáo của Hội Bảo vệ Quyền tự do tôn giáo chúng tôi rất mong các cơ quan chính phủ Việt Nam tôn trọng quyền tự do tôn giáo của người dân.

Thực hiện đúng những gì Hiến pháp quy định về Quyền tự do tôn giáo, tín ngưỡng. Đồng thời, tôn trọng những điều đã ký khi Việt Nam đã là thành viên của Hội đồng Nhân quyền Liên Hợp quốc.

Hội Bảo Vệ Quyền TDTG

TỰ DO TÔN GIÁO bị đàn áp và sự trốn chạy của đồng bào thiểu sốMặc Lâm RFA 11-02-2016.....

Trong nhiều năm nay, bên cạnh đồng bào các dân tộc thiểu số vùng Tây nguyên chạy sang Thái Lan tỵ nạn có một nhóm người thuộc sắc tộc H'Mông tại 6 tỉnh miền Bắc chạy sang Thái từ năm 2011, sau khi các chiến dịch đàn áp đạo Tin Lành nổ ra khắp các khu vực có người H'Mông sinh sống. Mặc Lâm tìm gặp cộng đồng nhỏ bé này đang sống xa quê hương vào ngày đầu năm mới.

Đời sống cực kỳ khó khăn

Tha hương, lưu vong, hay tỵ nạn, di cư... tất cả những cụm từ này đều thích hợp khi mô tả cuộc sống của cộng đồng người dân tộc thiểu số H'Mông đang sống chui rúc trong các khu của người Thái gốc Hoa để chờ đợi quyết định quy chế tỵ nạn của Cao ủy Liên Hiệp quốc.

Kiểm soát hàng ngày là một thử thách rất lớn đối với họ khi bản chất thực thà, hiền lành và khá thụ động khiến người bản xứ đôi khi lợi dụng lúc thuê mướn họ làm việc.

Đời sống cực kỳ khó khăn ấy vẫn không cản được bước chân tỵ nạn của họ trong ba năm liền từ năm 2011 tới 2014 mới chấm dứt. Không thể nói họ lìa bỏ VN vì đời sống vật chất khó khăn vì sự thương khó của người miền núi không cần phải kiếm chứng. Lý do thúc đẩy họ rời bỏ rừng núi, bản làng để ra đi là vì niềm tin tôn giáo của họ bị sách nhiễu, đàn áp và thậm chí có người đã ngã xuống vì tranh đấu cho quyền được thờ phượng Thiên Chúa của họ.

Trong ngày đầu năm, khi cái tết Bính Thân vừa bắt đầu vào ngày mừng một, chúng tôi có mặt cùng với cộng đồng nhỏ bé này tại Ban Thik, một khu vực cách thủ đô Bangkok

khoảng 20 cây số. Ngồi giữa những đồng bào của mình tại xứ người trong ngày đầu của một năm mới tạo cho chúng tôi cảm giác ấm áp từ sợi dây vô hình của hai tiếng đồng bào với nhau, tuy nhiều người trong số họ không nói rành tiếng Việt. Một người gốc Thái đen cho chúng tôi biết hoàn cảnh của ông: "Đã 6 năm tôi xa gia đình rồi thỉnh thoảng liên lạc với nhau, nhưng vì sợ nó theo dõi nó rình nó bắt nên chúng tôi không liên lạc với gia đình. Trước đây tôi là mục sư hầu việc Chúa, sang bên này thì cũng phải đi làm. Đi phụ hồ, vác phi (sắt), vác xi măng lên tầng 4. Chúng tôi đến Thái thì tiếng nói bất đồng, sáu tháng

không được đi làm, mới làm đây thôi. Mình không biết tiếng nên nó cũng chặn mình. Có hai trăm rưỡi bath một ngày làm từ 9g sáng đến 11g đêm."

Kế bên là một phụ nữ có khuôn mặt khá giống người Tây vùng rừng núi phía Bắc. Chị cho biết là người tỉnh Lai Châu và cuộc trốn chạy của chị tới vùng đất này là cả một bi kịch cho gia đình chị:

"Em ở tỉnh Lai Châu. Sang Campuchia đã 4 năm, sang Thái này mới 10 tháng. Đời sống ở đây nói chung mình làm thì vất vả lắm so với Việt Nam của mình. Việc làm thì đối với người Việt người ta bắt mình làm nặng lắm. Thời gian thì nhiều mà mình không biết tiếng của họ, họ bắt mình làm nặng lắm. Cuộc sống ở đây nói chung riêng em thì em muốn sống ở Việt Nam chứ không muốn sống xa quê hương tí nào cả. Lòng của em thì rất là nhớ quê và nhất là những ngày Tết này. Xa gia đình xa cha mẹ xa anh xa em. Lâu rồi, ngay cả khi mẹ em chết em cũng không dám về. Mẹ chết hôm tháng 6 năm ngoái mà em chỉ gọi về cho gia đình thôi chứ em không dám về."

Khi gặp người Việt mình sống tại Thái thì rất là vui và cái tình cảm Việt Nam mình dù ăn rau hay ăn cháo nhưng sống gần nhau thì em rất thích với phong tục của người Việt mình."

Anh Sung Seo Hòa, người được đề cử làm đại diện cho cả nhóm, cho biết tình trạng tỵ nạn và đời sống của đồng bào H'Mông:

"Ở Việt Nam thì họ ở nhiều tỉnh lắm. Có người ở Bắc Kạn, Cao Bằng, Hà Giang, Lào Cai, Điện Biên, Sơn La cũng có. Đi tỵ nạn đa số vì lý do tôn giáo. Có một số ít là dân oan bị nhà

nước cướp vườn ruộng cướp nhà thu hồi đất thế họ thế kia không hợp lý và không được đền bù. Một số bị người ta đập phá nhà không có nơi ẩn náu, không có nơi sống và khiêu nại không thành công. Sau đó cũng có vài người đứng ra bảo vệ công lý thì bị lệnh truy nã cho nên không sống được họ bắt buộc phải chạy sang đây. Mường Nhé thì ở đây có khoảng 6 gia đình, chừng đó thôi."

Đạo Vàng Chữ

Người ta còn nhớ cách đây gần 5 năm, vào tháng 5-2011, lực lượng vũ trang phối hợp với chính quyền bản Huổi Khon xã Nậm Kè, huyện Mường Nhé đã bao vây khu vực này và bắt giữ rất nhiều người bị cho là phản động có ý đồ thành lập vương quốc H'Mông tách biệt khỏi đất nước VN.

Tuy nhiên sau khi báo chí thế giới vào cuộc thì mới biết cái được gọi là vương quốc H'Mông ấy thật ra chỉ là một tôn giáo mới đang được truyền đi cho bà con có tên là đạo Vàng Chữ.

Đồng bào H'Mông sống tại đây bị đàn áp nặng nề do chống lại lực lượng vũ trang. Nhiều người bị bắn chết cùng với hàng chục người khác bị thương trong khi chính quyền khước từ cho rằng không có ai bị thương mặc dù có sự xô xát xảy ra.

Một người H'Mông không muốn nêu tên cho chúng tôi biết về vụ này vì chính anh cũng là nạn nhân trực tiếp và buộc phải bỏ chạy sang Lào rồi sang Thái ty nạn. Anh nói rằng vào tháng 5-2011 bộ đội đã tấn công vào bản của anh đang ở, bắn chết và làm bị thương rất nhiều người. Anh bỏ chạy nên thoát chết.

Đồng bào H'Mông các tỉnh biên giới phía Bắc đã sổ theo đạo Tin Lành thuộc phái Phúc Âm chạy sang Thái Lan ty nạn vì quyền tự do tôn giáo của họ bị sách nhiễu. Nhà nước chẳng những không giúp cho họ có cơ sở để thờ phụng mà còn thẳng tay đàn áp họ khi có cơ hội.

Ở Việt Nam, người H'Mông có hơn 1 triệu người, sống du canh, du cư, có bản sắc văn hóa riêng rất độc đáo. Cũng như nhiều dân tộc khác, người Mông là một dân tộc thiểu số, họ sống tản mác trên nhiều quốc gia, Tổ quốc của họ là nơi họ định cư.

Người H'Mông sống hầu hết tại các tỉnh biên giới phía Bắc giáp với ranh giới Trung Quốc. Từ xa xưa hầu hết người H'Mông tại Việt Nam đều xuất phát từ các vùng núi cao phía Nam Trung Quốc, nhiều nhất là Quý Châu. Trong những năm gần đây, đồng bào H'Mông di cư tới nhiều khu vực Tây Nguyên và đa số họ theo đạo Tin Lành Mennonite. Tuy sống khá cách biệt nhưng người Việt sớm

biết phong tục tập quán của họ. Những truyền thống văn hóa của người H'Mông đôi khi trùng với phong tục của người Kinh. Sự giao thoa giữa hai vùng văn hóa đã phần nào xóa nhòa ranh giới chia cắt chủng tộc cũng như ngôn ngữ.

Trong niềm tin tôn giáo của mỗi người H'Mông, họ xác quyết rằng mọi sự do Thiên Chúa xếp đặt kể cả những chuyến đi đầy chông gai từ vùng rừng núi Việt Nam sang đất Thái. Tiếng kinh trưa trước khi vào tiệc đầu năm khiến người nghe cảm giác đang ngồi dưới bóng mát của rừng già nghe tiếng cầu nguyện như chim hót của tộc người H'Mông trong lòng dân tộc Việt.

TẾT NÀY, ÔNG TẬP BUỒN LẮM

.....**Bùi Tín 10-02-2016**.....

Tết Bính Thân đến rồi. Ở Việt Nam, Đại hội XII đã qua, không gây nên chút phẫn chấn nào, vì vẫn như các đại hội cũ, chuyên tụng niệm những kinh kệ cũ rích, hết Mác-Lênin đến tư tưởng Hồ Chí Minh đã mốc meo, chủ nghĩa xã hội viển vông, rồi chủ nghĩa cộng sản bị gần như toàn thế giới vứt bỏ.

Ban Chấp hành Trung ương và Bộ Chính trị mới của đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) lại đang bị mê hoặc bởi thắng lợi phù du của đại hội, đã quên không nhìn sang Trung Quốc để gửi gắm lời chia buồn của đàn em cho minh chủ họ Tập, vì họ Tập sang năm Bính Thân thật xúi quẩy, gặp toàn chuyện đau buồn, làm cho chỗ dựa của đàn em không khỏi bị lung lay.

Hồng Kông và Đài Loan có vẻ như đang hội nhập trở về với quê Mẹ là lục địa, bỗng nhiên dờ chừng quay lưng với Bắc Kinh. Ở Hồng Kông, theo tin Tai Xin (ngày 3-2) tuần qua đã diễn ra cuộc biểu tình của hàng chục ngàn người, chủ yếu là trí thức, văn nghệ sỹ, sinh viên, học sinh, nhà kinh doanh, phản đối nhà cầm quyền Bắc Kinh đã bắt cóc 5 nhà báo và nhà xuất bản đưa về lục địa mà chính quyền địa phương không hề hay biết, trong số này có ông Quế Dân Hải, công dân Thụy Điển, Giám đốc Công ty Xuất bản Mighty Current. Cả 5 ông không biết bị tội gì, hiện ở đâu từ hai ba

tháng nay. Bỗng ngày 17-10 vừa qua ông Quế Dân Hải xuất hiện trên đài truyền hình Trung Quốc với nội dung là "đầu thú nhà nước vì đã phạm tội xuất bản sách cấm, sách phản cách mạng".

Dư luận Hồng Kông rất phẫn uất vì Bắc Kinh đã giở trò luật rừng một cách vô đạo, bắt cóc công dân Hồng Kông đưa lên về lục địa, qua mắt chính quyền địa phương và trung ương ở Hồng Kông, ngang nhiên vi phạm nghiêm trọng thỏa thuận "một nước, hai chế độ". Hàng chục ngàn người đã lên tiếng yêu cầu Bắc Kinh phải công khai ngay

những vụ bắt cóc này, trả ngay về Hồng Kông những người nói trên. Báo chí Hồng Kông ngày 3-2 đưa tin nhà văn gốc Trung Quốc Xi Nuo từ New York cho biết rằng công ty xuất bản Mighty Current có cơ sở ở New York chuyên xuất bản một số sách rất nhạy cảm với chính quyền cộng sản ở Hoa Lục. Hiện cuốn sách có tit là "T.C.Bình và tình nhân" đã in xong, còn cuốn "Phe phái T.C.Bình", cuốn "Lửa cháy sau sân nhà T.C.Bình", và cuốn "Tám tình yêu của Tổng bí thư" chưa in. Nhà văn Xi Nuo cho biết mỗi năm nhà uất bản này cho ra chừng 50 cuốn sách chính trị và văn học nói về các chế độ cộng sản xưa và nay, theo quyền tự do ngôn luận được luật pháp bảo vệ ở Hoa Kỳ, Hồng Kông và Đài Loan. Một cuốn sách bán chạy nhất, tác giả có thể nhận được 35.000 usd nhuận bút. Sách bán rất chạy do dân lục địa tìm mua.

Tập Cận Bình tức giận lắm. Đó là lẽ đương nhiên. Ông ta muốn tự cho mình là nhà lãnh đạo vĩ đại nhất, trong sạch, chống tham nhũng triệt để, có đạo đức mẫu mực. Nhưng mặc cho ông Tổng Tập nổi con lòi đình, nền dân chủ và quyền tự do xuất bản ở Hồng Kông và Đài Loan là bất khả xâm phạm. Mùa xuân này rồi sẽ có thêm những cuốn sách làm cho ông Tập phát điên lên, nhưng không thể nào dập tắt nổi.

Họa vô đơn chí. Tết này, tình

Bộ Chính trị đảng CSVN lại đề
mất thêm một thời cơ để chuyển
hướng, gắn bó chặt chẽ với thế giới
dân chủ văn minh giàu mạnh, đang
là nhân tố quyết định của hòa bình,
an ninh, phát triển và phồn vinh trên
toàn thế giới. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Tóm lại, những máy bay thương mại là môi ngon cho đạn, tên lửa và sự va chạm với các vật thể khác

Việc họ thiết lập khu vực nhận

dạng phòng không chỉ là vấn đề thời gian. Như vậy, tới đây VN chỉ còn hai lựa chọn: Chịu mất phần lớn FIR HCM, khi máy bay hoạt động ở đó phải thông báo, xin phép, chịu sự điều hành của TQ để được an toàn hoặc kiên quyết đấu tranh giành lại phần biển đảo, FIR họ ngang nhiên chiếm đoạt.

Phương án này trước mắt sẽ bị khó khăn hoạt động hàng không đồng thời mất chủ quyền và nguồn thu rất lớn ở vùng FIR bị TQ quấy nhiễu, ngăn chặn do các chuyến bay đi, đến miền nam VN, các chuyến bay quá cảnh sẽ né vùng trời nguy hiểm. Dù trước mắt gặp khó khăn nhưng có lẽ không người VN yêu nước nào lại cam tâm để phần lớn FIR HCM - cửa ngõ phía nam, vùng biển mệnh mông, tài nguyên phong phú của nước Việt vào tay TQ.

Nhiều năm qua HKVN tiến bộ rất nhanh trên mọi lĩnh vực, VN trở thành quốc gia có ngành hàng không phát triển cỡ trung bình khá của khu vực và châu Á nhưng nay đang đứng trước thảm họa. Nếu FIR HCM bị quấy nhiễu hoặc mất hẳn thì HKVN chỉ còn cái cửa rất nhỏ ra thế giới. Khi hoạt động hàng không bị thu hẹp là thảm họa của ngành HKVN. Sân bay, nhà ga, máy bay, cơ sở hạ tầng điều hành, phục vụ thương mại, an ninh... đã đầu tư với những khoản vốn khổng lồ, thậm chí cả sân bay mới Long Thành cỡ "nhất ĐNÁ" hàng chục tỷ USD đang xây... trở thành bỏ hoang. Chỉ một máy bay Boeing hoặc Airbus nằm nghỉ một giờ đã tốn cả vài nghìn đô!

Hàng không là một ngành kinh tế dịch vụ rất quan trọng của một quốc gia, khi HKVN bị thu hẹp hoạt động, không chỉ ngành này thiệt hại chưa thể tính nổi mà kéo theo là đầu tư, du lịch, giao thương, giao lưu kinh tế, văn hóa... của VN cũng gặp khó khăn. Những năm gần đây TQ thường quấy nhiễu gây khó khăn, phiền hà cho máy bay VN bay vào thị trường TQ như bắt bay lòng vòng vô lý, đòi trục xuất cán bộ, nhân viên hàng không... nhưng nay sự xâm lăng đang diễn ra tại nhà VN rồi. TQ bắt đầu siết cổ ngành HKVN chăng? ■■■■■■

TẾT VÀ LẠNH LÙNG TƯƠNG LAI VIỆT

++++VietTuSaiGon 14-02-2016++++

Đầu Xuân, rủ bạn bè làm một chuyến du khảo Đà Nẵng, Hội An, Huế, Nghệ An, Hà Tĩnh... Và mai mốt là Sài Gòn, Đồng Nai, Bình Dương, lục tỉnh miền Tây... Nhưng đi nửa chừng, mới qua Đà Nẵng, Hội An, sắp bước vào đất Hà Tĩnh thì chẳng còn muốn đi thêm nữa. Cảm giác lạnh lùng, trống rỗng và đôi khi sợ hãi hiện ra càng thêm rõ. Nỗi trối hơn có lẽ là cảm giác lạnh. Cái lạnh đến từ bên trong tâm hồn chứ không phải những trận rét của thiên nhiên. Tự dưng, 1 câu hỏi ám ảnh: Người Việt đã lạnh lùng từ bao giờ? Và tương lai Việt đi về đâu?

Đương nhiên câu hỏi đầu có vẻ hợp lý và dễ chịu hơn câu sau khi đặt câu hỏi và giải quyết nó. Câu sau nghe có vẻ lên gân. Nhưng hiện tại, có lên gân hay không thì cũng như nhau bởi mọi chuyện hầu như đã "an bài", hết thuốc chữa!

Vì sao? Bởi vì có sự khác biệt rõ ràng giữa cái lạnh của gió mùa, tuyết rơi, băng giá với cái lạnh sốt rét. Trước cái lạnh tuy khắc nghiệt của thiên nhiên, con người vẫn có cách thích ứng, có cách chống chọi bằng áo ấm, bằng lửa và sự chịu đựng. Nhưng khi cái lạnh bốc ra từ bên trong như sốt rét thì cho dù nhiệt độ tự nhiên lúc đó có lên 40 độ C thì người ta vẫn có thể chết vì công lạnh. Cái lạnh của dân tộc Việt Nam là cái lạnh sốt rét.

Sở dĩ tôi nói rằng dân tộc Việt Nam, hay nói đúng hơn là đại bộ phận nhân dân cũng như hệ thống cầm quyền từ địa phương đến trung ương đang bị sốt rét và có thể lẫn ra chết bất kì giờ nào bởi vì hầu hết chúng ta đang bị con vi trùng sốt rét của sự vong thân và vong nô hoành hành tâm hồn, hoành hành thể xác nhưng chúng ta vẫn cứ xem như không có gì và vẫn cứ tưởng rằng mình khỏe mạnh.

Vì sao? Vì chưa có năm nào người Trung Quốc xuất hiện tại Việt Nam đông như Tết năm nay, trong lúc mọi chuyện về chính trị, biên giới, lãnh hải, hải đảo giữa Việt Nam và Trung Quốc vẫn đang

là chuyện nhức nhối, gay cấn và căng thẳng. Người Trung Quốc đã sẵn sàng bỏ tiền ra thuê nguyên một máy bay để sang Khánh Hòa, Việt Nam ăn Tết. Và tại thành phố Hội An, Quảng Nam, tình trạng kẹt xe từ ngã ba Tin Lành đến tận trung tâm văn hóa thể thao Hội An kéo dài gần hai giờ đồng hồ vào các đêm mùng 2, mùng 3, mùng 4 Tết.

Nguyên nhân kẹt xe là do lượng xe hơi vào thành phố quá nhiều, và đáng buồn hơn là ước chừng 70% xe hơi gây kẹt xe lại là xe chở người Trung Quốc đến Hội An để họ ăn Tết và tổ chức lễ kỉ niệm "hợp nhất người TQ trên thế giới" ngay tại trung tâm thành phố Hội An.

Ở Đà Nẵng, đi đâu cũng gặp người Trung Quốc, có thể nói rằng trong dịp Tết này, người Trung Quốc nhiều hơn người Việt tại thành phố Đà Nẵng. Bởi hầu hết các gia đình ở thành phố Đà Nẵng đều đóng cửa từ Mùng Một đến Mùng Ba Tết, họ không đi ra đường, chỉ có người Trung Quốc và một số người Việt từ các tỉnh Thừa Thiên Huế, Quảng Nam xuất hiện trên đường Đà Nẵng.

Ở thành phố Huế, Vinh và Hà Tĩnh, người Trung Quốc cũng xuất hiện khá đông, tương đương với người dân các thành phố này nếu nhìn vào tương quan đường phố. Và dường như người Trung Quốc được tiếp đãi rất nồng hậu ở các quán xá, họ không gặp bất kì khó khăn, trở ngại nào khi ung dung tàn bộ trên đất Việt Nam. Không dừng ở đó, họ tỏ ra hách dịch và khi có người Việt Nam nào đó cầm máy chụp hình, không may hướng ống kính trùng với hướng họ đang có mặt thì họ không ngần ngại đe dọa bằng tiếng Việt "Ai cho mày chụp hình?" với người Việt. Và, phản ứng của người Việt là phản đông cật máy hình, im lặng mà đi. Có thể nói trong dịp Tết này, cảm giác người Trung Quốc mới là chủ nhân thực sự của dải đất hình chữ S này chứ không phải là người Việt Nam. Sao lại có chuyện kì cục như vậy?

Nói đi thì thấy kì cục nhưng ngẫm lại, chuyện này không hề kì cục chút nào, bởi vì nó đã được chuẩn bị từ trước nước. Hiện tại chỉ là hệ quả tất yếu của một quá trình dài chuẩn bị trong quá khứ. Vậy ai đã chuẩn bị cho vấn đề này? Câu trả lời dứt khoát và rõ ràng là nhà nước Cộng sản Việt Nam đã tính toán, chuẩn bị rất kĩ cho việc này và đảng Cộng sản Việt Nam chính là những con muỗi sốt rét của dân tộc Việt Nam hiện tại.

Bởi lẽ, với lối cai trị bàn tay sắt và nắm đầm khoai mì, vừa nắm chặt lấy vai nhân dân bằng những ngón tay sắt làm rướm máu, lại vừa đầm thẳng khoai mì vào mồm nhân dân trong quá trình kinh tế tập trung bao cấp (dựa vào viện trợ của Liên Xô và Trung Quốc) và với lối cai trị bằng roi điện với rượu Mao Đài suốt mấy chục năm sau bao cấp trên danh nghĩa kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa đã bóp chết nhân dân Việt Nam từ trong ra ngoài, đã làm tê liệt nhân dân vì chứng sốt rét tư tưởng.

Nhân dân không được nói, chỉ được nghe huấn thị từ đảng. Nhân dân không được đấu tranh cho chủ quyền dân tộc mà chỉ được phép ngồi yên để đảng lo liệu, nhân dân được tự do lựa chọn thực phẩm và sách báo trong cái đồng thức ăn ôi thiu xuất xứ Trung Quốc và trong mô tư tưởng Cộng sản mà đảng đã soạn sẵn.

Từ chiếc nịt ngực phụ nữ, chiếc quần lót cho đến hộp sữa, chiếc xe gắn máy, cục xúc xích, cây kẹo, đĩa trái cây, ký gáo, đồ chơi trẻ em, phim ảnh... Tất cả nhu yếu phẩm, hàng hóa cho đại bộ phận nhân dân nghèo khổ, chật vật này đều được soạn sẵn bằng sản phẩm của Trung Quốc. Và về lâu về dài, dường như số đông nhân dân đã quen mùi của Trung Quốc, thậm chí có người coi những sản phẩm độc hại của Trung Quốc là đỉnh cao trí tuệ bởi "TQ nó giỏi hơn Mỹ, cũng một cái đồ cùng tính năng nhưng nó bán rẻ chưa bằng một phần mười đồ của Mỹ"!

Và cũng về lâu về dài, dường như nhân dân đã bị ngấm văn hóa và dịch chất TQ trong cơ thể như một con bệnh đang ủ sốt rét trong

cơ thể. Cho đến một ngày bệnh bùng phát, người ta lạnh cóng, run lập cập và vẫn nghĩ rằng trời đang lạnh rét chứ không hề nghĩ rằng mình đang sốt rét từ trong máu thịt.

Một đất nước với đại bộ phận nhân dân chưa bao giờ có quyết định từ khước, chối bỏ hàng hóa Trung Quốc vì nó quá độc hại. Một đất nước mà đại bộ phận nhân dân, nhà buôn lại xem kẻ xâm lăng là cơ hội làm giàu (mà không thử suy nghĩ có bao nhiêu gián điệp, kẻ xấu đang trộn lẫn trong các đoàn khách du lịch kia) và sẵn sàng quỳ lụy, chấp nhận, thỏa hiệp với kẻ xâm lược. Một đất nước mà hệ thống chính quyền vừa đóng vai trò trị dân, chặn dân lại vừa đóng vai trò tay sai cho kẻ xâm lược, tiếp tay cho kẻ xâm lược từ kinh tế đến chính trị, văn hóa...!

Thử nghĩ, tương lai VN sẽ về

đâu với chứng sốt rét tâm hồn của đại bộ phận nhân dân? Và tội lỗi này do đâu mà có? Liệu có còn tương lai để chúng ta nói rằng đến 1 ngày nào đó lịch sử sẽ phơi bày ra ánh sáng ai công ai tội khi mà nguy cơ bị xóa sổ 1 dân tộc đang rất cận kề bởi kẻ địch không cần tốn viên đạn nào mà chỉ cần đứng nhìn chúng ta chết dần mòn trong chứng sốt rét tâm hồn và lẫn ra chết?

Mọi chuyện đều có thể xảy ra khi đảng Cộng sản VN vẫn còn xem mình là chủ nhân của Trung Quốc và đại bộ phận người dân Việt Nam vẫn lên cơn sốt rét, vẫn cam chịu và chết dần chết mòn trong cam chịu, dựa dẫm vào kẻ đang giết mình!

Và tương lai Việt Nam sẽ là một tương lai tro bụi nếu chúng ta tiếp tục lên cơn sốt rét tập thể như đang thấy! Thật đáng buồn khi viết ra những dòng này! ●●●●●●●●●●

Cuộc giải phẫu hiềm nghi của đảng Cộng sản

Nguyễn Gia Kiểng 10-02-2016

Đảng Cộng sản không ngừng lặp lại khẩu hiệu chống các biểu hiện "tự diễn biến" và "tự chuyển hóa". Hai cụm từ ấy, mà bài này gọi chung là "tự chuyển hóa", có nghĩa gần như nhau trong ngôn ngữ của họ. Tự diễn biến có nghĩa là tạo ra những thay đổi trong nội bộ đảng, khiến đảng tự chuyển hóa, nghĩa là thay đổi bản chất để trở thành một đảng khác và ứng xử một cách khác trong nội bộ cũng như đối với xã hội. Có thể nói với đại hội 12 vừa qua đảng Cộng sản đã bắt đầu thực hiện điều mà nó đã thề sẽ chống lại tới cùng, nghĩa là tự chuyển hóa.

Nguyễn Phú Trọng đã thành công, sau một cuộc đấu kéo dài gần bảy năm, điều mà trước ông, Võ Văn Kiệt và Lê Khả Phiêu đã thất bại. Thành tích của ông Trọng là đã dứt điểm được cái mà ta có thể gọi là "đảng cầm quyền trong đảng". Chưa chắc Nguyễn Phú Trọng đã ý thức hết được tầm quan trọng của biến cố mà ông vừa góp phần quyết định tạo ra.

Thanh lý nhà nước Nguyễn Tấn Dũng?

Thất bại của Nguyễn Tấn Dũng là một biến cố rất lớn cho cả đảng Cộng sản lẫn Việt Nam. Trong 41 năm đảng Cộng sản cầm quyền trên cả nước, có thể nói Nguyễn Tấn Dũng đã cầm quyền 19 năm, chín năm với tư cách phó thủ tướng thường trực bên cạnh ông thủ tướng mở nhật Phan Văn Khải và mười năm với chức vụ thủ tướng. Quyền hành của ông đã lấn át cả hai tổng bí thư Nông Đức Mạnh và Nguyễn Phú Trọng. Ông đã sắp đặt và khống chế guồng máy nhà nước bao gồm bộ máy hành chính và các doanh nghiệp nhà nước chiếm 2/3 trọng lượng kinh tế quốc gia. Không có gì là quá đáng nếu gọi nhà nước CSVN trong thời qua, nhất là mười năm gần đây, là "nhà nước Nguyễn Tấn Dũng".

Sự ra đi của ông Dũng vì thế sẽ kéo theo những đảo lộn tương tự như một cuộc đảo chính. Sẽ có những thanh trừng lớn, một phần vì những người lãnh đạo mới, những đối thủ đã hạ được ông Dũng sau một cuộc đấu đá gay go, có nhu cầu loại bỏ những tay chân của ông Dũng, nhưng lý do quan trọng hơn là họ bắt buộc phải làm như thế bởi vì hầu hết những chức vụ có một tầm quan trọng nào đó trong "nhà nước Nguyễn Tấn Dũng" đều do mua mà được chứ không phải do khả năng và kinh nghiệm. Một khi đã mua được chức, ưu tư đầu tiên của các quan chức này là lấy lại vốn và làm giàu chứ không phải là trách nhiệm với cơ quan hay doanh nghiệp mà họ điều khiển. Những người này phải bị thay thế, tham nhũng đã là nét đậm nhất của chính quyền Nguyễn Tấn Dũng.

Những người cầm quyền mới càng có lý do để cáo buộc ông Dũng vì tình trạng đất nước mà ông để lại. Phải nói là di sản của Nguyễn Tấn Dũng quá bi

đất. Việt Nam đã tụt hậu hẳn so với các nước trong vùng và trở thành gần như một thuộc địa của Trung Quốc. Thâm thuồng mậu dịch với Trung Quốc lên tới trên 32 tỷ USD chưa kể số hàng nhập lậu, hầu hết các công trình xây dựng kết cấu hạ tầng đều được giao cho các công ty Trung Quốc và được thực hiện một cách cầu thả bất chấp mọi cam kết. Bất tài và tham nhũng là mẫu số chung của các cơ quan chính quyền và các doanh nghiệp nhà nước. Không những thế, đất nước còn đang đứng trước nguy cơ phá sản vì số nợ công báo động.

Nhưng họ sẽ thay thế hàng trăm hàng ngàn quan chức đủ loại và đủ cấp của ông Dũng bằng những người nào? Họ chỉ có những con người do chế độ CS và nhà nước Ng.Tấn Dũng tạo ra, nghĩa là những con người trong tuyệt đại đa số không khác gì những tay chân của ông Dũng về đạo đức và tài năng, có thể chưa có cơ hội để tham nhũng nhưng cũng chưa thạo việc. Đào lộn là chắc chắn, nhưng thất bại còn chắc chắn hơn.

Lý do đầu tiên là vì kinh nghiệm của mọi quốc gia đã chứng tỏ rằng người ta không thể cải thiện một chính quyền tham nhũng để nó hết hay bớt tham nhũng, giải pháp duy nhất chỉ là thay thế nó bằng một chính quyền khác. Những thay đổi mà chúng ta sắp chứng kiến sẽ có mức độ xáo trộn và đổ vỡ của một thay đổi chính quyền nhưng lại không có sự phấn khởi và tác động tâm lý của một thay đổi chính quyền, bởi vì những người lãnh đạo cao nhất vẫn là những người cũ, dù là ông Nguyễn Phú Trọng, ông Trần Đại Quang hay ông Nguyễn Xuân Phúc. Riêng việc ông Trần Đại Quang làm chủ tịch nước còn là một xúc phạm đối với dân tộc Việt Nam.

Lý do thứ hai, quan trọng không kém, là những sai phạm không phải chỉ do lỗi của Nguyễn Tấn Dũng mà cũng do bản chất của chế độ. Nguyễn Tấn Dũng chỉ đã làm trầm trọng hơn những tật nguyên bẩm sinh của mọi chế độ cộng sản. Chủ nghĩa Marx tự nó đã là một chủ nghĩa vô đạo đức, bởi vì đối với Marx, các giá trị đạo đức chỉ là sản phẩm của giai cấp tư sản để duy trì quyền lực; giai cấp vô sản sẽ có những giá trị đạo đức riêng của nó, những giá trị mà Marx không nói tới nhưng sau này được Lenin định nghĩa như là tất cả những gì có lợi cho đảng cộng sản. Như thế có nghĩa là cướp của, giết người, nói dối, bội ước v.v... và tất cả những gì bình thường được coi là tội ác đều trở thành đạo đức nếu có lợi cho đảng Cộng sản. Nguyễn Phú Trọng

đã tỏ ra là một đệ tử trung thành của Lenin khi ông nói rằng đòi phi chính trị hóa quân đội và công an là thiếu đạo đức. Với một quan niệm đạo đức bệnh hoạn như vậy, tham nhũng là hậu quả tự nhiên vì tham nhũng – được định nghĩa như là sự lợi dụng công quyền để mưu lợi cho cá nhân – không gì khác hơn là một vi phạm đạo đức. Khi đạo đức – đạo đức thực sự chứ không phải đạo đức Mác-Lenin – vắng mặt thì tham nhũng ngự trị là điều tất nhiên. Như người ta đã thấy, tất cả mọi chế độ cộng sản đều tham nhũng ở mức độ nghiêm trọng.

Trong những ngày sắp tới, chính quyền cộng sản sẽ phải thanh toán nhà nước Nguyễn Tấn Dũng trong những điều kiện không khác một bệnh nhân phải phải qua một cuộc giải phẫu hiểm nghèo dù biết trước là sẽ không qua khỏi.

Dân chủ trong nội bộ đảng?

Không những thế, chế độ còn phải trải qua một cuộc giải phẫu hiểm nghèo khác. Lần đầu tiên đảng Cộng sản sẽ phải thử nghiệm điều mà các cấp lãnh đạo của nó thường nói tới nhưng chưa lường được hậu quả, đó là một mức độ “dân chủ trong nội bộ đảng”. Cuộc giải phẫu này cũng sẽ không thành công vì trái ngược với bản chất của chế độ.

Tất cả các đảng cộng sản về bản chất đều là những đảng khủng bố. Khi chưa có chính quyền họ là những tổ chức khủng bố phá hoại, khi đã giành được chính quyền họ thiết lập một nhà nước khủng bố. Sức mạnh của các đảng và chế độ cộng sản chủ yếu là sức mạnh của những lực lượng khủng bố, nghĩa là họ có thể làm tất cả những gì cần làm để đạt mục đích, điều mà các nhà nước và tổ chức bình thường không thể tự cho phép. Nhưng một đảng khủng bố đòi hỏi lãnh đạo thống nhất và kỷ luật tuyệt đối trong nội bộ; đảng viên có thể bị trừng trị chỉ vì bị nghi ngờ có tư tưởng dao động hay có những quan hệ không minh bạch. Đó chính là trường hợp của đảng Cộng sản Việt Nam. Đảng đã mạnh lên, giành được chính quyền và tồn tại được tới ngày nay nhờ một kỷ luật thép, nghĩa là một thứ độc tài trong nội bộ. Kỷ luật thép đó được duy trì bởi một nhóm cầm quyền trong đảng có tất cả mọi quyền hành và có thể thanh trừng bất cứ ai. Nhóm này không chế đảng và dùng đảng để khống chế phần còn lại của xã hội. Ở mỗi giai đoạn, họ là những người có vị thế thuận lợi nhất để thực hiện mục tiêu chính của Đảng. Mới đầu là Hồ Chí Minh, Trường Chinh và Võ Nguyên Giáp khi mục tiêu chính của Đảng là tiêu diệt

các đảng phái không cộng sản để giành độc quyền đấu tranh giành độc lập và dùng chiêu bài độc lập để tiến hành cuộc nội chiến thiết lập chế độ cộng sản. Kế đến là Lê Duẩn và Lê Đức Thọ khi mục tiêu của Đảng là chinh phục miền Nam, vì hai người này hiểu biết miền Nam nhất. Sau đó, kể từ giữa thập niên 1980, là Nguyễn Văn Linh, Lê Đức Anh và Đỗ Mười, những người chủ trương thân phục Trung Quốc và được Trung Quốc yểm trợ, khi Đảng cần cầu hòa với Trung Quốc để tồn tại. Sơ đồ quyền lực này đã bắt đầu lung lay khi chủ nghĩa cộng sản sụp đổ và chế độ phải thích nghi với một thế giới đã thay đổi, nhưng những người lãnh đạo đã không có đồng thuận về thay đổi những gì và với nhịp độ nào.

Quyền lực của Lê Đức Anh và Đỗ Mười đã bị sút mẻ khi họ gặp sự chống trả của Võ Văn Kiệt, một người có nhiều công lao và được cảm tình đáng kể trong Đảng, và nhất là khi họ phải chặt vật để loại Lê Khả Phiêu mà chính họ đã đặt vào chức vụ tổng bí thư. Lý do là vì Lê Khả Phiêu muốn thoát khỏi sự kiểm soát của họ để có thể phần nào nới lỏng sự kìm kẹp của đảng Cộng sản đối với xã hội Việt Nam, thí dụ như muốn có những bộ trưởng và phó thủ tướng không phải là đảng viên cộng sản. Để loại bỏ được Lê Khả Phiêu, cái giá phải trả là cả Lê Đức Anh lẫn Đỗ Mười cũng phải bỏ chức vụ cố vấn cho phép họ trực tiếp can thiệp vào các vấn đề của Đảng và nhà nước. Đỗ Mười sau đó dần dần chìm đi, còn lại Lê Đức Anh. Trước đại hội 11, tháng 01-2011, Lê Đức Anh đã cố gắng hết sức để áp đặt Nguyễn Tấn Dũng vào chức vụ tổng bí thư kiêm chủ tịch nước. Bản hiến pháp 2013 thực ra đã được phe Lê Đức Anh chuẩn bị từ trước năm 2010 cho Nguyễn Tấn Dũng. Tuy vậy Nguyễn Tấn Dũng đã không giành được chức tổng bí thư trong đại hội 11 vì quá nhiều vụ bê bối bị phanh phui, như vụ Vinashin, vụ cho Trung Quốc thuê rừng đầu nguồn, dự án Bôxít Tây Nguyên v.v... Thế lực của Lê Đức Anh chỉ đủ để giữ cho Nguyễn Tấn Dũng chức vụ thủ tướng, dù là một thủ tướng lẩn át cả tổng bí thư đảng. Và một lần nữa nó lại bị suy giảm. Sau cùng, như người ta đã thấy, trong đại hội 12 nó không còn đủ mạnh để cứu Nguyễn Tấn Dũng.

Sau đại hội 12 này, với sự thất bại của Nguyễn Tấn Dũng, giai đoạn Lê Đức Anh hoàn toàn chấm dứt. Đảng Cộng sản từ nay không còn nhóm cầm quyền trong đảng để duy trì một kỷ luật thép nữa và sẽ ít nhiều phải thực hiện dân chủ trong nội bộ. Họ sẽ

khám phá ra rằng không thể duy trì chế độ độc tài nếu không có độc tài ngay trong nội bộ đảng. Cuộc giải phẫu của đảng CS để chuyển hóa từ một đảng có bản chất khủng bố thành một đảng có ít nhiều thảo luận dân chủ trong nội bộ cũng sẽ thất bại. Kinh nghiệm các chế độ cộng sản Đông Âu và Liên Xô cũ cho thấy không một đảng cộng sản nào chịu đựng được cuộc giải phẫu này. Tất cả đều tan rã và biến mất. Gorbachev và Yeltsin tuy chống nhau nhưng đều có cùng một nhận xét rằng các chế độ cộng sản chỉ có thể xóa bỏ chứ không thể cải tổ. Đó cũng sẽ là số phận của chế độ cộng sản Việt Nam.

Tiếp tục thách thức lương tâm thế giới?

Số phận này có thể đến sớm hơn mọi dự đoán bởi vì chế độ đang trong tình trạng nguy ngập. Tất cả đều bế tắc và nhà nước rất có thể sẽ phá sản vì không còn vay được nợ mới để trả nợ cũ nữa, trong khi Trung Quốc cũng đã quá chao đảo để có thể là một chỗ dựa. Hơn lúc nào hết, Việt Nam cần sự giúp đỡ của các nước dân chủ giàu mạnh và sẽ không thể tiếp tục thách thức lương tâm thế giới với những vi phạm nhân quyền thô bạo. Cho tới nay, nhiều người vẫn bị quan cho rằng Hoa Kỳ và các cường quốc dân chủ trước hết quan tâm tới quyền lợi của họ và sẽ không làm gì khác ngoài một vài tuyên bố lên án nguyên tắc nếu chính quyền cộng sản Việt Nam tiếp tục đàn áp những tiếng nói dân chủ. Đùng là họ sẽ không làm gì nhưng từ nay, điều mà ban lãnh đạo cộng sản Việt Nam sợ nhất lại chính là Hoa Kỳ và các nước dân chủ sẽ không làm gì. Họ cần được giúp đỡ và sẽ nhượng bộ để được giúp đỡ. Đảng Cộng sản không có tinh thần hòa giải dân tộc nhưng họ cũng không ngoan cố. Họ có thể làm tất cả khi cảm thấy lâm nguy, như cầu hòa và thân phục Trung Quốc sau khi đã mạt sát Trung Quốc đủ điều như một kẻ thù không đội trời chung.

Nguyễn Phú Trọng và các đồng chí của ông chắc chắn là không muốn dân chủ. Họ muốn kéo dài chế độ toàn trị thêm vài trăm năm nữa nếu có thể được nhưng họ sẽ không có chọn lựa nào khác hơn là nhượng bộ trước nguyện vọng dân chủ hóa. Họ sẽ bị bắt buộc phải làm điều họ vừa không muốn làm vừa không biết làm và sẽ thất bại.

Còn những người dân chủ?

Những vấn đề bắt buộc phải giải quyết mà bị trì hoãn quá lâu có thể sẽ không còn giải pháp khi người ta bắt buộc phải giải quyết. Ban lãnh đạo cộng sản khóa 12 phải thay thế toàn

bộ guồng máy nhà nước mà Nguyễn Tấn Dũng để lại và sẽ không làm được. Cùng một lúc đảng Cộng sản cũng phải tự chuyển hóa từ một đảng có bản chất khủng bố sang một đảng có dân chủ nội bộ và cũng sẽ không làm được. Không những thế họ lại còn đang đứng trước nguy cơ phá sản gần kề. Tình trạng của đảng Cộng sản hiện nay không khác tình trạng của một bệnh nhân già yếu kiệt quệ phải giải phẫu cùng một lúc hai chứng bệnh không cứu chữa được nữa. Kết quả có thể biết trước.

Tuy vậy sự so sánh giữa chính trị và y học dĩ nhiên có giới hạn. Vẫn có lối thoát cho những người cộng sản, cho mọi người cộng sản, dù không có tương lai cho đảng Cộng sản. Nếu chủ trương của Nguyễn Phú Trọng và ban lãnh đạo cộng sản là kiên trì theo đuổi chủ nghĩa Mác-Lênin và duy trì chế độ độc tài đảng trị thêm mười năm nữa, họ chắc chắn sẽ thất bại kéo theo những hậu quả nghiêm trọng cho đất nước, cho đảng của họ và cho chính họ. Ngược lại, thay vì là nạn nhân, họ có thể là tác nhân của tiến trình dân chủ hóa và sẽ đi vào lịch sử như thế.

Còn những người dân chủ? Chúng ta sẽ phải chờ đợi một giai đoạn xáo trộn với nhiều khó khăn cho đồng bào về mặt kinh tế và xã hội. Nhưng đồng thời đây cũng là một cơ hội rất lớn mà chúng ta không thể bỏ lỡ. Chúng ta cần một lực lượng dân chủ và một cố gắng chung thay vì những hoạt động và sáng kiến cá nhân. Chúng ta cần tìm đến với nhau trong một dự án chính trị cho đất nước.

Thông Luận

BÌNH LUẬN VỀ TÂN TBT và xu hướng phát triển Việt Nam dưới triều đại Nguyễn Phú TrọngVuong Phamhat 02-2016.....

Ông Nguyễn Phú Trọng giữ chức TBT đảng CSVN làm dư luận quốc tế khá ngỡ ngàng vì qua các cuộc thăm dò dư luận, khả năng chức này là ông Nguyễn Tấn Dũng. Tuy nhiên, theo các chuyên gia phân tích quốc nội, đó là tất yếu. Họ đưa ra các nhận định về cá nhân ông Trọng như sau: Ông tuy mang danh là Trọng Lú, nhưng đó là về quan điểm phát triển quốc gia, ông kiên định lập trường chủ nghĩa Marx Lenin, trong khi cái chủ nghĩa này, dân chúng ai cũng biết là phản động, phản phát triển. Ông quyết

theo chủ nghĩa này, định hướng xã hội chủ nghĩa, là muốn đưa Việt Nam quay ngược chiều sự phát triển, nhưng cứ cho rằng đó là tiến bộ. Do vậy, nhân dân lao động đặt biệt danh là Trọng Lú. Nhưng trong đấu đá quan chức, ông đã là tiền sĩ giáo sư Xây dựng đảng, mà đảng CS sản chuyên về đấu đá với tên gọi “đấu tranh giai cấp” nên ông là bậc cao thủ về các thủ đoạn. Việc ông Trọng chiếm giữ ghế TBT đã chứng minh điều này. Khi biết Ba Dũng có ảnh hưởng lớn trong bộ máy, ông đã kéo vây cánh tăng cường thêm số lượng trung ương đảng, hầu hết là người miền Bắc. Sau đó, ông gây xung đột vùng miền khi đưa ra tiêu chuẩn “Tổng bí thư là người miền bắc, có lý luận” để đồng bọn của ông chiếm đa số cục bộ địa phương loại bỏ Ba Dũng là người miền Nam. Ông ra nghị quyết 244/NQ buộc Ba Dũng phải xin rút, rồi lên kế hoạch kiểm điểm Ba Dũng tạo sự ghen tức về tài sản vì ai cũng tham nhũng nhưng không bằng đồng chí X này. Các tiêu chuẩn về ủy viên trung ương ông đặt ra, nào là “trẻ hóa cán bộ, không tham vọng quyền lực” để loại các đối thủ rồi sau đó, chỉ còn mình ông là người già nhất trong đảng, tham vọng quyền lực nhất trong đảng ngồi chễm chệ trên ghế Tổng bí thư. Tất cả các điều đó cho thấy gì? Đó là:

- Biệt danh Trọng Lú là nói về trình độ quản trị quốc gia thì ông lú

lẫn tâm thần ngu dốt, nhưng ông là người rất mưu mô xảo quyệt trong việc tranh quyền đoạt lợi, không từ thủ đoạn nào.

- Mức độ trơ trẽn trắng tráo rất cao. Biểu hiện ông kêu gọi trẻ hóa cán bộ nhưng ông là người già nhất trong đảng còn tại chức. Ở tuổi của ông đều phải về hưu nhưng ông trơ trẽn nói “đảng giao nhiệm vụ nên phải làm” dù ai cũng biết ông đấu đá Ba Dũng giành chức tổng bí thư.

- Sự tham quyền cố vị đạt tới đa. Ông ngăn chặn “người có tham vọng quyền lực vào trong đảng” bởi

vì cạnh tranh do ông có tham vọng quyền lực nhất.

- Ông là người rất háo danh. Trong học vấn, ông từng học cử nhân văn chương, làm khóa luận về Truyện Kiều, thích Nho học, thích xem phim Tây Du Ký và thích những ranh ma của Tôn Ngộ Không với các thủ đoạn liêng khi. Ông có học hàm giáo sư, bằng cấp tiến sĩ ở lãnh vực làm trò cười cho trí thức quốc tế, là Tiến sĩ Xây dựng đảng. Trên thế giới, tất cả các trường đại học đều không có ngành học quái gở này, nhưng ông háo danh về bằng cấp.

- Do làm công tác Xây dựng đảng, là lừa thiên hạ và đầu đá quan trường nên ông tạo ra vỏ bọc thanh liêm. Nhưng đi qua các công tác của ông, từng là bí thư thành ủy Hà Nội, mà trong cơ chế quan chức cộng sản, không có tiền thì không lên chức. Cho nên, có thể nhận định chính xác rằng ông là người giỏi che giấu việc tham nhũng đến đỉnh cao của chủ nghĩa Marx Lenin.

- Năm nay, ông đã 73 tuổi. "Nhân sinh thất thập cổ lai hy" nghĩa là thuộc loại sống lâu thì người già sống lâu, nào trạng xơ cứng, nên ông thuộc loại người bảo thủ. Nhất là sau khi giữ ghế tổng bí thư, ông tuyên bố kiên định theo chủ nghĩa Marx Lenin, không có gì đổi mới cả.

Tổng hợp tất cả các đức tính cá nhân của ông Trọng Lú, chúng ta có thể dự đoán kinh tế xã hội Việt Nam trong triều đại của ông như sau:

- Do ông không biết gì về quản trị quốc gia, lại chuyên công tác đảng theo kiểu phong trào, chắc chắn ông sẽ quan niệm phát triển quốc gia là tăng cường phát triển đảng cộng sản. Về góc độ quản trị, ai cũng biết muốn phát triển quốc gia, cần xóa bỏ các bộ máy quản lý dư thừa, cản trở. Việt Nam có quá nhiều bộ máy quản lý theo cơ chế toàn trị nên kim hãm sức sản xuất. Toàn quốc có 11 triệu người ăn lương từ tiền thuế của dân. Tổng số 90 triệu dân, trừ đi người già và trẻ em, còn khoảng 55 triệu mà có 11 triệu người quản lý do đảng lập ra thì không bao giờ quốc gia có thể ngóc đầu lên nổi. Nhưng chắc chắn,

ông Trọng Lú sẽ tăng cường nhân sự, đề ra thêm nhiều cơ quan đảng và càng làm kinh tế lụn bại. Các doanh nghiệp tư nhân sẽ càng bị o ép với đủ thứ thuế phí và kinh tế xã hội sẽ càng khó khăn.

- Ông rất háo danh và tham quyền cố vị. Chắc chắn ông sẽ chi nhiều tiền cho giới văn nghệ sĩ tung hô ca ngợi nịnh bợ nâng bi chế độ và cá nhân ông. Thậm chí, ông sẽ yêu cầu chi tiền thuế của dân cho vô số các buổi hội thảo với các nhà khoa học, các nhà văn nhà thơ để họ đến nghe ông nói và tung hô nịnh bợ ông. Trước đây, nghe nói khi ông xúc động và rơi nước mắt, có thằng giáo sư nào đó đã viết "nước mắt đồng chí tổng bí thư đã rơi vào lịch sử" nghe thôi không chịu nổi; nhưng sắp tới, sẽ còn nhiều kiểu nịnh bợ tung hô hơn nữa và sẽ thôi hoẵng tới sao Hỏa.

- Ông quyết theo chủ nghĩa Marx Lenin nên kinh tế xã hội Việt Nam sẽ càng phụ thuộc vào Trung cộng. Chúng ta đều biết, Trung cộng dùng chủ nghĩa Marx Lenin làm vũ khí xâm chiếm Việt Nam, biến Việt Nam thành chư hầu và từng bước sáp nhập Việt Nam vào thành một tỉnh của Trung cộng. Các quốc gia như Hàn Quốc, Nhật Bản, Thái Lan, Singapore... đều thanh trừng cộng sản, họ không lệ thuộc vào Trung cộng nên kinh tế phát triển văn minh. Do họ nhận thấy rõ, Trung cộng dùng vũ khí là chủ nghĩa cộng sản để xâm lược các quốc gia láng giềng. Trong khi, ông Trọng lại kiên định đi theo chủ nghĩa này, không biết ông có lú hay không, nhưng đã tiếp tay cho Trung cộng xâm lăng Việt Nam và kinh tế văn hóa xã hội Việt Nam sẽ càng lệ thuộc hơn nữa vào Bắc Kinh.

- Do trước đây, ông làm ở trường đảng, nên khi ông làm tổng bí thư, phe thân hữu là các trường đảng, viên nghiên cứu lý luận, ban tuyên giáo v.v... sẽ thoải mái xài ngân sách, là tiền thuế của dân, vì chắc chắn ông sẽ đẩy mạnh công tác tuyên truyền nhồi sọ trong dân chúng.

- Để có các khoản chi tiền cho việc tuyên truyền kiên định Marx Lenin trong khi kinh tế kém phát

triển; lạm phát tăng cao càng thu hút các nhà đầu tư ngoại quốc; như những con chim kền kền ngửi thấy sự hấp hối của nền kinh tế Việt vì họ quy ra lợi nhuận bằng usd và các khoản phi vật chất. Chỉ có dân Việt và các doanh nhân Việt thua thiệt mà thôi.

- Chắc chắn, ông Trọng Lú sẽ đẩy mạnh công tác chống tham nhũng, truy thu tài sản tham nhũng. Sẽ có nhiều đại gia xộ khâm dất theo các quan chức cấp cao và những cuộc tháo chạy của các đại gia Việt và cũng có cả những phản ứng tự vệ. Dân chúng có nhiều đề tài bàn tán và trình độ nhân dân sẽ cao hơn, dần dần sẽ đoàn kết hơn. Lúc đầu, có thể họ ủng hộ việc chống tham nhũng nhưng sau đó, trình độ nâng cao, họ hiểu rằng tham nhũng chính là cái chủ nghĩa lỗi thời phản động Marx Lenin kia, bởi quy định đất đai sở hữu toàn dân để nhà nước cướp đất của dân; bởi quy định doanh nghiệp nhà nước làm chủ đạo tạo nên lãng phí tham nhũng và các cơ quan đảng mới là hệ thống tạo ra tham nhũng chính sách. Sự tồn tại của đảng cộng sản chính là biểu hiện tham nhũng kinh hoàng nhất đối với tài sản và các nguồn lực quốc gia.

Kết: Nhìn chung, nếu như không có những đột phá mạnh mẽ và bất ngờ, kinh tế xã hội Việt Nam với sự lãnh đạo của tổng bí thư Trọng Lú, đã khủng hoảng trước đó và sẽ suy sụp cực kỳ nhanh chóng. Khi nợ công đã lên tới 110 tỷ usd, phải vay thêm để trả lãi nợ trước trong khi các khả năng về quản trị quốc gia đã sai từ gốc và càng được thúc đẩy bởi các chủ trương của ông Trọng Lú, nền kinh tế xã hội này sẽ lăn tòm vào hang Pắc Bó với một tốc độ rất nhanh. Khi đụng vào đáy hang Pắc Bó, là đến điểm tới hạn.

dân Chủ và kỷ cương

.....Nguyễn Hưng Quốc 02-02-2016.....

Sau khi Đại hội đảng lần thứ XII bế mạc, Nguyễn Phú Trọng có một cuộc họp báo ngắn, 30 phút, trong đó, ông thú nhận là chính ông cũng bị bất ngờ trước việc ông được tái đề cử và cuối cùng, tái đắc cử chức tổng bí thư với (“gần như”) 100% phiếu bầu. Quan trọng hơn, khi trả lời các câu hỏi của phóng viên, ông khẳng định hai ý: Thứ nhất, tất cả các cuộc bầu cử trong đại hội đều đúng quy trình, đúng tiêu chuẩn, và đặc biệt, rất dân chủ. Ông nhắc lại lời nhận định của ai đó trong đại hội: “Đại hội này dân chủ đến thế là cùng.” Thứ hai, cuối buổi họp báo, ông nhấn mạnh: “Hiện nay, bao nhiêu đoàn thể, tổ chức chính trị ra đời, nhưng vẫn phải có kỷ cương. Đất nước không có kỷ cương thì rối loạn, mất ổn định, như vậy Việt Nam không thể phát triển.”

Trước hết, về chuyện dân chủ, có thể Nguyễn Phú Trọng nghĩ và tin như thế thật. Có điều cái nghĩ và niềm tin của ông về dân chủ khác hẳn với chúng ta. Đó mới chính là vấn đề.

Với Nguyễn Phú Trọng, dường như cứ hễ có người cầm lá phiếu bỏ vào thùng là có dân chủ. Khi những lá phiếu ấy là phiếu kín, gắn liền với quyết định của người bầu, ngay cả khi nó trái với ý định của cấp trên, tính chất dân chủ lại càng rõ nét. Nhưng đó chỉ là hình thức, một trong những hình thức của dân chủ. Không thể đồng nhất việc bỏ phiếu và dân chủ. Có vô số những cuộc bỏ phiếu mà vẫn không có dân chủ. Như các cuộc bỏ phiếu trong các kỳ đại hội đảng, chẳng hạn.

Biểu hiện phi dân chủ đầu tiên trong các cuộc bầu cử ở đại hội đảng là: đó chỉ là những cuộc bầu cử trong nội bộ 1.510 đại biểu của đảng cộng sản chứ không phải của dân chúng. Những đại biểu ấy đều là đảng viên, được chính quyền trung ương hoặc địa phương chọn. Những đại biểu ấy bầu ra Ban Chấp hành Trung ương và Ban Chấp hành Trung ương bầu ra Bộ Chính trị và Tổng Bí thư. Ở đây chúng ta thấy rõ

hai điều: Một, dân chúng hoàn toàn bị loại trừ. Từ đầu đến cuối, dân chúng hoàn toàn không có tiếng nói nào cả. Hai, ngay cả 4,5 triệu đảng viên trong cả nước cũng bị loại trừ: Các đại biểu được lựa chọn từ trên xuống chứ không phải từ dưới lên.

Biểu hiện phi dân chủ thứ hai là ở quy chế bầu cử trong đại hội. Tất cả các ứng cử viên cho mỗi chức danh đều được Bộ Chính trị hoặc Ban Chấp hành Trung ương chỉ định. Không có ai được tự ứng cử. Các đại biểu tham dự đại hội có thể đề cử nhưng người được đề cử phải xin rút, sau đó, đại hội sẽ bỏ phiếu đồng ý hay không đồng ý với việc rút tên ấy. Tất cả các đại biểu đều hiểu rõ người được đề cử ấy trái với ý muốn của Bộ Chính trị, do đó, luôn luôn bỏ phiếu đồng ý, và hậu quả là tất cả những người được đề cử trong đại hội đều bị loại. Như vậy, chúng ta thấy rất rõ, dù được quyền bỏ phiếu, tất cả các đại biểu đều phải tuân lệnh của Bộ Chính trị. Như vậy, cái gọi là tự do bỏ phiếu ấy chỉ là chuyện hình thức. Đó không phải là dân chủ.

Biểu hiện thứ ba của tính chất phi dân chủ nằm ở tiêu chuẩn bầu cử. Thường, dưới chế độ dân chủ, khi bầu giới lãnh đạo, người ta căn cứ trên tài năng và tài năng ấy được thấy rõ nhất qua hai khía cạnh: khả năng hoạch định chính sách và khả năng thực hiện chính sách. Ở Việt Nam, tất cả những người được đảng đề cử đều không có cơ hội trình bày các chính sách của mình bởi lẽ đơn giản là không có ai có thể có chính sách riêng cả. Hậu quả là mọi lá phiếu, ngay cả khi được tự do lựa chọn, cũng chỉ căn cứ trên quan hệ xã hội hay quan hệ chính trị là chính. Đó không phải là một sự lựa chọn dân chủ.

Tuy nhiên, điều cần làm sáng tỏ là nhận định thứ hai của Nguyễn Phú Trọng: “Không có kỷ cương thì rối loạn”.

Nhận định ấy, thật ra, không có gì mới lạ. Ở đâu cũng thế. Ngay ở phương Tây, dưới các chế độ dân

chủ, người ta cũng đều nghĩ thế. Tự bản chất, mọi sự rối loạn đều xuất phát, trước hết, từ sự thiếu kỷ cương. Vấn đề ở đây là: thế nào là kỷ cương?

Ở Tây phương, nói đến kỷ cương là nói, trước hết, đến luật pháp. Một xã hội kỷ cương là một xã hội thượng tôn luật pháp, ở đó, mọi người, từ dân chúng đến giới lãnh đạo, đều phải làm việc và hành xử đúng theo quy định của luật pháp. Không có người nào, tuyệt đối không có người nào, kể cả những người lãnh đạo cao nhất, được quyền đứng bên ngoài hay bên trên luật pháp. Với Nguyễn Phú Trọng, cái gọi là kỷ cương ấy chỉ có nghĩa đơn giản là mọi người phải chấp nhận sự lãnh đạo độc tôn và tuyệt đối của đảng Cộng sản.

Khi đề cao kỷ cương, Nguyễn Phú Trọng chỉ muốn nhấn mạnh một số điểm: Một, Việt Nam là một đất nước độc đảng; hai, với tính chất độc đảng ấy, Việt Nam không công nhận bất cứ hình thức đối lập nào, kể cả hình thức đối lập nhẹ nhàng và hoà bình nhất là sự phản biện của giới trí thức; ba, Việt Nam cũng không thừa nhận sự tồn tại của xã hội dân sự vốn, tự bản chất, thoát ra ngoài sự lãnh đạo độc tôn của đảng Cộng sản. Nói cách khác, với Nguyễn Phú Trọng, kỷ cương là đặt mọi sự dưới sự kiểm chế và kiểm soát khe khắt của đảng của ông.

Với cách hiểu như thế, khái niệm kỷ cương hoàn toàn trái ngược với khái niệm dân chủ vốn đề cao sự đa nguyên và sự phân tán quyền lực. Có thể nói, theo cách hiểu ấy, xã hội càng kỷ cương bao nhiêu, nó lại càng mất dân chủ bấy nhiêu.

Chỉ trong một cuộc họp báo kéo dài 30 phút, Nguyễn Phú Trọng đã tự mâu thuẫn với chính ông khi, một mặt, khoe khoang tính chất dân chủ của chế độ, mặt khác, lại đề cao cái gọi là kỷ cương với cách hiểu là nhất nhất đều phải tuân theo sự lãnh đạo của đảng. Vậy mà ông có vẻ kiêu hãnh về “trình độ lý luận” của mình ghê lắm (khi ông cho tổng bí thư phải là người miền Bắc và có... lý luận!). Chán.

<http://www.voatiengviet.com>

DÂN CHỦ THỂ NÀY LÀ CÙNG

.....*Ngô Nhân Dụng* 03-02-2016.....

Có lẽ bản tin được nhiều người Mỹ đọc nhất ngày hôm qua, 2-2-2016, là tin Nghị sĩ Ted Cruz đã thắng tỷ phú Donald Trump và Nghị sĩ Marco Rubio sau cuộc bỏ phiếu sơ bộ của đảng Cộng hòa tại tiểu bang Iowa. Nhưng người ta đọc tin xong rồi chắc cũng không mấy người hào hứng đưa tin lên mạng chuyển cho nhiều người khác cùng chia sẻ.

Trái lại, trong mấy ngày qua một bản tin đã truyền lan nhanh như một cơn cháy rừng là câu chuyện Quasimodo được cứu sống. Quasimodo là một con chó lạc. Nó lang thang trong tuyết giá ở tiểu bang Kentucky, nước Mỹ, được người ta cứu, đưa tới một hội chăm sóc thú đi lạc ở Minnesota.

Ở nước Mỹ, việc cứu một con chó mất chủ có gì lạ đâu! Nhưng chàng Quasimodo đặc biệt, vì có cái lưng gù. Trên thế giới chỉ có 13 con chó bị chứng bệnh "ngắn xương sống." Nhân viên hội từ thiện đặt tên cậu chó này là Quasimodo, nhân vật Anh Gù trong truyện Nhà Thờ Đức Bà của Victor Hugo. Họ mở một trang Facebook mới cho Quasimodo. Các công dân mạng ở Mỹ loan tin cho nhau, rồi chuyển đi khắp thế giới. Trong mấy ngày, số người "thích" Quasimodo lên hàng ngàn, chục ngàn, rồi trăm ngàn!

Số người bỏ phiếu ủng hộ quý ông Ted Cruz và Donald Trump đông hàng triệu! Trong mấy ngày nữa, báo, đài sẽ còn nhắc nhở tới hai ông, vì các tiểu bang khác sắp bỏ phiếu sơ bộ mà chưa biết ai sẽ thắng. Cuộc chạy hồi hộp từ đầu vì đây là một trò chơi dân chủ. Đảng Cộng Hòa ở Mỹ không có một "bộ chính trị," nhưng những người có vai vế nhất trong đảng không ai ưa cả ông Trump lẫn ông Cruz. Một tuần trước, cựu Nghị sĩ Bob Dole, hơn 90 tuổi, từng là một ứng cử viên Tổng thống, còn tới Iowa tuyên bố rằng để cho Ted Cruz thắng là một "đại họa," thà Trump thắng còn hơn! Một ngày trước khi dân bỏ phiếu, tờ báo địa phương Des Moines Register còn loan tin Trump dẫn đầu trong dư luận cử tri, 28% so với Cruz 23%. Hai vị Cựu Tổng thống tên là Bush tất nhiên ủng hộ ông Jeb Bush. Sau cùng, Jeb Bush chỉ được 3% số phiếu so với Cruz 28% và Trump 24%. Mai mốt, trong cuộc đua ở các tiểu bang New Hampshire và South Carolina sẽ còn gay cấn, thế cờ có thể đảo ngược nhiều lần!

Trong xã hội dân chủ, tranh cử là

một trò hồi hộp. Chạy đua để được một đảng đưa ra tranh cử Tổng thống hay đại biểu Quốc hội đã hồi hộp lắm rồi, chưa nói đến tranh cử giữa hai, ba đảng. Nhiều cử tri Cộng Hòa ủng hộ Ted Cruz và Donald Trump một phần vì họ chán ngán với các nhà chính trị khác, những người vẫn đóng vai "lãnh đạo đảng" những năm qua. Sau cùng, Ted Cruz và Donald Trump chưa chắc đã đóng vai ứng cử viên Tổng thống, nhưng tiếng nói của những khối cử tri ủng hộ họ chắc chắn phải được công nhận. Ý nguyện của họ sẽ được ghi vào chính sách của đảng Cộng Hòa. Nhưng trên mỗi chặng đường tranh cử và bỏ phiếu, bao giờ cũng sẵn sàng diễn ra những kết quả bất ngờ.

Dưới chế độ cộng sản thì ngược lại. Một truyền thống từ thời Stalin, Mao Trạch Đông và Ceausescu, là kết quả các cuộc bỏ phiếu đều được bên trên định sẵn. Tại Việt Nam năm nay, trước khi đại hội đảng họp, một nhóm người đã quyết định ai sẽ trúng cử vào ban chấp hành mới, nhóm người này gồm 9 người trong Bộ chính trị. Họ gọi trò sắp xếp này là "công tác nhân sự." Sau khi đắc thắng, ông Nguyễn Phú Trọng còn vỗ bụng tự khen rằng: "*Kết quả bầu cử lần này... hoàn toàn đúng với phương hướng công tác nhân sự.*"

Chỉ "đúng phương hướng" thôi, vì ông Trọng còn nói: "*Cũng có đồng chí được trung ương giới thiệu không trúng cử, có người không được giới thiệu nhưng được đại hội giới thiệu cũng trúng cử.*" Có bao nhiêu trường hợp bất ngờ như vậy? Chắc có hai, ba người, trong danh sách 200 người được bầu! Với kết quả như thế, Nguyễn Phú Trọng còn khoe rằng có đại biểu quốc hội tâm sự với ông: "*Dân chủ thể này là cùng! Không thể dân chủ gì hơn!*"

Tới đây thì chúng ta hiểu tại sao dân Hà Nội đã ghi vào bia miệng ngàn năm: "**Lú như Trọng!**" Lú, vì nói đến dân chủ mà ông Ng. Phú Trọng không biết gì về chế độ dân chủ cả.

Chúng ta có thể làm một cuộc trắc nghiệm. Đặt câu hỏi: "Một cuộc bầu cử mà chỉ có một danh sách ứng cử viên được ở trên đưa ra, cuối cùng 99% trong danh sách đó đắc cử, như vậy có dân chủ hay không?"

Chắc chắn những em bé lên mười đang sống ở các nước tự do dân chủ sẽ biết ngay câu trả lời: "Không." Nhiều em bé còn bực mình hỏi lại:

"Bộ chú tưởng cháu ngu lắm hả?" Ông Nguyễn Phú Trọng còn thua những em bé lên mười. Ông không biết gì về chế độ dân chủ hết!

Cho nên ông Nguyễn Phú Trọng lại đi khoe một "cái hay" của đảng cộng sản Việt Nam là "nguyên tắc lãnh đạo tập thể, cá nhân phụ trách." Ông so sánh: "*Đứng đầu mà độc đoán chuyên quyền, như thế có gọi là dân chủ không?*" Ông nhắc tới một số nước mà không nêu tên, "*Cứ nhân danh dân chủ nhưng cá nhân quyết định tất. Thế thì ai dân chủ hơn ai?*"

Không biết có một nước xưng là dân chủ nào mà lại có cảnh "cá nhân quyết định tất?" Các vị Tổng thống, thủ tướng ở các nước tự do dân chủ không bao giờ được quyền "cá nhân quyết định tất." Họ bị quốc hội theo dõi, kiểm tra, phê bình, không bao giờ nghỉ. Các quốc hội quyết định ngân sách quốc gia, bỏ phiếu chấp thuận thành phần chính phủ, đàn hặc và bãi chức các bộ trưởng, các thẩm phán. Họ không để cho ai một mình "quyết định tất!" Cảnh "cá nhân quyết định tất" chỉ có dưới thời các ông Stalin, Ceausescu, Mao Trạch Đông, Pol Pot! Rõ ràng là ông Nguyễn Phú Trọng lú, lú quá!

Cả đời ông Nguyễn Phú Trọng chưa sống trong một chế độ dân chủ nào cả. Ông từng đứng đầu Hội đồng lý luận trung ương, công việc chính là nhai đi nhai lại những giáo điều Mácxit, Lêninnit. Ông nói về dân chủ cũng giống như một người điếc bần về âm nhạc. Cái lú của ông là "Lú hệ thống!" Ông không biết thể chế dân chủ nó hoạt động ra sao mà cũng không hiểu được tinh thần dân chủ là thế nào. Một bằng cớ là ngay trong bài phát biểu sau khi tái đắc cử, ông Nguyễn Phú Trọng đã nêu ra một thí dụ, về bà Tòng Thị Phóng.

Bà Tòng Thị Phóng quê ở Sơn La, năm nay 62 tuổi, thuộc một sắc tộc người Thái. Bà từng là bí thư Sơn La, phó chủ tịch quốc hội, trưởng ban dân vận trung ương, được vào Bộ chính trị năm 2011 và năm nay vẫn còn ghế. Ông Nguyễn Phú Trọng kể chuyện: "*Tôi đi nước ngoài, người ta cứ hỏi tôi về dân chủ, nhân quyền, bình đẳng giới (tức là bình đẳng giữa nam và nữ).*" Và Nguyễn Phú Trọng đã nói về người bạn đồng viên của mình như thế này:

"*Hôm trước đi Mỹ, tôi đề nghị đ/c Tòng Thị Phóng đi sang họp với bà con Việt kiều. Tôi bảo 'Đây, bà con xem, có oai vệ không? Cũng đang hoàng ngang ngửa ra quốc tế đấy chứ? Vừa nữ, vừa dân tộc. Người ta cứ bảo mình vi phạm dân chủ, nhân quyền với lại không bình đẳng giới!'*"

Giết nhau chẳng cái Lưu Cầu

.....**Lê Minh Nguyên 03-02-2016**.....

Tóm lại, ông Nguyễn Phú Trọng cho thấy ông đã sử dụng bà Tổng Thị Phóng như một món hàng đem trưng bày: Bà vừa là đàn bà con gái, lại vừa thuộc một sắc tộc thiểu số! Món hàng đó được đem ra trưng để chứng rõ đảng cộng sản Việt Nam có dân chủ, có bình đẳng giới tính, và tôn trọng nhân quyền! Dùng một phụ nữ sắc tộc để khoe khoang đảng, không khác gì ông đưa bàn chân lên hỏi, "Đôi bít tất của tôi mới toanh thế này! Đưa nào dám bảo là chân tôi hôi?"

Không những thế, Nguyễn Phú Trọng còn hãnh diện hỏi các "Việt kiều" về món hàng mẫu của mình: "Đây, bà con xem, có oai vệ không? Cũng đang hoàng ngang giữa ra quốc tế đấy chứ?" Không biết bà Tổng Thị Phóng nghe mấy câu đó có đỏ mặt vì bị xúc phạm số sàng hay không? Hay là tối hôm đó bà lại về phòng soi gương, tự hỏi: "Bà con xem, có oai vệ không? Có đang hoàng ngang giữa quốc tế không?"

Trong xã hội quen sống dân chủ, tự do, người được giáo dục và biết suy nghĩ không bao giờ đem thân phận "thiểu số được nâng đỡ" của người khác ra phơi bày trước công chúng như vậy. Hành động đó chứng tỏ mình mang trong đầu óc kỳ thị. Những tờ báo trong xã hội dân chủ loan tin "một người tình nghi ăn trộm đã bị bắt." Họ không bao giờ dám viết "một người Việt (hay người Mỹ, người Nga, người đàn bà...) nghi ăn trộm đã bị bắt." Nêu rõ sắc tộc, giới tính của người ta ra chỉ chứng tỏ trong đầu mình chứa đầy thành kiến.

Mà không cần phải sống ở nơi tự do dân chủ người ta mới nên giữ mực thước cư xử này. Những người được cha mẹ giáo dục, người biết phép lịch sự, cũng không ai nói như vậy. Giống như một bà mẹ chồng giới thiệu con dâu mới: "Cháu nó người Thái đấy, nhưng nó cũng 'đang hoàng, oai vệ,' có khác gì người Việt mình đâu?" Nền giáo dục dân chủ bảo đảm óc kỳ thị không được biểu lộ trâng tráo như thế.

Nhiều người Mỹ đang chuyển cho nhau coi những bức hình của Quasimodo, con chó lưng gù được cứu sống. Bản tin này được phổ biến rộng cũng vì Quasimodo là một trong số 13 con chó bị tật nguyền sống, trên toàn thế giới (không hiểu sao người ta đếm được kỹ như vậy!) Ông NPT đem bà TTP ra khoe. Nhưng nếu có người Mỹ nào đó nhận Quasimodo về nuôi rồi đem ra khoe để tự ca ngợi lòng thương yêu súc vật của mình thì chắc chắn sẽ bị dư luận chê cười! Người được cha mẹ giáo dục đảng hoàng không ai "lú" như vậy. ♦♦♦♦

Trong tác phẩm thi văn Cung Oán Ngâm Khúc có câu: *Giết nhau chẳng cái Lưu Cầu/ Giết nhau bằng cái ưu sầu độc chưa?*

Lưu Cầu hay Okinawa sau này, là nơi nổi tiếng về rền gươm ở Nhật Bản, có ý nghĩa là bằng gươm đao.

Đại hội 12 Đảng CSVN có 5.200 an ninh và binh sĩ đảng đảng sát khí Lưu Cầu canh gác chung quanh, nhưng ông Dũng đã bị hạ bằng loại vũ khí thâm độc hơn gươm đao, đó là bằng sự nhục nhã trong Hội nghị Trung ương 14 (từ 11-13/1/2016). Đại hội chỉ là vở tuồng trình diễn ngoài công chúng để che đậy sự nhục nhã đó.

Trong chế độ dân chủ thì thắng thua là chuyện bình thường, vì thua không phải là thất bại, bỏ cuộc mới là thất bại. Luật chơi của dân chủ không giới hạn tuổi tác, ông Ronald Reagan khi ra tranh cử tổng thống đã sắp 70 tuổi. Nghị sĩ Bernie Sanders đã gần 75 tuổi (sinh năm 1941) và đang tranh tổng thống trong đảng Dân Chủ ngang ngửa với bà Hillary Clinton. Ông Richard Nixon thua cuộc liên miên nhưng không bỏ cuộc nên cuối cùng vẫn trở thành tổng thống.

Ông Dũng 66 tuổi, chưa đến nỗi quá già để bị loại ra khỏi cuộc chơi, trong khi luật chơi thì quá sức bất công theo kiểu lấy thịt đè người hơn là tranh đấu công bằng, như 66 tuổi không được nhưng ông Trọng 72 tuổi thì được, như tổng bí thư phải là người miền Bắc, phải có lý luận, phải có quan hệ quốc tế (công du Trung Quốc, Mỹ, Nhật, Thái... như ông Trọng). Đại hội 12 cho ra Bộ Chính trị 19 uỷ viên mà trong đó có tới 13 người miền Bắc (2 miền Trung, 4 miền Nam) và 4 tướng công an (Trần Đại Quang, Tô Lâm, Phạm Minh Chính, Trương Hoà Bình).

Nếu ta tạm thời chia Bộ Chính trị khóa 12 ra làm hai phe, phe X kinh tế thị trường hay phe thoái và phe Lú định hướng xã hội chủ nghĩa hay phe giáo điều, thì ta có 8 uỷ viên của phe thoái (Võ Văn

Thường, Tô Lâm, Phạm Bình Minh, Nguyễn Văn Bình, Trương Thị Mai, Đinh La Thăng, Nguyễn Thiện Nhân, Nguyễn Thị Kim Ngân) và 11 uỷ viên phe giáo điều (Nguyễn Phú Trọng, Vương Đình Huệ, Hoàng Trung Hải, Phạm Minh Chính, Ngô Xuân Lịch, Nguyễn Xuân Phúc, Trần Đại Quang, Đinh Thế Huynh, Tổng Thị Phóng, Trần Quốc Vượng, Trương Hoà Bình). Tuy nhiên, dù thoái hay giáo điều thì vở tuồng vẫn như cũ, tức các văn kiện và nghị quyết đại hội làm khung sườn cho 5 năm tới vẫn là Mác-Lê và định hướng xã hội chủ nghĩa, văn đọc tài đọc đảng với Điều lệ đảng cao hơn Hiến pháp, cho nên các diễn viên sân khấu không thể hát khác hơn.

Đa số trong BCT nghiêng về ông Trọng, nhưng nhóm này có nhiều uỷ viên "có tham vọng quyền lực" như ông Quang, ông Phúc... điều mà trớ trêu thay, ông Trọng thường nói là không nên chọn vào.

Theo tin từ những người am hiểu nội tình CSVN ở Hà Nội cho biết, các uỷ viên được bầu vào Ban Bí thư mà danh sách lộ ra chiều ngày 27/1 có các ông Nguyễn Hoà Bình (Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao), Lương Cường (Thượng tướng, Thứ trưởng Bộ QP), Nguyễn Xuân Thắng (Chủ tịch Viện Khoa học Xã hội Việt Nam). Nhưng dù bầu rồi, ông Dũng đã áp lực để đưa ông Nguyễn Văn Nên (Bộ trưởng, Chủ nhiệm VPCP) vào thay ông Thắng, mà theo nguyên tắc nếu đã rút BCT (ông Nên bị rút) thì không được đưa vô bầu BBT. Do đó mà lúc gần 3 giờ chiều ngày 27-1, Thông Tấn xã VN, cơ quan độc quyền loan tin và hình ảnh, chỉ phát phần chúc mừng TBT, vì Ban Tuyên giáo cấm các báo đài không được đưa tin BCT và BBT, chỉ sau khi bế mạc ngày 28/1 các tin này mới được đưa ra, danh sách không có tên ông Thắng nhưng có tên ông Nên. Điều này cho thấy ông Dũng tuy bị loại nhưng thế lực vẫn còn khá mạnh.

Tại Hội nghị Trung ương 12 và Trung ương 13, ông Hai Nhật Lê Thanh Hải (Bí thư Sài Gòn) vẫn còn được cơ cấu để ở lại và dự định vào ghế Thường trực Ban Bí thư, nhưng khi họp Trung ương 14 thì ông bị loại vì Giám đốc Công an TP. HCM, trung tướng Nguyễn Chí Thành gọi báo cáo lên Thủ tướng, sau đó là TBT là ông Hải có 6 sai phạm, trong đó sai phạm lớn nhất là đỡ đầu cho bà Trương Mỹ Lan của công ty Vạn Thịnh Phát, làm kinh tài cho tỉnh báo Hoa Nam của TQ. Ông Thủ tướng Dũng không giải quyết, ông Thành bèn gọi thẳng lên TBT. Ông Thành nay đã nghỉ hưu. Ông Hải coi như chỉ còn lo giữ mạng chứ hết nhúc nhích gì được nữa.

Ông Phan Đình Trạc, Phó Ban Nội Chính, được hai ông Trọng-Rửa cơ cấu vô BCT để sau đó sẽ là Trưởng ban Nội chính. Ông Đinh La Thăng không được cơ cấu, nhưng BCH Trung ương mới lại giới thiệu và được trúng vào BCT còn ông Trạc thì không, chứng tỏ BCH Trung ương mới muốn loại ông Trạc, bẻ gãy thanh gươm chống tham nhũng tương lai của ông Trọng, không muốn ông Trạc chết như Nguyễn Bá Thanh hay có cơ thể bất diệt như Vương Kỳ Sơn ở TQ.

Ông Dũng bị loại một cách không công bằng và bị ông Trọng hạ nhục trong HN Trung ương 14, nó làm cho ông Dũng đã đau vì thua cuộc, lại càng đau hơn. Ông Dũng tuy còn tích sản chính trị (political capital) khá nhiều nhưng không dám sử dụng vì sợ phe ông Trọng sử dụng Lưu Cầu. Cuối cùng ông thoả hiệp với ông Trọng để được an toàn và để thân nhân, phe nhóm không bị búng. Ông Dũng đã ra khỏi sân chơi và trận chiến bây giờ lại là giữa Quang và Trọng.

Theo tin chưa kiểm chứng thì trong ĐH 12 ông Trọng chỉ đạt trên 50% phiếu một chút của 1.510 đại biểu để đắc cử vào Ban Chấp hành Trung ương và ông được 180 ủy viên BCHTU mới bầu vào BCT ở hạng 16/19, không có chuyện như ông nói là ông ngạc nhiên vì được bầu với số phiếu gần 100%, điều mà

TS Nguyễn Quang A mai mỉa.

Ông Quang có tham vọng trở thành tổng bí thư thay thế ông Trọng. Ông Quang hiện là phe mạnh nhất trong các phe. Lý tưởng của ông là như Tập Cận Bình ở TQ, làm tổng bí thư kiêm chủ tịch nước, nhưng nếu không gom hai chức này lại được thì ông muốn nắm TBT và buồng CTN. Tuy nhiên, ông Trọng lâu nay đã sắp cho ông Đinh Thế Huynh (miền Bắc, có lý luận) để lên TBT. Trong chuyến đi Trung Quốc hồi tháng 4-2015 hai ông Huynh và Quang đều có tháp tùng, nhưng ông Huynh là người được ông Trọng làm nổi bật với TQ như nhân vật số hai. Hôm đầu tháng 11-2015, khi ông Tập viếng VN, ông Huynh là người đại diện ông Trọng ra tận cầu thang máy bay để đón.

Ông Trọng hiện đang nắm gậy ông Quang vì trong tay ông Trọng hiện có hai con bài tẩy, đó là ông Quang khai tuổi giả (sinh 1950 nhưng làm lại khai sinh 1956) và ông Dương Chí Dũng khai ông Quang có dính chàm số tiền một triệu đôla, nhân chứng này vẫn còn sống và có thể khai thêm. Ngoài ra, ông Quang còn dính với ông Dũng rất sâu về kinh tế ở vùng Sài Gòn. Ông Quang theo ông Trọng là để kiếm ghế cao chứ không phải vì thù hằn ông Dũng. Nay ông Dũng đã ra khỏi sân chơi, nên để tiến đến ghế TBT thì người ông Quang sẽ ra tay là ông Trọng. Chúng ta đã thấy ông Quang bắt đầu chém vây cánh ông Trọng, bắt các lãnh đạo của ngân hàng MHB (Phát triển đồng bằng sông Cửu Long), sân sau của ông Nguyễn Sinh Hùng (bbc.in/1QH3u40). Cho nên sắp tới, ông Quang sẽ chém ông Trọng còn thê thảm hơn là ông Trọng chém ông Dũng.

Bộ Công an đã và đang bị phân hóa, ông Tô Lâm được ủng hộ mạnh (khoảng 2/3) để trở thành bộ trưởng, trong khi thành phần còn lại ủng hộ ông Bùi Văn Nam, nhưng vì ông Nam không vào được BCT nên coi như không còn cửa, ông Tô Lâm sẽ là bộ trưởng. Trong vai trò này công luận sẽ theo sát để xem một người được toà Đại sứ Mỹ khen (công điện bị Wikileaks tiết lộ) trước đây có tôn trọng nhân quyền

hay không, hay chế độ độc tài khi ai vào vai thì cũng ác như nhau.

Trở lại tình trạng ông Dũng, ông ta tuy còn tích sản chính trị khá cao nhưng nó sẽ nhanh chóng biến mất nếu không được xài. Diễn hình là trường hợp con gái ông (Thanh Phụng) dùng nguồn đầu tư từ Thụy Sĩ để xây căn hộ cao cấp ở Quận 3 (Léman Luxury Apartments, 117 Nguyễn Đình Chiểu, phường 6, quận 3, TP. HCM – bit.ly/1nOlssh) với nội thất sang trọng nhập cảng từ Châu Âu. Đây là khách sạn Hoàng Đế cũ của Tổng cục 2 An ninh Quân đội, và dự án này đang phá sản vì giới đại gia biết ông Dũng thua nên không mua, không muốn đầu tư vào. Có vẻ như ông sẽ qua California để dự thượng đỉnh Mỹ-ASEAN về Biển Đông ngày 15-16/2 này, nhưng với tình trạng vịt què (lame duck) thì cũng chỉ là để đọc lại những gì mà BCT đã quyết. Những hậu phương của ông muốn ông phải làm một cái gì đó chứ không thể bó tay, nhưng nhìn cách ông “hy sinh đời bố để cùng cố đời con” và quá khứ 10 năm thủ tướng thì ông không phải là người khai sơn phá thạch hay có thể tạo dấu ấn gì cho lịch sử.

Cái sống mũi quyền lợi cho bản thân và gia đình của ông cao quá, nó đã che mất cái nhãn quan non nước của ông. Ông Trọng không dùng Lưu Cầu để hạ ông, nhưng cho ông chết như một trọc phú ưu sầu. Ông đã trở thành một con bài thiếp, và chúng ta xem tiếp cái màn ông Quang sẽ hạ ông Trọng ra sao.

**Toàn dân Việt
Nam quyết tâm
đập tan ý đồ
“đảng hóa
Quốc hội” của
Cộng sản trong
cuộc bầu cử
tháng 5-2016**

HÃY ỨNG CỬ để biến quyền hão dân dần thành quyền thực và giúp ông Trọng chứng minh "dân chủ đến thế là cùng"

—Nguyễn Quang A 05-02-2016—

Bầu cử Quốc hội khóa 14 sẽ diễn ra vào ngày 22-5-2016. Nghe nói ĐCSVN đang chuẩn bị đề cử 896 ứng viên (trong đó có 80 ủy viên Ban chấp hành Trung ương của ĐCSVN) cho cuộc bầu cử này. Việc một đảng chính trị chuẩn bị đề cử các đảng viên và cảm tình viên của mình ra tranh cử Quốc hội là việc bình trong một xã hội dân chủ, tuy nhiên trong xã hội “dân chủ đến thế là cùng” của chúng ta, việc này không bình thường cho lắm.

Không có các đảng chính trị khác cạnh tranh với ĐCSVN, nên việc đề cử là độc quyền của ĐCSVN và các tổ chức nối dài của ĐCSVN. Cho đến nay đã có rất ít người tự ứng cử. Ngoài vài người được ĐCSVN ngầm chọn để ra tự ứng cử, hầu hết những người tự ứng cử bị các thủ tục “dân chủ đến thế là cùng” loại bỏ một cách không thương tiếc, bất chấp quyền ứng cử của công dân đủ 21 tuổi vào Quốc hội đã được Điều 27 của Hiến pháp long trọng đảm bảo.

1- Hãy biến quyền hão thành quyền thực một cách từ từ

Quyền ứng cử cơ bản vẫn chỉ là quyền hão. Phải sửa luật bầu cử để không cho phép bất cứ ai tước quyền ứng cử của người dân, tuy nhiên trong hơn một tháng, từ nay đến 13-3-2016 (70 ngày trước ngày bầu cử, ngày nộp đơn ứng cử cuối cùng), người dân vẫn có thể làm rất nhiều việc để giúp biến quyền hão dần dần thành quyền thực.

Tôi nhấn mạnh sự từ từ, vì rất có thể những người tự ứng cử vẫn bị các thủ tục “hiệp thương” hiện hành loại bỏ khỏi danh sách ứng viên cuối cùng, thậm chí có thể bị “đầu tó” tại các Hội nghị cử tri theo Điều 45 của Luật Bầu cử số 85/2015/QH13 hoặc bị báo của ĐCSVN bôi mớ đời tư... Nhiều người có thể nghĩ việc “tự ứng cử” sẽ thất bại, “chẳng xoay chuyển được gì”... Nhưng việc ứng cử sẽ làm cho dân

chúng thấy sự “dân chủ đến thế là cùng” ở nước ta ra sao, gây áp lực để có những sự thay đổi có ý nghĩa trong tương lai, giúp nâng cao dân trí và quan trí. Tôi nghĩ những người đủ tiêu chuẩn hãy ra ứng cử Quốc hội đợt này. Điều 3 của Luật Bầu cử quy định người ứng cử đại biểu Quốc hội “phải đáp ứng các tiêu chuẩn của đại biểu Quốc hội quy định tại Luật tổ chức Quốc hội” được quy định tại Điều 22 Luật Tổ chức Quốc hội (Số: 57/2014/QH13) như sau:

“1. Trung thành với Tổ quốc, Nhân dân và Hiến pháp, phấn đấu thực hiện công cuộc đổi mới, vì mục tiêu dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh.

2. Có phẩm chất đạo đức tốt, cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư, gương mẫu chấp hành pháp luật; có bản lĩnh, kiên quyết đấu tranh chống tham nhũng, lãng phí, mọi biểu hiện quan liêu, hách dịch, cửa quyền và các hành vi vi phạm pháp luật khác.

3. Có trình độ văn hóa, chuyên môn, có đủ năng lực, sức khỏe, kinh nghiệm công tác và uy tín để thực hiện nhiệm vụ đại biểu Quốc hội.

4. Liên hệ chặt chẽ với Nhân dân, lắng nghe ý kiến của Nhân dân, được Nhân dân tín nhiệm.

5. Có điều kiện tham gia các hoạt động của Quốc hội.”

Bất kỳ ai cảm thấy mình thỏa mãn 5 tiêu chuẩn trên hãy mạnh dạn làm thủ tục ứng cử vào Quốc hội. Nếu có 896 người tự ứng cử như vậy để cạnh tranh với những người do ĐCSVN đề cử, thì đó là một việc rất hợp pháp, rất hay.

Việc ứng cử như vậy sẽ dần dần biến quyền ứng cử hão thành quyền thực. Hãy chuẩn bị và làm thủ tục ứng cử ngay, đừng chần chừ!

2. Hãy giúp ông Nguyễn Phú Trọng chứng minh “dân chủ đến thế là cùng”

Trên tinh thần xây dựng và tôn

trọng các quy định pháp luật không vi hiến, chúng ta có thể làm gì trong việc ứng cử và chuẩn bị cho bầu cử Quốc hội để giúp ông Trọng chứng minh “dân chủ đến thế là cùng”? Tất cả mọi người hãy tận dụng mọi quyền hợp pháp của mình để tham gia ứng cử, động viên những người ứng cử, để tham gia, giám sát các cuộc hiệp thương, các cuộc hội nghị cử tri, các cuộc bầu cử và kiểm phiếu. Dưới đây là một vài gợi ý cho riêng giai đoạn ứng cử.

A. Những người ứng cử

2.1 Hãy tự ứng cử và vận động những người có đủ tiêu chuẩn ra ứng cử;

2.2 Hãy giúp việc thực hiện các quy định hiện hành (dẫu còn rất thiếu sót) một cách công khai, minh bạch và đúng quy định;

2.3 Những người tự ứng cử (không phải do ĐCSVN đề cử) hãy tập hợp thành Nhóm ứng viên ngay từ bây giờ cho đến 13-3-2016 để giúp nhau trong quá trình ứng cử; cho đến 22-5-2016 trong quá trình chuẩn bị bầu cử và giám sát quá trình hiệp thương, quá trình bầu cử và giám sát kiểm phiếu; cho đến ngày QH mới họp trong việc khiếu nại liên quan đến ứng cử, bầu cử.

B. Người dân

2.4 Hãy ủng hộ những người ứng cử trong quá trình hiệp thương và nhất là Hội nghị cử tri theo Điều 45 của Luật Bầu cử Quốc hội (đây là hai khâu rất quan trọng cần nhân dân, các ứng viên và báo giới giám sát, vì đây là quá trình then chốt mà sự lạm dụng dễ tước quyền của những người tự ứng cử, thậm chí đầu tó họ, rất hay diễn ra) bằng cách: a) ký tên ủng hộ người ứng cử mà mình ưa thích như gợi ý ở dưới (đây là cách hoàn toàn hợp pháp để chống lại sự lạm dụng Hội nghị cử tri và quá trình hiệp thương); b) trực tiếp tham gia, giám sát kể cả ghi âm, ghi hình các hội nghị cử tri đó để tăng cường tính minh bạch và dân chủ; c) thực hiện đúng quyền cử tri của mình (phát hiện và tố cáo sự gian lận, sự vi phạm quy định ứng cử, bầu cử và kiểm phiếu...); d) yêu cầu xóa bỏ vai trò của Mặt trận trong việc chọn ứng viên, xóa bỏ sự hiệp thương và hội nghị cử tri.

Do những người tự ứng cử

Đây là một trò chơi hoàn toàn hợp pháp giữa 2 bên: chúng ta (kể cả những người công sản muốn cải

Trên đây chỉ là vài gợi ý, các bạn nên chủ động nêu những sáng kiến khác để làm một cách hợp pháp và trên tinh thần xây dựng một nhà nước thực sự của dân, do dân và vì dân.

Do đó, những gì xảy ra sau Điều 4 và Quyết định 244 chỉ là những màn kịch mị dân. Người dân bị lừa ra khỏi nhà, bị cưỡng bức đi bầu, phải chọn lựa từ một

danh sách ứng viên do đảng cử ra. Những đại biểu đảng viên cộng sản mà dân "bị bầu" cho họ sau đó cũng sẽ tiếp tục vai trò làm kiềng khi họ bỏ phiếu "gật" cho Chủ tịch nước, Thủ tướng và Chủ tịch QH từ danh sách ứng viên - 1 người cho 1 chức vụ - đã được đảng chọn từ mấy tháng trước.

Đó là toàn cảnh của chế độ bầu bán CHXHN Việt Nam, là màn kịch mị dân do đảng dàn dựng và diễn liên tục từ ngày Hồ Chí Minh từ Tàu sang cướp chính quyền. Tôi nghĩ những người đấu tranh kinh nghiệm như Ts Nguyễn Quang A, Ls Võ An Đôn, Ls Lê Văn Luân, các blogger Đoàn Trang, Nguyễn Tường Thụy, Đặng Bích Phương, Nguyễn Thúy Hạnh, Nguyễn Đình Hà, Hoàng Cường, Nguyễn Kim Anh, Hoàng Cường, nhà văn Phạm Thành biết rõ những thủ đoạn lừa đảo này hơn ai hết.

Do đó, logic trong suy nghĩ để dẫn đến hành động đúng ra phải là: **tẩy chay bầu cử**. Tẩy chay đồng nghĩa với thái độ chính trị không chấp nhận từ căn bản về Điều 4 Hiến pháp, về vai trò của đảng và cách tay nỏ dài của đảng là Mặt trận Tổ quốc trong việc khống chế toàn bộ tiến trình bầu cử. Quan trọng hơn cả, **tẩy chay bầu cử là thông điệp chính trị mạnh mẽ nhất để phủ nhận cái "chính danh" mà cộng sản ăn cướp của toàn dân kể từ sau ngày Hồ Chí Minh và đồng bọn cướp chính quyền**.

Nhưng tại sao một số người hoạt động ngày hôm nay không chọn phương hướng này, không tẩy chay mà lại chấp nhận tham gia màn kịch dân chủ lừa bịp và xung phong "tự ứng cử". Nói cách khác, họ tình nguyện trở thành một thành phần, một "con cò" hay tệ hơn - theo cách nói của những người không đồng ý với họ - "con rối" - trong trò chơi mị dân của đảng cầm quyền?

Tôi không biết và không thể trả lời cho người khác, cho những người hoạt động nhân quyền dân chủ đang tự nguyện tham gia vào cuộc bầu cử mị dân, gian xảo của đảng. Đây là suy đoán của riêng tôi dựa vào những năm tháng làm việc, hoạt động với các bạn trong nước:

Việc tẩy chay bầu cử sẽ không khó nếu tự bạn muốn làm một mình. Muốn "kêu gọi" nhiều người thì cũng rất dễ dù bạn ở Sài Gòn, Hà Nội có thể bị công an hỏi thăm sau đó, hay ngồi tận Los Angeles, Paris bình an viết xong lời kêu gọi và... quăng qua bên kia bờ đại dương bằng một nút bấm "send." Chỉ cần bỏ ra vài giờ cho một bài viết là xong. Chỉ cần một ấn nhẹ trên bàn phím là được. Nhưng để

có nhiều người nghe theo bạn, thực sự tẩy chay bầu cử, biến nó thành một phong trào bất tuân dân sự thì lại là chuyện khác. Cho đến nay thực tế (phủ phàng) chứng minh rằng chẳng bao nhiêu người nghe bạn cả. Họ vẫn ngoan ngoãn nghe theo cái loa phường và lật đật chạy ra phòng phiếu sau lời thúc giục, hăm dọa của tổ dân phố.

Lý do chủ yếu của sự thất bại là những bài viết, những lời kêu gọi "quăng ra đó" sẽ không thể nào chuyển động được những con người đã bị đảng thuần hóa trong hơn nửa thế kỷ qua. Nếu chỉ đơn giản theo kiểu nói một tiếng là "toàn dân nổi dậy" thì Việt Nam đã đổi đời từ lâu. Muốn thay đổi thì theo sau những bài phân tích, vạch trần sai trái, những người chủ xướng tẩy chay bầu cử phải "tiếp cận" với quần chúng, đi gặp người dân để trình bày thuyết phục họ đừng đi bầu. Muốn thuyết phục được thì phải trình bày cho người dân thấy những sai trái, xảo trá của cái gọi là đảng cử dân bầu. Tức là phải nói đến và chứng minh sự đều cang của chế độ. Người dân nghe chưa hết chuyện thì sẽ lên cơn sốt vì vi trùng sợ hãi trong người đang nổi dậy tấn công vào từng tế bào, huyết quản của họ. Tóm lại, hành động đi thuyết phục người dân tẩy chay bầu cử để làm người dân có cảm tưởng mình đang vận động họ chống lại chế độ; nhà cầm quyền cũng ghép ta vào tội chống phá chế độ, đi ngược lại chuyện mà cả nước đang "hồ hởi phấn khởi tham gia". Cho đến nay chẳng có điều luật nào cấm chúng ta làm chuyện đó, nhưng dưới chế độ toàn trị thì mặc áo có hàng chữ *Hoàng Sa - Trường Sa là của Việt Nam* vẫn bị bắt như thường nói chỉ đến việc "xách động" nhân dân không làm tròn "nghĩa vụ" công dân.

Ngược lại, nếu đặt **mục tiêu** là **tiếp cận quần chúng**, lấy chuyện ứng cử làm **"phương tiện"**, làm **lý cớ** để thực hiện những chuyện sau đây thì có thể chúng ta nhìn vấn đề tham gia ứng cử khác hơn:

1. Vận động bạn bè, người thân, những người hoạt động cùng chí hướng thành một nhóm vận động tranh cử. **Mục tiêu chính trị**: xây dựng thực lực cụ thể dựa trên sự đồng hành tham gia **bằng hành động** chứ không chỉ là những lời nói ủng hộ suông hay những cái "like" trên Facebook.

2. Đưa ra **chương trình hành động** nếu mình trúng cử để trình bày, thuyết phục người dân, đồng thời qua đó (và quan trọng hơn cả) cho thấy **sự khác biệt giữa mình và các**

đảng viên cộng sản được đảng chỉ định nhưng hoàn toàn không có một chương trình hành động gì rõ ràng (ngoài một hành động duy nhất và cần thiết cho vai trò nghị gật: gật). **Mục tiêu chính trị**: cho người dân thấy được sự vượt trội của người ngoài đảng so với những đảng viên CSn.

3. Nhân danh là người ứng cử và đi vận động quần chúng, chúng ta sẽ tạo ra **"thương hiệu tự do"** của mình và nhóm vận động tranh cử. Thương hiệu xuất hiện trên áo, trên băng đeo, trên băng cầm tay, biểu ngữ, tài liệu, truyền đơn... **Mục tiêu chính trị**: xây dựng chính danh và đoàn ngũ hóa quần chúng.

4. Trong chương trình hành động, dành một phần cho vấn đề **"cải tổ hệ thống và quy luật bầu cử"** để qua đó gián tiếp **cho người dân thấy chúng ta không đồng ý với hệ thống và những quy định bầu cử hiện hành** mà chúng ta đang phải... đánh lòng tham gia; chúng ta sẽ tranh đấu để thay đổi nó nếu thắng cử. Qua việc này, những người tự ứng cử cũng xác định việc tham gia bầu cử không đồng nghĩa với sự đồng ý về "chính danh" của đảng cầm quyền. **Mục tiêu chính trị**: gieo mầm cho công cuộc tranh đấu loại bỏ trò "đảng cử dân bị cưỡng bức bầu".

5. Từ người ra ứng cử đến toàn bộ nhóm vận động đi gõ cửa từng nhà, tìm mọi cách đến các trường đại học để nhắm vào thành phần sinh viên, phân phát chương trình hành động trên hệ phổ để thu phục cảm tình, tìm kiếm cảm tình viên, hỗ trợ viên. **Mục tiêu chính trị**: tiếp cận quần chúng và tạo ra sinh hoạt chính trị độc lập (không phải của đảng cộng sản) một cách công khai.

Mấu chốt của những bước trên là **hoạt động chuyên nghiệp** và **tiếp cận quần chúng** cho dù chế độ có tạo ra muôn vàn khó khăn, cản trở. Bản chất của các bước là chúng ta đến với quần chúng và tất cả cùng nhau "hoạt động chính trị" mà chế độ công an trị sẽ khó làm gì được, vì mọi người đang cùng tham gia vào sinh hoạt chính trị mà chế độ khởi xướng, tất cả đang thực hiện Điều 27 của Hiến pháp do chính chế độ viết ra: *"Công dân đủ mười tám tuổi trở lên có quyền bầu cử và đủ hai mươi một tuổi trở lên có quyền ứng cử vào Quốc hội, Hội đồng ND. Việc thực hiện các quyền này do luật định."*

Nếu nhìn như vậy thì chúng ta **không nên lấy chuyện "chứng minh chế độ là xảo trá" làm mục tiêu**. "Chế độ xảo trá" thì đã nhiều người biết, nhưng biết rồi vẫn ù lì. Nếu "chế độ tốt đẹp" (!) thì nó sẽ luôn

tốt đẹp trong cái đầu nhiều bùn của những kẻ cuồng tín; chúng ta không thể làm sáng mắt những người quyết tâm mù. Khi tham gia vào trò chơi mị dân của đảng, không ít thì nhiều chúng ta đã vô hình chung góp phần gia tăng thể chính danh của đảng độc tài. Do đó, đổi lại "món quà chính danh" chỉ để chứng minh một điều mà nhiều người đã biết, hay nhiều người nhất định cuồng tín thì chúng ta... lố. Quan trọng hơn là nếu chỉ mang mục tiêu cho bà con thấy tui nó xạo thì chúng ta khó mà hoạt động chuyên nghiệp, khó mà xem đây là một cuộc đấu thân chính trị đảng hoàng giống như mọi ứng cử viên ở các nước văn minh. Và nếu không hoạt động chuyên nghiệp thì người dân sẽ nhìn chúng ta như thế nào trong vai trò một ứng cử viên? Chúng ta có khác gì các ông bà cộng sản dốt chuyên tu, ngu tại chức?

Không thể "lố". Chúng ta phải "lời" nếu - và chỉ nếu - sau cuộc bầu cử nhìn lại:

1. Mỗi ứng viên "bị loại" có vài chục người nằm trong ban vận động bầu cử vừa qua **và tiếp tục sát cánh cùng ứng viên đó tranh đấu cho một nền chính trị dân chủ, minh bạch, một hệ thống bầu cử công bằng cho tất cả công dân.** Tạm gọi đây là lực lượng vòng trong.

2. Sau cuộc bầu cử này, thành quả đạt được của lực lượng vòng trong này là khả năng soạn thảo một chương trình ứng cử/vận động quần chúng, chương trình hoạt động của một dân biểu quốc hội, khả năng tiếp cận, trình bày, thuyết phục quần chúng, và những kinh nghiệm, bài học rút ra được.

3. Mỗi ứng viên đó được nhiều người dân ủng hộ và kết quả cụ thể là một "database" danh sách những người hỗ trợ được phân loại: tình nguyện viên, mạnh thường quân, cảm tình viên, hỗ trợ viên... Tạm gọi đây là lực lượng quần chúng.

Thành quả cao nhất và quý nhất là lực lượng quần chúng tin rằng ứng viên này xứng đáng được ra ứng cử và được tin nhiệm vào vai trò đại biểu, đại diện cho họ tại QH. Niềm tin của họ có được nếu chương trình hành động của ứng viên thể hiện ước mơ của chính họ. Từ đó, niềm tin cậy của họ đối với ứng viên không những chỉ thể hiện ở việc họ sẽ bầu cho ứng viên mà còn ở việc họ tình nguyện tham gia vào công việc đi vận động thêm cho ứng viên, vì thật ra họ đang đi vận động cho giấc mơ của họ.

Một số người cứ nói rằng biết chắc là sẽ bị loại và như thế rồi... thôi. Điều chúng ta muốn đạt được và

đó sẽ là **chiến thắng, là thành quả** bù lại cho việc phải tham gia vào trò chơi chính trị mị dân này là: **lực lượng quần chúng ủng hộ cho ứng viên sẽ phần nộ, bất mãn, vì "giác mơ" của họ - được thể hiện qua chương trình hành động của ứng viên mà họ ủng hộ - bị đảng cộng sản - qua bàn tay nối dài Mặt trận Tổ quốc - quăng vào thùng rác.** Và từ đó, hy vọng rằng họ sẽ tiếp tục cùng với thành phần vòng trong tiếp tục tranh đấu. Họ sẽ tranh đấu mà không sợ hãi như trước đây vì trong thời gian qua những ứng viên đã khôn khéo chọn lựa một cuộc chiến mà công an không thể công đầu được bất kỳ ai.

Do đó, cho dù có chắc chắn bị loại, đã ra ứng cử thì phải nghiêm túc và chứng minh mình là ứng viên chuyên nghiệp, sẽ là một dân biểu đúng nghĩa, hiểu rõ những vắn nạn của đất nước, có sẵn những phương hướng giải quyết và ý chí giải quyết, xứng đáng được sự tin cậy của quần chúng. Nếu không, tất cả chỉ là một trò chơi chính trị ngẫu hứng, ăn xối ở thì và... câu view chính trị.

Các bạn thân mến,

Đã nhiều năm tháng trôi qua với nhiều khổ đau chồng chất trên đất nước cong quắn chữ S này. Mỗi chúng ta mất quyền làm người và đất nước mất quyền tự chủ. Con đường tranh đấu lúc nào cũng thấp thoáng cửa lao tù. Nhưng vẫn nhiều người tiến bước, ngày đêm suy nghĩ các phương thức khác nhau và biến những suy tư thành hành động. Cho đến nay và đến khi nào chế độ độc tài còn cai trị thì những phương thức tranh đấu, những nỗ lực của mỗi người đều vẫn bị cho là những thất bại. Từ những thất bại đó, không ai có tư cách để nói rằng phương thức đấu tranh của mình là phương thức tốt nhất. Nhưng mỗi người đều tin vào phương cách của mình và hy sinh thì giờ, công sức, an lành bản thân để thực hiện và thuyết phục nhiều người đồng hành. Phương thức để thực hiện nhất là phương thức **tự mình cặm cụi làm**. Phương thức khó khăn nhất là phương thức thuyết phục **người khác cùng làm**. Phương thức có xác suất thành công nhất là phương thức **huy động được quần chúng nhiều nhất**.

Trong niềm tin về sự đa nguyên, chúng ta không vì phương thức này mà loại trừ phương thức kia. Hãy tiếp tục tìm mọi cách, mọi sáng kiến, mọi thử nghiệm để thuyết phục nhau, vận động người thân, bạn bè, bà con hàng xóm tẩy chay bầu cử. Hãy góp ý xây dựng, ủng hộ và tin tưởng vào

tâm lòng của những con người lý tưởng đang tìm cách tham gia vào hệ thống sắp đặt sẵn của chế độ - mà chúng ta đang chống - để tìm cách thay đổi. Nếu sau cuộc bầu cử này, bên cạnh những ứng viên độc lập là hàng trăm, hàng ngàn quần chúng ủng hộ, hình ảnh của những ứng viên là hình ảnh nổi bật của những người hoạt động chính trị nghiêm túc, tiến trình ứng cử được thực hiện một cách chuyên nghiệp không thua gì các ứng cử viên tại các nước văn minh, thì tôi cho rằng cái giá mà chúng ta phải trả cho việc phải chui vào cái chuồng heo dơ bẩn "đảng cử dân bị bầu" để tìm cách chui rừa hay dẹp bỏ nó, sẽ được bù đắp xứng đáng bởi những thành quả mà những người hoạt động can trường trong chế độ toàn trị đã đấu thân xông vào.

Và bạn biết gì không? Nếu lúc đó, sau khi đã ra ứng cử một cách chuyên nghiệp, có trách nhiệm, có bài bản, rồi bị gạch tên bởi Mặt trận tổ của đảng thì **không có lý do gì mà những ứng cử viên cùng những người ủng hộ họ lại không là những người đứng lên mạnh mẽ nhất để phát động một phong trào tẩy chay bầu cử Quốc hội 2016.**

danlambaovn.blogspot.com

LS VÕ AN ĐƠN TỰ ỨNG CỬ QUỐC HỘI

Tôi là người tự ứng cử đại biểu Quốc hội đầu tiên ở tỉnh Phú Yên. Năm 2011, tôi nộp đơn xin tự ứng cử đại biểu QH khóa 13... Năm đó, khi lấy phiếu tín nhiệm tại nơi cư trú, tôi được 100% người dân địa phương ủng hộ, sau đó lấy phiếu tín nhiệm tại nơi làm việc là Đoàn luật sư, tôi cũng được 100% tín nhiệm. Đến khi hiệp thương tại Mặt trận tổ quốc tỉnh thì tôi bị loại, không được lọt vào danh sách bỏ phiếu bầu cử đại biểu QH (Khi tổ chức lấy phiếu tín nhiệm tại nơi cư trú và tại Đoàn luật sư thì tôi được mời tham dự, nhưng khi tổ chức hiệp thương tại MTTQ tỉnh thì tôi không được mời tham dự, nghe những người tham dự kể lại là họ đấu tố và nói xấu tôi dữ lắm).

Mục đích tôi tự ứng cử đại biểu QH lần trước và lần này không phải là tôi muốn làm đại biểu QH để được hưởng nhiều bổng lộc ban phát, mà tôi muốn thực hiện quyền ứng cử của một công dân theo hiến định và muốn mọi người dân nhận thức được rằng bầu cử QH chỉ là trò diễn kịch với vở kịch vụng vớ, lộ liễu, lâu năm đã lỗi thời. Dù biết trước rằng 99,99% người tự ứng cử đại biểu Quốc hội sẽ bị loại, nhưng tôi vẫn tiếp tục nộp đơn tự ứng cử đại biểu Quốc hội khóa 14 sắp tới.

Mong mọi người hãy ủng hộ tôi!

<https://tieulun.hopto.org>

VỀ ĐỀ KHÔNG PHẢI LÀ TỬNG CỬ mà là cần tẩy chay bầu cử Quốc hội cộng sảnNgười Đưa Tin (DLB) 11-02-2016.....

Đề thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa đất nước đòi buộc phải đa nguyên đa đảng. Một khi cộng sản còn độc tài toàn trị bằng điều bốn HP thì việc tự ra tranh cử không có giá trị và đạt được mục tiêu xây dựng dân chủ. Đã là cộng sản thì bản chất như nhau, khát vọng quyền lực biến người theo cộng sản nhìn đâu cũng thấy kẻ thù, kẻ cả đồng chí, đồng đảng, đồng bọn cộng sản đều chung ý thức giết lầm hơn bỏ sót (1) đã có từ thập niên 40, tiền đề cho "cuộc cách mạng long trời lở đất" do Hồ Chí Minh chủ xướng trong CCRĐ. Cũng như Lê Đức Thọ lúc sinh thời đã từng khẳng định "Luật là tao -Tao là luật" (2), điều đó cho thấy các kiến nghị cũng như đơn thư tố cáo đối với đảng cộng sản chỉ là trò đùa không hơn kém. Hành động khuyến khích người dân tẩy chay bầu cử thiết thực hơn là tuyên bố của một vài cá nhân tự ra ứng cử, khi biết chắc, biết trước nhà cầm quyền cộng sản không thể chấp nhận. Hành động mà biết trước kết quả không hay thì nên chuyển hướng là điều cần thiết.

Phát động và khuyến khích người dân tẩy chay bầu cử QH cộng sản ngay bây giờ

Ngày 22 tháng 05 là ngày bầu cử quốc hội cộng sản. Guồng máy tuyên giáo sẽ cò xí rọp trời, loa phường sẽ thi nhau mở hết công suất kêu gọi toàn dân đi bầu để hợp thức hóa QH bù nhìn qua hình thức đảng cử dân bầu (3). Điều đó cho thấy lá phiếu của người dân không hơn mảnh giấy lộn. Thậm chí báo cộng sản còn đưa tin "Cần luật hóa cho phép chạy chức, chạy quyền". (4) Lá phiếu bầu của người dân chưa nắm bắt thông tin vô tình tiếp tay cho đảng cộng sản duy trì quyền lực cách hợp pháp trong mắt nhìn với thế giới bên ngoài rằng VN là thể chế dân chủ, dù họ thừa biết hình thức bầu cử trong chế độ cộng sản tại VN chỉ là trò đại bịp.

Hơn năm triệu người dân truy cập tin tức trên Internet hàng ngày

không phải là số nhiều so với 90 triệu dân, bởi trong đó hơn bốn triệu là đoàn viên và đảng viên cộng sản. Cần nhìn vào thực tế đó để thấy các trang Web ngoài tầm kiểm soát của đảng cộng sản chưa đủ mạnh để đưa thông tin xác thực đến với người dân. Nói cách khác, đại đa số người dân vẫn mù thông tin với hiện tình đất nước. Người dân không vô cảm như một số người cho rằng "dân ngu hèn". Cái lỗi (nếu có) thuộc về tầng lớp trí thức chưa biết cách chuyển giao thông tin đến từng người dân bằng báo giấy hoặc truyền đơn, tờ rơi v.v... Hay ít ra phổ biến mạnh hơn nữa về Luật Quốc tế Nhân quyền mà đảng cộng sản đã tham gia ký kết thực hiện. Chỉ khi nào người dân ý thức rõ quyền làm người của họ đã và vẫn đang bị đảng cộng sản tước đoạt nhiều thập niên qua thì khi ấy người dân sẽ có thái độ phản kháng đúng mực, có thể ngoài sức tưởng tượng của các nhà "tiên tri".

Hình thức bầu cử trong chế độ cộng sản cũng là hình thức đấu tố sát hại lẫn nhau để tranh giành quyền lực

Thực tế cho thấy đảng cộng sản không phải là một khối thống nhất. Chúng luôn chia phe nhóm lợi ích và đấu đá lẫn nhau, kể cả kỳ thị Nam-Bắc thể hiện qua lời nói Nguyễn Phú Trọng "Tổng bí thư phải là người miền Bắc, có lý luận" (5). Sự kỳ thị Nam-Bắc không chỉ từ cửa miệng Nguyễn Phú Trọng, nó còn ăn sâu vào tiềm thức của đảng cộng sản trên nguyên tắc chia để trị, và như vậy là Trung cộng đã thành công trong việc phân tán nội lực Dân tộc VN, mà kẻ tiếp tay không ai khác ngoài đảng cộng sản.

Không phải bây giờ mà từ ngàn năm trước nước Tàu luôn nuôi ý đồ thôn tính VN, gây ty hiềm giữa các vùng miền để thực hiện mưu sâu kế độc. Không phải hàng tướng lãnh không biết nhưng vì bổng lộc hoặc cuồng xuẩn 16 vàng - 4 tốt và cũng có thể là lưu manh chính trị như

Nguyễn Phú Trọng... Nhà cầm quyền cộng sản luôn đặt sự tồn vong của đảng cộng sản lên trên vận mệnh của Dân tộc, như Nguyễn Phú Trọng từng tuyên bố cương lĩnh đảng nằm trên HP (6). Điều đó cho thấy sự độc tài toàn trị phi dân chủ của đảng cộng sản trong mỗi tuyên truyền luôn nằm trên băng rôn, khẩu hiệu trải dài từ Nam chí Bắc chỉ nhằm mục đích mị dân để giữ đảng (7)

Không chấp nhận hình thức đảng cử dân bầu để thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa đất nước

Dẫu có trăm người tự ra ứng cử cũng chỉ gây được chút tiếng vang rằng VN đã "thức tỉnh"? Đó là chuyện mơ hồ nếu không nói là hoang tưởng nhằm tự an ủi bản thân hoặc xoa dịu dư luận trước các kỳ bầu cử QH sắp tới. Điều cần làm là khuyến khích người dân không đi bầu, tọa kháng tại nhà không thể bị kết tội chống nhà nước cộng sản. Bầu cử là hình thức tự do đồng nghĩa người dân có quyền bỏ phiếu trắng, không bầu chọn cho bất cứ cá nhân nào là cũng đã thể hiện quyền công dân chính trực. Tương tự như vậy, người dân có quyền treo hoặc không treo cờ đỏ sao vàng biểu tượng của đảng cộng sản bởi đó không phải là lá cờ tổ quốc do HCM mang về VN áp đặt (8). Giúp người dân hiểu rõ cội nguồn Dân tộc cũng là hành động chống lại sự tuyên truyền bịp bợm của tuyên giáo cộng sản.

Muốn hay không cũng phải thừa nhận người dân vẫn "đói" thông tin. Báo chí tự do không chỉ quanh quẩn trên các trang mạng mà cần đi vào đời sống người dân bằng báo in, báo giấy. Để làm được điều này cần có sự hậu thuẫn của các Mạnh Thường Quân. Có thể sẽ gặp nhiều trở ngại nhưng không bất khả thi vì đó là nhu cầu có thực, ít ra trong bối cảnh hiện tại. Bởi anh hàng thịt hay chị hàng cá... gần như ít người biết nhiều về Internet. Báo giấy mang đến nguồn tin phong phú cho người dân. Có khai được Dân Trí mới Chấn Dân Khí để thúc đẩy tiến trình dân chủ đến thành công.

Kết luận

Khẩn thiết đề nghị tầng lớp nhân

sĩ trí thức không cộng sản hướng dẫn về pháp luật rằng người dân có quyền không đi bầu mà không bị nhà cầm quyền cộng sản ghép vào bất cứ tội danh gì. Không treo cờ đỏ sao vàng cũng là hành động bất tuân dân sự. Không có bất cứ điều luật nào của cộng sản bắt buộc phải treo hoặc không treo cờ. Treo cờ cộng sản khác nào làm túi hàng triệu oan hồn nạn nhân cộng sản, đặc biệt là hàng ngàn đồng bào Huế bị cộng sản sát hại vào tết Mậu Thân 1968.

Sài gòn 11.02.2016

Người Đưa Tin

danlambaovn.blogspot.com

Tài liệu tham khảo:

(1) Vài câu chuyện về Cải cách ruộng đất. <http://hieuminh.org/2014/09/10/tu-cai-cach-ruong-dat-thoi-ao-lang-den-cai-cach-the-che-thoi/>

(2) Luật là tao, tao là luật <http://www.trinhanmedia.com/2012/05/luat-la-cao-cao-la-luat.html>

(3) Cần xóa cơ chế "Đảng cử dân bầu". <http://tuoitre.vn/tin/chinh-tri-xa-hoi/20140616/can-xoa-co-che-dang-cu-dan-bau/613128.html>

(4) Cần luật hóa cho phép chạy chức, chạy quyền. <http://baodatviet.vn/chinh-tri-xa-hoi/can-luat-hoa-cho-phep-chay-chuc-chay-quyen-2214305>

(5) Truyền thông trong nước với đại hội đảng. Tổng bí thư phải là người miền Bắc, có lý luận. www.rfa.org/.../power-struggle-among-vcp-leader-in-social-media-vs-stat...

(6) Vì sao đảng cố giữ điều 4 hiến pháp. <http://danlambaovn.blogspot.com.tr/2013/11/vi-sao-ang-co-giu-iieu-4-hien-phap.html>

(7) Những sự thật cần phải biết (phần 17) - Ngu dân và mị dân để giữ đảng. <http://danlambaovn.blogspot.fr/2013/08/nhung-su-that-can-phai-biet-phan-17-ngu.html>

(8) Hồ Chí Minh trả lời nhà báo nước ngoài về ý nghĩa của cờ đỏ sao vàng. <http://danlambaovn.blogspot.com/2015/02/ho-chi-minh-tra-loi-nha-bao-nuoc-ngoai.html>

Tranh cãi về quyền trưng dụng tài sản của dân ở VN

—VOA Tiếng Việt 02-02-2016

Người sử dụng mạng xã hội Việt Nam nhận xét rằng lãnh đạo trong nước “coi dân như cỏ như rác” sau khi Bộ trưởng Công an cho phép cảnh sát giao thông “trưng dụng các loại phương tiện giao thông, phương tiện thông tin liên lạc” của các cá nhân.

Trong một đoạn video ngắn được hơn 150.000 lượt xem, một Facebooker người Việt có tên gọi Dương Đình Bảo nói: “Vấn nạn cảnh sát giao thông và người dân đã là một điều nhức nhối trong biết bao năm nay rồi và hiện tại lại ra một thông tư mới về cảnh sát giao thông được quyền trưng dụng tài sản của người dân thì đây là điều Bảo cảm thấy rất là mất dạy. Khi mà chúng ta đã làm đúng luật, cái quyền hạn của chúng ta thì tại sao chúng ta đi sợ những cái camera, điện thoại mà dân quay? Tại sao chúng ta phải sợ? Có nghĩa là chúng ta đã thừa nhận cái việc là chúng ta ‘ăn’ như thế nào, và chúng ta làm không sạch như thế nào thì chúng ta mới sợ. Khi đưa ra một cái luật như thế này thì các bạn mới thấy rằng những người cầm đầu ở trên coi dân như cỏ như rác, người ta coi dân như một cái con, chứ không phải con người nữa.”

Anh Bảo cũng hy vọng rằng sẽ có nhiều người chia sẻ video của mình, và mọi người sẽ “tích gió làm bão” để cải thiện điều anh nói là “cái luật quá vô lý”.

Đoạn độc thoại của Facebooker trên xuất hiện trên mạng xã hội sau khi tin cho hay, cảnh sát giao thông từ ngày 15/2 “có quyền kiểm tra giấy tờ của người ngồi trên phương tiện đang bị kiểm soát”, và “được trưng dụng các loại phương tiện”.

Thông tư của Bộ Công an do đích thân Bộ trưởng Trần Đại Quang, người mới được đề cử làm Chủ tịch Việt Nam, ký tháng trước, quy định các nhiệm vụ, quyền hạn, hình thức, nội dung tuần tra, kiểm soát giao thông đường bộ của cảnh sát giao thông.

Một điểm gây tranh cãi nhất có đoạn, cảnh sát giao thông “được

trưng dụng các loại phương tiện giao thông, phương tiện thông tin liên lạc; các phương tiện, thiết bị kỹ thuật khác của cơ quan, tổ chức, cá nhân và người điều khiển; sử dụng các phương tiện, thiết bị đó theo quy định của pháp luật”.

Nhiều người sử dụng mạng xã hội ở Việt Nam lo ngại rằng các cảnh sát sẽ “thủ tiêu” các bằng chứng về hành vi ăn hối lộ mà người dân quay lên bằng cách “trưng dụng” điện thoại của họ.

Nhà hoạt động xã hội cao tuổi Lê Hiền Đức cho VOA Việt Ngữ biết rằng hôm qua, 1/ 2 bà đã gọi điện thoại góp ý với Cục Cảnh sát Giao thông của Bộ Công an. Bà nói thêm: “Tôi nói rằng không được dùng từ ‘trưng dụng’. Tôi có tội gì mà ‘trưng dụng’ của tôi? Anh có thể được phép điều đình, thỏa thuận, mượn, nhờ người dân. ‘Mấy tôi hết pin, bà làm ơn cho tôi mượn máy điện thoại của bà để tôi gọi chỗ này, chỗ kia’, hay ‘tôi đang truy đuổi tội phạm, xe của tôi bị vào đinh, thùng lốp, anh lái xe này làm ơn cho tôi mượn. Tất nhiên mượn thì phải chịu trách nhiệm về mọi thứ rồi. Tôi không thể chấp nhận được cái từ ‘trưng dụng’ trên cái luật ấy”.

‘Cụ bà chống tham nhũng’ cho biết sẽ “gặp trực tiếp các lãnh đạo cấp trên trong Bộ Công an để đề nghị sửa lại câu chữ trong nghị định mới”. Trong khi đó, một số báo còn trích lời các luật sư ở trong nước nói rằng thông tư này “vi hiến”.

Còn nhà hoạt động xã hội Nguyễn Quang A đã trích “luật trưng mua và trưng dụng tài sản” năm 2008 cũng như “thẩm quyền quyết định trưng dụng tài sản” để nói rằng “ông Bộ trưởng Trần Đại Quang có quyền quyết định trưng dụng, song ông không được quyền phân cấp cho bất kể thứ trưởng nào chứ đừng nói đến cho cảnh sát giao thông”. Tiến sỹ A cũng cho rằng ông Quang đã “phạm luật”. Bộ trưởng Bộ Công an Việt Nam chưa lên tiếng bình luận về ý kiến của ông A cũng như dư luận xã hội mấy ngày qua. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

"TRUNG MUA TRUNG DỤNG" MỘT THÔNG TƯ VỊ HIẾN

Mặc Lâm RFA 02-02-2016

Thông tư 01 ban hành đầu năm 2016 đã dấy lên làn sóng phản đối rộng khắp của người dân. Theo thông tư này, người dân có thể bị trưng mua, trưng dụng tài sản, phương tiện di chuyển của họ bất cứ lúc nào khi Cảnh sát giao thông có yêu cầu. Mặc Lâm phỏng vấn Ls Lê Công Định để biết rõ vấn đề hơn.

Một thông tư dễ dãi

Trước tiên luật sư Định giải thích thế nào là một thông tư và sự khác nhau của thông tư đối với nghị định hay là luật như sau:

LS Lê Công Định: Thông tư là một văn bản quy phạm pháp luật nhưng ở cấp không cao, tức là phạm vi áp dụng nó chỉ nhằm mục đích hướng dẫn nghị định hoặc là luật mà thôi cho nên thông tư không có quyền mở rộng phạm vi, quyền hạn ra khỏi những gì mà nghị định hay là luật cho phép.

Thông tư này gây tranh cãi là vì nó đã trao cho cảnh sát giao thông (CSGT) một cái quyền lớn hơn cả nghị định và luật. Chẳng hạn như liên quan đến vấn đề trưng mua, trưng dụng thì đã có luật trưng mua, trưng dụng năm 2008. Luật đó chỉ trao quyền cho Bộ trưởng và Chủ tịch tỉnh được quyền ra quyết định trưng dụng và trưng mua mà thôi. Tuy nhiên cái Thông tư 01 này lại mở rộng việc phân cấp quyền xuống tận đến CSGT do Bộ trưởng công an có cái quyền trao cho. Như vậy nó đã vô tình mở rộng phạm vi áp dụng của luật mà lẽ ra một Thông tư phải tuân thủ luật hoặc nó chỉ đặt ra những thủ tục đề hướng dẫn thi hành luật mà thôi chứ không được quyền sửa luật theo cách như vậy.

Mặc Lâm: Luật sư vừa nhắc tới luật trưng mua trưng thu đã có từ năm 2008. Vậy thông tư này có chồng lấp và mở rộng thêm quyền cho CSGT hay không?

LS Lê Công Định: Chúng ta biết rằng luật trưng mua trưng dụng chỉ áp dụng trong một số tình huống đặc biệt chẳng hạn như vấn đề an ninh quốc phòng nhưng phải là cấp cao mới có quyền quyết định trưng

mua trưng dụng được chứ không phải khi xảy ra một trường hợp cụ thể là ngay lập tức công chúng bình thường cũng có thể ra một quyết định trưng mua trưng dụng bằng miệng chẳng hạn. Bởi vì nếu mà trao cho CSGT như vậy thì anh ta chỉ có cái quyền duy nhất là ra lệnh miệng và yêu cầu người dân cung cấp ngay lập tức tài sản cho CSGT thực hiện nhiệm vụ.

Như vậy cái lệnh miệng nó đã vượt quá xa so với luật trưng mua trưng dụng năm 2008, tức là phải có một quyết định mà bằng văn bản của Bộ trưởng hay Chủ tịch tỉnh. Chúng ta thấy rằng ngay cả trường hợp áp dụng theo luật trưng mua trưng dụng năm 2008 đã bị mở rộng bởi Thông tư này và do đó nó tạo ra sự kiện rất nguy hiểm rằng có sự lạm dụng của CSGT, hay nói thẳng ra là cái người công chức thi hành công vụ của mình. Thông tư 01 nó trở nên rất dễ dãi mà một người CSGT có quyền ra lệnh nói rằng tôi muốn trưng dụng tài sản của anh thì trưng dụng của người dân.

Có khả năng giải quyết bồi thường hay không?

Mặc Lâm: Trong thời gian gần đây rất nhiều video clip tung lên mạng tố cáo các hành vi sai phạm của CSGT và người dân cho rằng việc cho phép CSGT tịch thu điện thoại là cách ngăn chặn người dân chứng kiến những hành vi sai trái trong ngành công an?

LS Lê Công Định: Đó là một sự suy đoán của chúng ta đối với hành vi trưng dụng. Bởi vì tài sản bị trưng dụng có thể luôn cả điện thoại nên mọi người suy đoán là có khả năng do CSGT đang bị quay bởi điện thoại di động cho nên anh ta ra lệnh trưng dụng cái điện thoại đó.

Thật ra vì luật cũng mới cho nên chúng ta suy đoán về cái Thông tư 01 này như thế nào thì cũng hơi quá sớm để có thể kết luận như vậy. Tuy nhiên đặt ra trường hợp ngoài những tài sản có giá trị lớn như xe hơi hay là xe gắn máy chẳng hạn, chúng ta nên lưu ý chi tiết về điện

thoại di động. Cái Smart phone hiện nay nó không còn ý nghĩa là 1 chiếc điện thoại bình thường nữa mà nó là công cụ dùng để chứa đựng rất nhiều thông tin hoàn toàn có tính cách cá nhân hoặc có liên quan đến hoạt động kinh doanh của người sử dụng của chiếc điện thoại đó.

Có thể có những e-mail trong điện thoại hay thông tin về đời tư, hình ảnh có tính cách thuộc về cá nhân người sử dụng điện thoại. Vậy thì khi anh trưng dụng cái Smart phone thì nó không đơn thuần là cái điện thoại nữa mà nó còn bao gồm luôn cả toàn bộ những thông tin bí mật của một cá nhân thì ý nghĩa của việc trưng dụng tài sản lại bị vượt quá, vi phạm bí mật về đời tư hay bí mật kinh doanh của người công dân đó. Vậy thì nếu xảy ra trường hợp vi phạm thì chúng ta giải quyết như thế nào về việc bồi thường đây? Lúc đó người bị thiệt hại chẳng lẽ phải chứng minh rằng bị thiệt hại với giá trị tiền như thế nào.

Ở Việt Nam những bí mật kinh doanh hay đời tư thì tòa án cũng không xác định mức giá trị. Một sự tổn thương về tinh thần rất lớn như vậy thì liệu Bộ công an có khả năng giải quyết bồi thường hay không. Đó là vấn đề rất là quan trọng. Đó là chưa nói khi anh xâm phạm vào bí mật đời tư, cái quyền về nhân thân, hình ảnh của người sử dụng thì như vậy anh đã vi phạm luôn quyền công dân được quy định bởi hiến pháp. Nói cách khác là anh vi phạm hiến pháp nữa.

Mặc Lâm: Thông tư số 1 của năm 2016 được cho là "nới" quyền hạn của CSGT, trong đó, ngoài quyền dùng, kiểm soát, giấy tờ của phương tiện đang tham gia giao thông thì CSGT còn có quyền "kiểm soát người và giấy tờ của người điều khiển, giấy tờ tùy thân của người trên phương tiện" có nghĩa là ai đang ngồi trên phương tiện ấy đều có thể bị khám xét kiểm tra nếu CSGT thích. Luật sư thấy việc "nới quyền" này có ý nghĩa như thế nào?

LS Lê Công Định: Điều "nới quyền" mà anh vừa nói hoàn toàn có liên quan đến việc lạm dụng. Bởi vì CSGT có quyền kiểm tra giấy tờ xe hoặc xem có vi phạm luật giao

thông hay không để ghi phạt trong khi người lưu thông di chuyển trên đường phố. Vậy thì anh lấy cái quyền gì để mà anh khám xét luôn cả tài sản của người lái xe và người ngồi chung trên xe? Khi trao cho CSGT cái quyền đó qua cách dùng từ "nói quyền" nó thể hiện một sự rất là dễ dãi trong việc ban hành thông tư. Nó vi phạm hiến pháp lẫn vi phạm quyền công dân của người dân bình thường

Mặc Lâm: Xin cảm ơn luật sư.

Hành vi vô trách nhiệm, "chạy làng" nhưng vẫn hoàn sai của Bộ trưởng CA, Chủ tịch nước tương laiCộng tác viên Dân Làm Báo 07-02-2016.....

Vào ngày 4 tháng 1, 2016, Trần Đại Quang ký **Thông tư 01/2016/TT-BCA** cho phép bất kỳ một công an nào, ở mọi cấp bậc, đều có quyền "trung dụng" bất cứ thứ gì và từ bất cứ ai. (1) Hành vi chà đạp luật pháp của Trần Đại Quang, người được đảng cộng sản chỉ định sẽ là Chủ tịch nước tương lai đã bị xã hội lên án. Trước sức ép của dư luận, Trần Đại Quang đã làm gì?

Trần Đại Quang đã im re, chạy làng và để cho Nguyễn Hữu Dánh, thiếu tướng Phó Cục trưởng Cục CSGT đứng ra chữa... sai cho mình. Nhưng thật sự Bộ Công an có chính thức nhận sai lầm như một số trang mạng lề đảng giật tít?

Nguyễn Hữu Dánh đã ký **Công văn 525/C67-P9** gửi Giám đốc Công an các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương nhằm để "**giải thích rõ hơn** nội dung, quy định cho lực lượng CSGT được trung dụng tài sản của người dân trong **Thông tư 01/2016/TT-BCA**" (2).

Điều này cho thấy Bộ Công an vẫn "ngoan cố" cho rằng **Thông tư 01/2016/TT-BCA** do Trần Đại Quang ký là chưa rõ chứ không vi phạm luật.

Công văn 525/C67-P9 do Nguyễn Hữu Dánh ký để chữa cháy cho Trần Đại Quang khẳng định: "**Việc trung dụng phương tiện phải được thực hiện theo đúng quy định của Luật Trưng mua, trưng dụng tài sản năm 2008. Riêng lực lượng**

cảnh sát chỉ được phép trưng dụng khi có sự đồng ý của Bộ trưởng Bộ Công an."

Đây không phải là một sự giải thích làm rõ, mà thật sự nó phủ nhận những gì mà Trần Đại Quang đã ký trong **Thông tư 01/2016/TT-BCA** với Điều 2 - Đối tượng áp dụng và Điều 5 khoản 6 quyền hạn được tóm tắt như sau: **Sĩ quan, hạ sĩ quan Cảnh sát giao thông được quyền trưng dụng các loại phương tiện giao thông; phương tiện thông tin liên lạc; các phương tiện, thiết bị**

kỹ thuật khác của cơ quan, tổ chức, cá nhân và người điều khiển, sử dụng các phương tiện mà **không cần phải có sự đồng ý của Bộ trưởng Công an** gì cả.

Thế nhưng, qua cửa miệng của Nguyễn Hữu Dánh, Trần Đại Quang vẫn tìm mọi cách để biện minh, trốn tránh trách nhiệm cho hành vi chà đạp luật pháp của ông ta rằng: "**Như vậy, quy định tại Khoản 6 Điều 5 Thông tư số 01 của Bộ Công an không trái với các quy định của pháp luật mà chỉ nhắc lại quyền hạn của lực lượng Công an.**"!!!

Rõ ràng thông tư thì nói sĩ quan hạ sĩ quan được quyền trưng dụng tài sản của người dân, rồi công văn chữa cháy ra đời với quy định "**có sự đồng ý của bộ trưởng**" mà lại nói thông tư không trái quy định pháp luật!!!

Thế nhưng sự việc không ngừng lại ở đó!

Công văn 525/C67-P9 vừa mới chữa sai rằng "**lực lượng cảnh sát chỉ được phép trưng dụng khi có sự đồng ý của Bộ trưởng Bộ Công an**" thì ngay sau đó công văn này lại mở đường cho hươu chạy như sau:

"**Huy động, trưng dụng theo quy định của pháp luật phương tiện thông tin, phương tiện giao thông, phương tiện khác và người đang sử dụng, điều khiển phương tiện đó trong trường hợp cấp bách để bảo vệ an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội hoặc để ngăn chặn**

hậu quả thiệt hại cho xã hội đang xảy ra hoặc có nguy cơ xảy ra".

Tức là bất kỳ CSGT nào cũng chỉ cần dùng lý có "**bảo vệ an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội hoặc để ngăn chặn hậu quả thiệt hại cho xã hội đang xảy ra hoặc có nguy cơ xảy ra**" một cách tùy tiện là vẫn được quyền "trưng dụng" tài sản của người dân mà chẳng cần phải xin phép ông Bộ trưởng nào cả.

Có lẽ những ông công an tiền sỹ, phó giáo sư, bằng cấp đầy mình này không hiểu ý nghĩa nhóm chữ "**chỉ được phép**" do chính các ông ấy viết ra.

Tóm lại, trên thực tế:

1. **Thông tư 01/2016/TT-BCA** do Trần Đại Quang ký đã vi phạm pháp luật. Thông tư này vẫn chưa có công bố chính thức từ Bộ Công an là nó sẽ bị huỷ bỏ. Ngược lại nó vẫn tồn tại và **công văn 525/C67-P9** được sử dụng như là để "giải thích" nội dung của thông tư sai trái đã ban hành.

2. Trần Đại Quang và Bộ Công an chưa bao giờ chính thức nhận sai lầm là đã chà đạp lên luật.

3. **Công văn 525/C67-P9** thật ra vẫn cho phép bất kỳ một CSGT nào cũng có quyền "trưng dụng" tài sản của người dân với quy định: "**Huy động, trưng dụng theo quy định của pháp luật phương tiện thông tin, phương tiện giao thông, phương tiện khác và người đang sử dụng, điều khiển phương tiện đó trong trường hợp cấp bách để bảo vệ an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội hoặc để ngăn chặn hậu quả thiệt hại cho xã hội đang xảy ra hoặc có nguy cơ xảy ra**"

CTV Danlambao \

Chú thích

(1) <http://danlambao.vn.blogspot.com/2016/01/tran-ai-quang-vi-pham-luat-phap-voi.html>

(2) <http://www.phaphuatplus.vn/csgt-chi-trung-dung-phuong-tien-khi-bo-truong-cong-an-cho-phap-d5888.html>

NGHIỆP ĐOÀN ĐỘC LẬP VẪN MỜ MỊT SAU TPP?

.....Đài BBC 04-02-2016.....

Một nhà hoạt động tại TP. Hồ Chí Minh bình luận với BBC rằng nghiệp đoàn độc lập vẫn mờ mờ mịt sau khi Hiệp định Đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP) ký kết tại New Zealand hôm 4/2.

Hôm 4/2, Bộ trưởng Công thương Việt Nam Vũ Huy Hoàng, dẫn đầu phái đoàn Việt Nam tại lễ ký kết TPP. Ông được báo trong nước dẫn lời miêu tả đây là “cơ hội lớn cho kinh tế đất nước, góp phần thực hiện thắng lợi đường lối và chính sách của Đảng và Nhà nước trong quá trình hội nhập quốc tế, trong đó hội nhập kinh tế là trọng tâm.”

Trong khi đó, từ TP. Hồ Chí Minh, trong cuộc trao đổi với BBC hôm 4/2, nhà hoạt động Đỗ Thị Minh Hạnh nói: “Ở góc độ đấu tranh cho quyền công nhân, tôi không cảm thấy lạc quan khi TPP đi vào hoạt động thời gian tới. Vì thực tế cho thấy chính quyền sẽ không bớt trấn áp các nhà hoạt động nghiệp đoàn và tiếp tục ngăn cản mục tiêu hình thành nghiệp đoàn độc lập”.

Nhà hoạt động cũng cho hay dù đang là những ngày cận Tết Bính Thân nhưng bản thân bà và một số thành viên khác của Phong trào Lao Động Việt vẫn đang bị chính quyền canh giữ, theo dõi gắt gao và ngăn cản những cuộc tiếp xúc với công nhân.

“Mới ngày hôm kia 2/2, công an đã bao vây một quán cà phê, ngăn chúng tôi tiếp xúc với những công nhân ở Đồng Nai về chuyện họ bức xúc về tiền thưởng Tết.

Hiện tại trước nhà tôi bao giờ cũng có khoảng 30 chục người theo dõi nhất cử nhất động của tôi. Do họ luôn mặc thường phục nên tôi khó có thể cáo buộc họ là người của chính quyền”, bà Hạnh kể.

Bà nói thêm: “Tham khảo những điều khoản của TPP, tôi được biết hiệp định này không chỉ đem lại lợi ích kinh tế cho Việt Nam mà còn mở ra những cơ hội cho người lao động để cải thiện quyền lợi của họ.

Vấn đề là Việt Nam có thực thi những điều khoản liên quan đến nghiệp đoàn và các tổ chức quốc tế có giám sát chặt chẽ và đưa ra biện pháp trừng phạt nếu không thực hiện?”.

'Đánh tráo khái niệm'

Theo bà, chính quyền đang đánh tráo khái niệm ‘nghiệp đoàn độc lập’ với ‘nghiệp đoàn cơ sở’ do người của họ ấn định để dễ bề kiểm soát, ngăn không cho công nhân tiếp xúc với các nhà hoạt động và giới luật sư, cũng như tham gia các đợt đình công đòi quyền lợi.

Tháng 11-2015, bà Hạnh cáo buộc công an Đồng Nai đã “bắt giữ và đánh đập thô bạo” bà cùng nhà hoạt động, nhà báo Trương Minh Đức tại trụ sở công an phường Long Bình.

Hai nhà hoạt động trên được tin đang cùng luật sư tư vấn cho công nhân công ty Yupoong Vietnam về các quyền lao động và thành lập công đoàn độc lập thì “công an mặc thường phục và sắc phục đến bắt giữ họ rồi cưỡng chế về đồn công an phường Long Bình”.

Việt Nam đồng ý để người lao động có thêm nhiều quyền, như tự do lập công đoàn và đình công để đòi lại lợi ích giao thương với Mỹ, theo phân tích của tờ New York Times về TPP hồi tháng 11/2015.

Bài báo viết: thỏa thuận đòi hỏi Việt Nam thay đổi luật hoặc ra luật mới cho phép công nhân thành lập công đoàn độc lập. Công nhân sẽ được phép đình công không chỉ vì lương và giờ làm, mà còn vì điều kiện làm việc và các quyền khác.

Các nhóm công đoàn không phải gia nhập công đoàn của chính phủ Việt Nam, mà có thể hợp tác với nhau, tìm giúp đỡ của bất kỳ “tổ chức lao động quốc tế” như Liên đoàn Lao động và Hiệp hội của các Tổ chức Công nghiệp Hoa Kỳ (AFL-CIO).

CÔNG ĐOÀN VIỆT NAM “CON ĐƯỜNG CHƯA KHAI PHÁ”.

Nguyễn Quang Duy
09-02-2016

Ngày 4-2-2016 tại Auckland, New Zealand, Việt Nam và 11 quốc gia đã chính thức ký biên bản thỏa thuận gia nhập TPP.

Ngoài đường phố chung quanh khu trung tâm Auckland nơi các quốc gia đang ký kết, hàng ngàn người đã biểu tình chống lại với lý do Hiệp định chỉ có lợi cho các doanh nghiệp lớn hơn là cho người lao động.

Tại VN, qua Diễn đàn BBC, nhà hoạt động công đoàn Đỗ Thị Minh Hạnh diễn tả “Nghiệp đoàn độc lập vẫn mờ mờ mịt sau TPP”. Phải chăng đến lúc chúng ta cần nhìn lại để có thể có được một hướng đi mới cho công đoàn tại Việt Nam.

Bảo thủ và “cấp tiến”

Có khái niệm cho rằng đảng Cộng sản đang phân thành hai khuynh hướng bảo thủ và “cấp tiến”, phe “cấp tiến” muốn cải cách chính trị để có thể thích ứng với kinh tế thị trường khi Việt Nam tham gia TPP.

Khái niệm trên không chính xác. Cạnh tranh thị trường tự do là chấp nhận mạnh được yếu thua. Nói cách khác kinh tế thị trường chỉ mang lại lợi ích cho thành phần mạnh đang nắm quyền lực (kinh tế và chính trị), nhưng sẽ tiếp tục bỏ rơi những người yếu thế.

Dân oan tiếp tục mất đất. Công nhân nông dân tiếp tục làm không đủ ăn. Doanh nhân nhỏ tiếp tục cạnh tranh bất bình đẳng với các đại công ty liên quốc. Giáo dục, y tế, và các công ích xã hội khác chỉ dành cho người có tiền.

Vì thế những người cổ vũ kinh tế thị trường vẫn chỉ là những người bảo thủ về mặt kinh tế.

Gia nhập TPP Việt Nam cần có một chính sách xã hội toàn diện, nếu không Việt Nam trở thành một xã hội tư bản man dại cá lớn nuốt cá bé, và lại tiếp tục “ôn định chính trị” bằng hệ thống công an.

Khuynh hướng cấp tiến nếu có nên dành cho những người hoạt

QUAN LÃNH LƯƠNG KHỦNG ép người bán vé số vào đường cùng

— Văn Quang, viết từ Sài Gòn 29-01-2016 —

Ở Việt Nam bạn đi đến bất cứ đâu cũng gặp những người bán vé số. Ngồi ở quán ăn bình dân hay quán ven đường, ít nhất bạn cũng được người bán vé số đến tận nơi chia tập vé số ra mời chào. Hầu hết là những người nghèo khổ, mù lòa, trẻ em cơ nhỡ và có cả những anh thương phế binh VNCH tàn tật ngồi trên xe lăn, các cụ già không biết làm gì hơn là đi bán vé số.

Nhưng hầu như trong số vài chục vị khách ngồi ăn đều tỏ ra lạnh nhạt lắc đầu quầy quậy, có khi còn tỏ ra khó chịu vì bị làm phiền hoặc nhăn mặt vì chê bẩn; may mắn lắm mới có một vị mua cho một vài tờ. Tuy vậy đôi khi cũng có một vài cô bán vé số rất "coi được", sạch sẽ, đông đưa đến nỗi có những ông mời ngồi chung ly cho "dzui". Rồi sau đó chẳng biết có hẹn hò gì không, bởi có cô chỉ lợi dụng tập vé số trên tay để bán "của trời cho". Có nhiều người bán vé số đến tận nhà chào mời. Nhưng con số này không phải là nhiều.

Những người bán vé khác đi mòn chân từ bàn này qua bàn khác, từ hàng này qua hàng kia, từ hẻm nhỏ đến phố phố lớn. Một ngày phải cuốc bộ không biết bao nhiêu dặm đường. Nhưng đừng hòng bước chân vào các quán ăn lớn, các khách sạn hạng sang, vì vừa đến cửa đã bị các anh bảo vệ đuổi thẳng tay. Không đuổi thì anh bảo vệ bị ông quản lý đuổi việc.

Trong khi đó các vị "sếp lớn sếp nhỏ" của ngành này đã quá sung sướng lại còn quay lưng đối với những người dân cùng khổ hàng ngày đi bán vé số cho mình làm giàu. Đó là thứ "bệnh vô cảm" của các quan làm nghề điều hành xổ số. Các ông này đúng là "ngồi mát ăn bát vàng". Các ông ấy chỉ ngồi cho in rồi phân phát cho các đại lý lớn rồi từ đại lý vé số cung cấp cho người bán.

Cho nên vào đầu năm này, điểm lại những công ty của nhà nước, chỉ có công ty xổ số là giàu hơn cả, lương của các quan ở đây cũng "khủng", sướng và nhàn nhã hơn hết mọi công ty nhà nước khác. Bởi làm xổ số chẳng bao giờ lỗ, chỉ có lời nhiều hay lời ít mà thôi, tùy theo từng địa phương. Hãy thử nhìn vào mức thu nhập của vài công ty xổ số điển hình

Lời bao nhiêu, lương thế nào?

Theo viện Nghiên cứu Phát triển Bền vững Vùng (IRSD), Việt Nam

hiện có 64 công ty xổ số kiến thiết với doanh số đạt khoảng \$3 tỷ USD vào năm 2014, nộp ngân sách xấp xỉ 20,000 tỷ đồng. Báo cáo kết quả kinh doanh trong năm 2015 của các doanh nghiệp xổ số cũng cho thấy ngày càng làm ăn phát đạt, doanh thu cũng như lợi nhuận của các công ty tăng mạnh qua các năm.

- Là đơn vị dẫn đầu trong ngành, báo cáo kết quả kinh doanh của Xổ số TP Sài Gòn năm 2015 đạt vượt mức kế hoạch đề ra hồi đầu năm với doanh thu 6,083 tỷ đồng, lợi nhuận trước thuế 659 tỷ đồng, tăng lần lượt 56% và 28% so với cùng kỳ 2014.

- Chưa có báo cáo cả năm, nhưng 6 tháng đầu năm, Xổ số Bình Dương cũng đã đạt doanh thu 1,413 tỷ đồng, lợi nhuận sau thuế 225.4 tỷ, lần lượt tăng 10% và 29% so với năm trước. Cũng chính từ mức lợi nhuận hấp dẫn này mà mức lương dành cho viên chức quản lý tại công ty khá hấp dẫn, đạt 28.1 triệu đồng mỗi người một tháng.

- Còn tại Công ty Xổ số kiến thiết Tiền Giang, 6 tháng đầu năm 2015 đạt doanh thu 1,705 tỷ đồng, lợi nhuận sau thuế là 214 tỷ, tăng 10 và 12% so với cùng kỳ 2014. Mức thu nhập bình quân của viên chức quản lý là 60.8 triệu đồng một tháng, còn nhân viên ở mức 26 triệu đồng (khoảng 312 triệu đồng một năm).

- Hàng năm, theo báo cáo của Vietnam Report khi công bố danh sách 500 doanh nghiệp có doanh thu lớn nhất, kể từ lần công bố đầu tiên, danh sách mỗi năm đều có sự hiện diện của ít nhất là 10 công ty xổ số, trong đó có cả xổ số Tây Ninh, xổ số Đồng Nai...

Giám đốc CT Xổ số Tiền Giang lãnh lương 730 triệu đồng một năm

Theo báo Tuổi Trẻ thuật lại: Ngày 4-1, ông Ân có văn bản gửi gọi Thường trực Tỉnh ủy Tiền Giang giải trình một số nội dung báo chí phản ánh có liên quan đến công ty mà Thanh tra Chính phủ kết luận, đặc biệt là vấn đề lãnh đạo lãnh lương 730 triệu đồng/năm (\$32,500 Mỹ kim).

Trả lời câu hỏi vì sao Thanh tra Chính phủ kết luận thu nhập của lãnh đạo công ty bình quân tới gần 70 triệu đồng/tháng, ông Lý Minh Ân giải thích: ngoài tiền lương hàng tháng, các viên chức quản lý còn có thu nhập khác như: tiền kiêm nhiệm thành viên các Hội đồng quản trị, Hội

đồng giám sát xổ số, tiền làm ngoài giờ, tiền thưởng hàng năm...

Năm 2014 thu nhập của cán bộ công nhân viên còn 26.1 triệu đồng/tháng; thu nhập của lãnh đạo là 60.8 triệu đồng/tháng.

Cá nhân ông Lý Minh Ân nộp thuế thu nhập cá nhân năm 2013 là 100 triệu đồng, năm 2014 nộp 78.6 triệu đồng, còn năm 2015 này nộp khoảng 96,7 triệu đồng.

Lương các sếp Xổ số Đồng Tháp cũng khủng không kém

Chị Đặng Thị Ngọc Hiền, kế toán trưởng Công ty Xổ số kiến thiết Đồng Tháp cho biết: năm 2015 công ty chi gần 2.1 tỉ đồng trả lương cho 6 cán bộ quản lý và gần 300 triệu tiền thưởng. Kế hoạch tiền lương năm 2015 được duyệt cho 6 viên chức lãnh đạo và 66 nhân viên công ty là 14.8 tỉ đồng và tiền thưởng là 1.2 tỉ đồng.

Cụ thể, lương của chủ tịch Hội đồng quản trị (HĐQT) công ty là 31.4 triệu đồng/tháng, thưởng gần 85 triệu/năm; giám đốc là 30 triệu đồng/tháng, thưởng 76 triệu đồng/năm; kiểm soát viên là 31.6 triệu đồng/tháng, thưởng gần 33 triệu đồng/năm. Ba thành viên còn lại lương từ 24 đến 27 triệu đồng/tháng, thưởng từ 29-34 triệu đồng/năm.

"Ngoài tiền lương hàng tháng, tiền thưởng, các viên chức quản lý còn có thu nhập khác như: tiền kiêm nhiệm thành viên hội đồng giám sát xổ số, tiền làm ngoài giờ, tiền điện thoại... Tất cả những thu nhập này đều làm đúng theo quy định".

Chẳng biết quy định ở đâu và thế nào, tất nhiên chị kế toán trưởng phải trả lời "xuôi chèo mát mái" như vậy.

Lương ông giám đốc Xổ số Bình Thuận 136.4 triệu đồng

Theo báo Tuổi Trẻ: Trong 6 tháng đầu năm 2015, Công ty Xổ số Kiến thiết tỉnh Bình Thuận đã chi ra 11.15 tỷ đồng trả thu nhập cho toàn bộ nhân viên, bao gồm 4 viên chức quản lý và 72 người lao động.

Theo báo cáo, thu nhập của các nhân viên tại công ty không cố định tại một mức cụ thể, có sự dao động khá lớn mỗi tháng trong nửa đầu năm 2015. Riêng trong tháng 2 và tháng 3/2015, Xổ số Bình Thuận đã chi ra lần lượt tới 3.6 và 3.2 tỷ đồng để trả lương và thưởng cho lãnh đạo và nhân viên. Đây cũng là 2 tháng mà hầu hết các nhân viên có thu nhập "khủng" và chênh lệch lớn so với các tháng khác trong kỳ.

Thu nhập cao nhất thuộc về ông Nguyễn Văn Thế - một trong 4 viên chức quản lý công ty với thu nhập tháng 2 là 136,4 triệu đồng và thu

nhập tháng 3 là 133.8 triệu đồng. Tính tổng 6 tháng đầu năm 2015, ông Thế nhận về 407.1 triệu đồng.

Tính ra, công ty đã chi gần 1.3 tỷ đồng trả lương thưởng cho bốn viên chức quản lý trong nửa năm, tương ứng chiếm 11% tổng tiền trả cho toàn công ty. Trung bình thu nhập của mỗi viên chức quản lý là 54 triệu đồng/người/tháng, trong đó tiền lương mỗi người nhận trung bình 43,2 triệu đồng/tháng.

- Lương của nhân viên bảo vệ công ty xổ số này lên đến 40 triệu đồng/tháng

Trong 2 tháng "cao điểm" như đã đề cập ở trên, thu nhập của 3 nhân viên bảo vệ cũng từ 29 đến 40 triệu đồng/người/tháng. Đơn cử như ông Phan Thanh Bình có thu nhập 40,4 triệu đồng, ông Võ Văn Phúc nhận 39,4 triệu đồng riêng trong tháng 2/2015.

Chỉ tính sơ sơ thế thôi bạn đọc đã thấy các ông quan này sướng như thế nào.

Người bán vé số cực khổ trăm bề

Mang danh là xổ số Kiến thiết Quốc gia nhưng mà "cốc mò cò xoi" trong cái ngành nghề này. Bạn hãy nhìn vào công việc hàng ngày của người bán vé số.

Trung bình mỗi ngày, một người bán vé số bán được 40-150 tờ và phải đi bộ hơn 20-30 cây số. Để lấy được vé số đi bán, những người này cũng phải cam kết với đại lý bán hơn 100 tờ, tỷ lệ trả vé khi bị ế chỉ là 15%.

Hãy thử làm một con tính: Bà Nguyễn Thị Tám (quê Bình Định), bán vé số ở bến xe Miền Đông cho biết: bà vào TP Sài Gòn bán vé số được 3 năm, thu nhập luôn bấp bênh. Ngày đất khách, bà bán được khoảng 100 vé, ngày ế thu nhập chỉ vài chục nghìn. Mỗi tháng, bà Tám thu về dưới 3 triệu đồng, trong khi đó tiền nhà trọ 500,000 đồng, tiền cơm 1.5 triệu đồng. Trừ các chi phí sinh hoạt, bà chỉ còn dư vài trăm nghìn đồng gửi về quê cho chồng con.

Ông Đỗ Đăng Ngô (70 tuổi) hàng ngày vẫn đội nắng, đạp xe qua nhiều quận ở TP Sài Gòn để bán vé số, nhưng thu nhập mỗi ngày chỉ 60,000-70,000 đồng. Vì tuổi cao sức yếu, ngoài việc bán vé số ông Ngô không biết làm công việc nào khác.

Như tôi đã tường thuật chuyện Công ty Xổ số Cà Mau chi cả tỉ đồng cho hai quan chức và các đại lý lớn... đi du hí ở Dubai. Người bán vé số nghèo, hằng ngày thu tiền về cho các công ty xổ số, vậy mà họ không dành cho người bán vé số có số lời khá hơn, lại mang tiền cúng cho các quan

khác để mong có "liên minh quyền lực".

Một kiểu ép buộc dã man

Nghề bán vé số có cái nghiệt ngã rất "đặc biệt". Trước đây, các đại lý quy định, giờ xổ số là từ 16 giờ 15-16 giờ 30, và nếu trước 15 giờ chiều, người bán vé số mang vé ế đến trả, sẽ được trả tương đương 30% số vé mà trước đó họ đã đến lấy. Thế cũng đã khổ. Có người, vì mãi lang thang mời mọc khách mua, đến khi sức nhớ thì đã quá giờ trả vé, mà xấp vé thì vẫn dày cộm.

Có người khác, chỉ vì cơn mưa dầm bắt chợt chôn chân, ôm đến hơn 50% số vé đã lấy, mà trả lại chỉ được 30%! Vậy còn 20% người bán vé số để làm gì? Vậy là có nhiều phen lỗ trắng mắt, làm cả tháng may ra mới đủ tiền bù lại. Các quan trên của công ty Xổ số chắc chắn phải thừa biết vấn đề này. Nhưng họ vẫn im hơi lặng tiếng cho các "đàn em đại lý" tung hoành. Các quan đi xe hơi ở biệt thự, lãnh lương năm bảy chục triệu lại còn đủ thứ thưởng nữa mà bắt ép những lao động đến như thế là quá nhẫn tâm. Có thời đại nào tàn ác hơn thời đại này không?

Văn Quang (28-1-2015)

Lời nói dối trơ trẽn

Ông Hồ Kinh Kha - Giám đốc Sở Tài chính tỉnh Tiền Giang cho biết, ngành xổ số là ngành giải quyết an sinh xã hội rất lớn. "Nhiều thực sĩ, tiền sĩ khi gặp tôi kể lại, họ từng xuất thân nhà nghèo, nhờ bán vé số mà có thể tiếp tục học lên cao, giúp ích xã hội. Ở Tiền Giang, nhiều trẻ em đi học một buổi, bán vé số một buổi cũng được 100 - 200 tờ. Cứ mỗi tờ lời 1.100 đồng thì các em kiếm từ 100.000 - 200.000 đồng/buổi".... Ở An Giang, có những người tàn tật, đi bán vé số bằng xe lăn có thể bán mỗi ngày 3.000 tờ" - ông Kha nói.

Nếu mỗi tờ vé số lãi 1.100 đồng, người bán vé số dạo có thể thu nhập lên đến 100.000.000 đồng/tháng!

Theo Kenh14.vn 22-01-2016

Bao giờ nông dân có mùa xuân đổi mới

Nam Nguyễn RFA 05-02-2016

Tại Đại hội đảng Cộng sản lần thứ 12 vừa qua, Chủ tịch Hội Nông dân Việt Nam Nguyễn Quốc Cường nói rằng người nông dân Việt Nam hy sinh nhiều nhất, đóng góp nhiều nhất, nghèo nhất, được hưởng lợi ít nhất và bức xúc nhiều nhất. Những nông dân "5 nhất" của nhà nước xã

hội chủ nghĩa Việt Nam đang trông đợi một mùa Xuân đổi mới.

Tại sao nông dân làm không đủ ăn?

Nông dân Sáu Học ở đồng bằng sông Cửu Long không nằm trong trường hợp được nhà nước chia ruộng đất sau năm 1975. Ông có 10 công ruộng là thừa hưởng của cha mẹ và tự mình sang nhượng thêm 10 công ruộng khác vị chỉ là 20 công tầm lớn tương đương 2,5 ha. Ông từng thành công trong trồng lúa và nuôi cá tra, nhưng về lâu về dài ảnh hưởng sản xuất tự phát ở ạt và thị trường nông sản không bền vững, số đo của ông nằm ở Ngân hàng với số nợ 500 triệu không trả. Ngoài ra Sáu Học còn cầm cố tất cả ruộng đất của mình cho người khác với số tiền khoảng 300 triệu đồng. Hiện nay ông Sáu Học thuê đất đào ao nuôi cá tra để mưu sinh, con trai ông không còn làm nông mà mở quán bán hàng.

Nói chuyện với chúng tôi, Sáu Học cho biết đã hết rồi thuở thanh bình xưa cũ, khi xuân về xóm giềng cùng nhau hạ thịt và chia phần, cùng nhau canh nồi bánh tét. Những ngày xưa dầm ấm như thế có lẽ đã cách nay mười mấy, hai chục năm.

"Tết thì hàng năm ăn nhỏ ăn lớn gì cũng phải ăn, người có tiền ăn theo có tiền, người không có tiền ăn theo không có tiền, nhưng ít gì cũng phải mua vài cặp bông chưng cho có vẻ Tết. Ra chợ mua mớ cam quýt, bánh kẹo về cúng ông bà, khách khứa tới. Người Việt Nam ai cũng vậy thôi, ít gì cũng phải có vài triệu để mà ăn Tết. Hối nợ, hối nần, hối vay gì thì cũng phải kiếm tiền mà ăn Tết... hồi đó trong xóm Tết thì có năm, ba người mần heo mình chia

thịt để cúng, Hồi đó Tết cỡ 27-28 là bắt đầu mần heo rồi. Bây giờ người ta không làm vậy nữa mà ra chợ mua."

Trong nhiều năm qua, nông nghiệp luôn là bệ đỡ cho nền kinh tế. Xuất khẩu gạo luôn ở trong top ba hàng đầu thế giới, xuất khẩu cà phê hạng nhất hạng nhì. Tổng kim

ngạch xuất khẩu nông lâm thủy sản năm 2015 đạt hơn 30 tỷ đôla. Thế tại sao nông dân lại rất nghèo, làm không đủ ăn, những trường hợp như Sáu Trọng còn là khá, vì ông từng có hơn 2 ha ruộng, trong khi số đông chỉ có vài công đất. Ngược lại cũng có một thiểu số nông dân giàu có, sắm ô tô để thăm đồng, họ được mô tả là những “cán bộ nông dân” giàu có tích tụ được nhiều đất đai. Nhưng đây chỉ là những chuyện rất hiếm hoi, những câu chuyện thần tiên.

Những năm gần đây, nông nghiệp Việt Nam bắt đầu xuất hiện những đại công ty có khả năng lớn về tài chính, làm nông nghiệp theo hướng sản xuất tập trung áp dụng khoa học công nghệ hiện đại. Các dự án này bao gồm từ trồng trọt cho tới chăn nuôi, đạt kết quả phần khởi, hạ giá thành sản xuất một cách rất cạnh tranh, sản phẩm đạt chuẩn vệ sinh an toàn thực phẩm. Tuy vậy những mô hình sản xuất tập trung tiên tiến này vẫn chỉ là đếm trên đầu ngón tay, so với con số hơn chục triệu hộ gia đình nông dân trên cả nước.

Đối với thực trạng sản xuất nông nghiệp, hiếm khi người nông dân được nghe ông Chủ tịch Hội Nông dân Việt Nam nói thật. Trong tư cách Ủy viên Trung ương Đảng khóa 11 vào thời điểm hoàn thành nhiệm kỳ, ông Nguyễn Quốc Cường mới mạnh dạn gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh, kêu gọi Đảng và Nhà nước xã hội chủ nghĩa không thể bỏ mặc nông dân trong cảnh nghèo khổ triền miên.

Ông Nguyễn Quốc Cường đưa ra những thông tin làm nhiều người giật mình. Đây là những sự thật khó che giấu nhưng chính phủ tránh không đề cập tới. Trong số 5 nguy cơ của nông dân, đáng chú ý và cụ thể nhất là khoảng cách giàu nghèo giữa cư dân nông thôn và thành thị. Trước Đại hội Đảng, hôm 23-1-2016 vừa qua, Chủ tịch Hội Nông dân Việt Nam Nguyễn Quốc Cường, được xem là giới chức cao cấp đầu tiên của Đảng nói thẳng vào sự thất bại của chế độ kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa đối với nông dân. Thành phần này

lại chiếm tới 60-65% dân số Việt Nam. Chúng tôi xin trích nguyên văn lời ông Nguyễn Quốc Cường: “Nông dân đang bị phân hóa giàu nghèo và xu thế ngày càng tăng. Trước đổi mới khoảng cách là 3,5 lần; đầu đổi mới 5,6 lần và hiện tại khoảng cách này là 10,2 lần.”

Nông nghiệp đứng trước những khó khăn

Khoảng cách giàu nghèo giữa cư dân nông thôn và thành thị được cảnh báo là còn tăng hơn nữa, trước áp lực hội nhập nhanh và sâu rộng hiện nay như AEC Cộng đồng Kinh tế ASEAN, TPP Hiệp định Đối tác Kinh tế xuyên Thái Bình Dương, Hiệp định Thương mại tự do Việt Nam-EU cũng như một loạt các Hiệp định thương mại tự do khác mà Việt Nam đã ký kết.

Trước ngày Cộng đồng Kinh tế ASEAN hiệu lực 31-12-2015, TS Lê Đăng Doanh nguyên viện trưởng viện Nghiên cứu Quản lý Kinh tế Trung ương từng bày tỏ quan ngại về việc các công ty lớn của nước ngoài đang dần dần chiếm lĩnh hệ thống bán lẻ ở Việt Nam.

“Nếu như siêu thị của họ phục vụ tốt, hàng hóa lại bán rẻ có chất lượng tốt thì lúc bấy giờ hàng hóa của Việt Nam sẽ không có đất sống và các doanh nghiệp Việt Nam sẽ không thể tồn tại được. Điều đó sẽ đe dọa tới cả nền nông nghiệp Việt Nam, thí dụ trái cây Thái Lan rẻ và ngon, trái mít cũng ngon hơn trái mít của chúng ta, quả nhãn quả xoài cũng ngon hơn. Chưa thuế suất bằng 0 nhưng tôi về đồng bằng Cửu Long đã thấy trái cây Thái Lan khá nhiều, không muốn dùng chữ tràn ngập nhưng đã là khá nhiều rồi... thế thì tôi thấy những điều ấy rất là lo lắng.”

Tại Đại hội Đảng lần thứ 12 vừa qua, trước khi nói tới nguy cơ thứ 5 là phân hóa giàu nghèo, Chủ tịch Hội Nông dân Việt Nam Nguyễn Quốc Cường đã chỉ ra 4 nguy cơ khác. Đó là tình trạng giảm nhanh tỷ lệ đầu tư xã hội cho phát triển nông nghiệp nông thôn từ 32,4% những năm 1989-1990 đến mức chỉ còn 6,06% trong những năm 2012-2014. Do vậy thu nhập của nông dân giảm và tạo ra tâm lý nông dân

không muốn làm nông nghiệp. Ngoài ra quá trình đô thị hóa, rồi ảnh hưởng chính sách ruộng đất phân tán, phát triển nông nghiệp không thể áp dụng công nghệ hiện đại và hàng loạt bất cập khác tiềm ẩn những nguy cơ bất ổn xã hội nông thôn.

Đề cập tới sức ép cạnh tranh toàn diện trên nhiều sản phẩm nông nghiệp trong giai đoạn Việt Nam hội nhập nhanh với thế giới. Bà Phạm Chi Lan, chuyên gia kinh tế ở Hà Nội, kêu gọi nhà nước phải nhanh chóng cải cách.

“Nếu không cải cách được thì nền nông nghiệp Việt Nam đứng trước những khó khăn vô cùng to lớn, cũng sẽ không hình dung nổi là sẽ đi đến đâu và nhất là số phận của người nông dân, một bộ phận rất đông đảo trong xã hội Việt Nam sẽ đi tới đâu nữa. Tôi cho rằng sức ép về nhiều mặt cũng như đòi hỏi cuộc sống người nông dân, nó đòi hỏi Việt Nam thực sự thực hiện cải cách rất mạnh mẽ đối với nông nghiệp như là một cuộc cách mạng xanh mà một số nước đã làm. Ở đây là cả việc tổ chức lại sản xuất, cả việc xem lại chế độ sở hữu đối với đất đai, cũng như là về các khía cạnh kỹ thuật đối với sản xuất nông nghiệp.”

Những người nông dân như ông Sáu Học ở đồng bằng sông Cửu Long đã quen với việc làm nông đầu tắt mặt tối mà chỉ đủ ăn. Họ tỏ ra thờ ơ với việc đòi hỏi một lần nữa, họ chưa thấy một mùa xuân đổi mới dù Bộ trưởng NN-PTNT Cao Đức Phát được giao trọng trách thực hiện tái cơ cấu nông nghiệp theo hướng nâng cao giá trị gia tăng và phát triển bền vững từ giữa năm 2013. Ba năm vừa qua, nông nghiệp nông dân nông thôn chưa thấy tiến bộ. Qua Đại hội 12 ông Cao Đức Phát vẫn được tái cử vào Trung ương Đảng, liệu ông có thể đổi mới được gì cho nông nghiệp nông dân nông thôn, để người nông dân có được một mùa xuân đổi mới thực sự.

